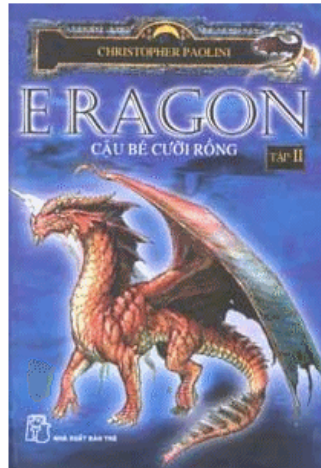


# ERAGON

## Cậu Bé Cưỡi Rồng



Web site: [www.thuvien-ebook.net](http://www.thuvien-ebook.net)

Tên sách: Eragon – Cậu Bé Cưỡi Rồng

Tiếng Anh: Eragon – Inheritance Book I

Tác giả: Christopher Paolini

Dịch giả: Đặng Phi Bằng

Nhà Xuất Bản: Trẻ

Ngày xuất bản: 9/2005

Nguồn: Việt Nam Thư Quán

### Mục Lục

Razac trả thù

Chàng Murtagh

Di chúc của một Kỵ Sĩ

Ngôi mộ kim cương

Bị bắt tại Gil'ead

Tên tôi là "Thần chết của tà ma"

Chiến đấu với tà ma

Chiến binh kiêm thầy thuốc

Biến cát thành nước

Sông Ramr

Sa mạc Hadarac

Tiết lộ một con đường

Bất đồng ý kiến

Bay ngang thung lũng

Tâm sự của Murtagh

Truy lùng sự thật

Thời đại huy hoàng của thành phố trong lòng núi

Ajihad, thủ lĩnh Varden

Bàn tay bạc ơi! Xin hãy chúc phúc cho đứa trẻ này

Gặp lại ma mèo và phù thủy

Cung điện của vua lùn  
Cuộc thử thách của Arya  
Quý dữ tràn lan  
Trận chiến trong lòng núi  
Tiếng gọi xa xôi



## Razac trả thù

Tiếng đập nặng nề cứ nổi lên trong đầu, mỗi lúc nhịp máu nhảy, Eragon cảm thấy như một cơn sóng đau đớn xuyên qua. Nó cố hé mở mắt, nước mắt ứa ra khi ánh nhìn trực tiếp một ngọn đèn chói sáng. Chớp mắt quay đi, nó định ngồi dậy, mới biết hai tay bị trói giật ra sau.

Nó bỡ ngỡ quay lại nhìn: hai cánh tay ông Brom bị trói vào tay nó. Nó tạm yên tâm biết ông còn sống, vì chúng đời nào lại đi trói một người chết. Nhưng chúng là ai? Eragon cố ngoái nhìn ông, nhưng, lù lù trước mắt nó là đôi ủng màu đen. Ngước mắt lên, nó nhìn thấy ngay bộ mặt đáng sợ của một tên Ra'zac. Eragon vừa định bật ra mấy câu thần chú tiêu diệt tên Ra'zac, bỗng bất rồi khựng lại. Không nhớ nổi một câu nào. Tức giận nó thử lại, vô ích.

Tên Ra'zac cao lớn cười lạnh buốt:

- Thuốc vẫn còn công hiệu, hả? Mà y không còn quấy rầy chúng ta được nữa đâu.

Bên trái có tiếng động, Eragon quay nhìn. Tên Ra'zac thứ hai đứng kế bên Saphira. Một sợi xích đen trói hai cánh, hai chân Saphira bị còng. Eragon cố liên lạc với Saphira nhưng không được.

Tên Ra'zac gần Saphira ngồi xổm xuống lục lọi hành trang của Eragon. Nó lôi ra đủ thứ cho tới khi rút ra thanh Zar'roc:

- Một vật đẹp thế này mà để cho thẳng nhóc vô dụng thì phí quá. Có lẽ tao nên giữ thì hơn. Hay...nếu mày biết điều, chủ nhân ta sẽ cho mày được phép lau chùi đấy.

Đang xoay xoay thanh kiếm ngăm nghía, nó bỗng thét lên. Tên kia chạy lại. Cả hai rin rít một hồi, rồi quay bảo Eragon:

- Mà y sẽ phục vụ chủ nhân ta rất đắc lực.

- Nếu vậy tao sẽ giết chúng mày.

-Ồ, không đâu. Tui tao có giá lắm. Nhưng mà....sẽ được trọng dụng.

Saphira gừ một tiếng, khói tuôn ra từ hai lỗ mũi. Nhưng hai tên Ra'zac chột chú ý đến ông Brom vừa rên lên, trở mình. Một tên Ra'zac nắm ông quăng lên không. Tên kia lên tiếng:

- Giết lão đi. Lão gây cho chúng ta khổ nhiều rồi.
- Ý kiến hay đó. Nhưng đức vua bảo phải để cho chúng sống.
- Chúng ta sẽ tau là lão bị chết trước khi bị bắt.
- Nếu thằng nhóc này khai ra thì sao?
- Nó không dám đâu.
- Đồng ý.

Một tên cười ha hả, rút ra con dao. Chúng kéo ông ra giữa khoảng trống, đè ông quì xuống. Brom đổ nhào sang một bên. Eragon khiếp đảm, cố vùng vẫy, nhưng dây trói càng xiết chặt. Một tên Ra'zac hình mũi đánh hơi, hình như có điều gì làm nó không yên tâm.

Tên kia gầm lên một tiếng, thọc thẳng mũi dao vào cổ họng ông già. Ngay lúc đó, một tiếng "véo" trong không gian, và tiếp theo là tiếng rú của một tên Ra'zac. Một mũi tên cắm phập trên vai nó. Tên đang đứng gần Eragon nhào xuống đất tránh những mũi tên tiếp theo. Nó bỏ lại tên đồng đội bị thương, giận dữ rít lên, không để ý đến ông già đang loạng choạng đứng dậy. Eragon la lớn: "Nằm xuống!"

Ông lão đảo tiến lại Eragon. Thêm một mũi tên vút ra từ một xạ thủ vô hình. Hai tên Ra'zac núp sau những tảng đá. Im lặng một lúc, những mũi tên vun vút bắn tới từ một hướng khác. Quá bất ngờ, hai tên Ra'zac trở nên chậm chạp, hai tấm áo choàng rách tả tơi và một mũi tên xuyên ngập cánh tay tên còn lại.

Với tiếng kêu đầy man rợ, tên thấp nhỏ hơn đá tới tấp lên sườn Eragon, rồi thoát chạy. Tên cao lớn bối rối chộp con dao trên mặt đất, phóng thẳng vào Eragon.

Mắt ông già Brom chột sáng lên kỳ lạ. Ông quăng thân mình đè lên Eragon. Một tiếng "phập", mũi dao xuyên vào ông ngọt xót. Nặng nề buông mình xuống, đầu ông nhè nhẹ lắc lư:

- Không!

Eragon kêu thét lên. Nó nghe tiếng chân người, nhưng mắt nó nhắm lại, không còn biết gì nữa.

### **Chàng Murtagh**

Một lúc lâu Eragon chỉ lo lắng vì một bên sườn bỏng rát. Mỗi nhịp thở lại làm nó đau đớn. Cảm giác như chính nó bị đâm, chứ không phải ông Brom. Nó không còn biết chuyện mới xảy ra hay đã mấy tuần rồi. Khi hơi tỉnh táo, Eragon mở mắt nhìn đồng lửa cách nó mấy bước. Tay vẫn còn trói, nhưng chắc thuốc mê đã tan, nên nó mới có thể suy nghĩ được thế này.

"Saphira, em có bị thương không?"

"Không, chỉ anh và ông già bị thôi."

Nó đang nằm sát bên, xoè cánh che chở cho Eragon.

"Saphira, không phải em nhóm lửa và tự cời trói chú?"

"Không..."

"Anh cũng đoán vậy."

Eragon quay đầu nhìn: một thanh niên lạ mặt đang ngồi xa xa khỏi đồng lửa. Anh ta mặc bộ đồ cũ nát, nhưng đáng vẻ trầm tĩnh, quả quyết. Hai tay nắm chặt cây cung, bên sườn đeo thanh kiếm dài. Trên đùi anh là một tù và bịt bạc và một chuỗi dao găm ló ra từ chiếc ủng. Những lọn tóc nâu bao quanh khuôn mặt trang nghiêm với đôi mắt dữ dằn. Trông anh ta có vẻ lớn hơn Eragon mấy tuổi và cao hơn nó chừng vài phân. Sau lưng anh có một con ngựa chiến màu nâu. Người lạ nhìn Saphira vẻ e dè. Eragon yếu ớt hỏi:

- Anh là ai?

- Murtagh.

Giọng anh ta trầm, bình tĩnh, nhưng rất tình cảm. Eragon nghiêng rằng chịu đau, luồn hai tay bị trói qua chân ra phía trước.

- Tại sao anh lại cứu chúng tôi?

- Không chỉ riêng các anh mới là kẻ thù của Ra'zac. Tôi cũng đang truy lùng chúng.

- Anh biết chúng là ai chứ?

- Biết.

Eragon tập trung vào giây trói, vận dụng phép thuật. Nhưng nó ngập ngừng nhìn Murtagh, xong quyết định: "Jierda!" Giây trói bung khỏi tay, nó định đứng dậy, bỗng cảm thấy xương sườn đau buốt, ngã ngửa ra. Murtagh đứng bật dậy, nhưng khựng lại vì tiếng gầm gừ của Saphira.

- Tôi đã định cởi trói cho anh từ trước, nhưng con rồng của anh không để tôi lại gần.

- Tên nó là Saphira.

"Saphira, để anh ta giúp chứ. Anh không thể tự đứng dậy được đây này. Chính anh ta đã cứu chúng mình mà."

Saphira gừ gừ vài tiếng mới chịu lùi ra sau, xếp đôi cánh lại. Murtagh vừa tiến lại gần vừa nhìn chừng nó.

Anh ta nhẹ nhàng nắm tay kéo Eragon đứng dậy. Eragon nén đau để Murtagh dìu tới chỗ ông già đang nằm. Nó hỏi:

- Vết thương của ông ấy ra sao?

- Nặng lắm.

Murtagh đặt Eragon ngồi cạnh ông, nói thêm:

- Lưỡi dao đâm trúng sườn. Nhưng trước hết, phải coi xem vết thương Ra'zac gây cho cậu ra sao đã.

Anh ta cởi áo Eragon, kêu lên:

- Ôi cha!

Một vết đỏ bầm hằn sâu bên sườn Eragon. Da nó bị rách nát. Murtagh đặt tay lên vết thương, ấn nhẹ. Eragon đau đớn kêu lên. Saphira gầm gừ cảnh cáo.

Murtagh lấy một cái chăn, vừa xé vừa nhìn Saphira:

- Tôi nghĩ cậu bị gãy mấy xương sườn. Ít nhất là hai. May mà cậu không ho ra máu.

Anh ta bó quanh ngực Eragon bằng những mảnh chắn. Eragon mặc lại áo rồi run rẩy tháo băng vết thương của ông già. Murtagh cản lại:

- Đứng. Ông ấy sẽ chết vì mất máu.

Máu trào ra từ vết thương không lớn nhưng sâu. Eragon đã có kinh nghiệm từ cái chết của cậu Garrow, vết thương do tội Ra'zac gây ra rất khó lành. Nó lẳng lẳng tháo băng tay, cố nhớ lại những câu thần chú chữa thương ông già đã dạy nó.

"Saphira, giúp anh. Anh yếu lắm, không làm chuyện này một mình được đâu."

Saphira bò lại gần, chăm chú nhìn ông. Ngay khi tâm trí Eragon hòa cùng Saphira, nội lực nó bùng lên. Eragon tập trung hai luồng công lực vào câu thần chú: "Waise heill!" Bàn tay nó vụt sáng và da của ông Brom liền lành lại, như chưa từng bị rách. Chỉ một thoáng, ánh sáng biến mất. Eragon mệt lả, ngồi lên, bảo Saphira: "Trước đây chúng ta không bao giờ làm được điều này." "Đúng vậy. Nếu mình hợp sức lại, sẽ có thể làm được những điều vượt quá khả năng mỗi đứa."

Murtagh hỏi:

- Vết thương có thể lành hoàn toàn được không?

- Tôi chỉ có thể chữa lành bên ngoài. Tôi không đủ khả năng trị nội thương. Ôi, đầu tôi sao cứ như ở trên mây thế này.

- Chắc cậu phải ăn chút gì. Để tôi đi nấu súp.

Trong khi Murtagh nấu nướng, Eragon tự hỏi, con người xa lạ này là ai? Áo quần cũ nát, nhưng kiếm, cung, tù-và đều là thứ hảo hạng. Không biết anh ta là kẻ trộm hay một tay nhà giàu phá sản? Tại sao anh ta săn lùng Ra'zac? Chúng đã làm gì để gây mối hận thù với anh ta? Anh ta có phải là người của Varden không?

Murtagh bưng bát súp tới, Eragon vừa húp vừa hỏi:

- Ra'zac chạy khỏi đây bao lâu rồi?

- Chừng mấy tiếng.

- Chúng ta phải đi trước khi chúng kéo viện binh tới.

- Cậu có thể đi nổi, còn ông già thì sao?

Eragon hỏi Saphira: "Nếu mình là một cái cáng, em có thể quắp ông đi như cậu Garrow được không?"

"Được, nhưng lúc xuống khó lắm."

"Chỉ còn cách đó thôi."

Eragon nói với Murtagh:

- Saphira có thể đưa ông Brom đi. Nhưng phải cần một cái cáng. Anh làm giúp được không? Tôi không còn sức nữa.

Murtagh đi chặt cây và lấy chắn làm cáng. Nhìn Saphira quắp cái cáng có ông Brom và cố sức bay lên, Murtagh ngơ ngẩn nói:

- Thật không bao giờ tôi tưởng tượng được cảnh này.

Khi Saphira đã khuất trong màn đêm, Eragon nghiêng răng leo lên lưng Cadoc:

- Cám ơn anh rất nhiều vì đã giúp đỡ chúng tôi. Nhưng bây giờ anh nên đi càng xa chúng tôi càng tốt. Anh sẽ bị nguy hiểm nếu triều đình bắt gặp anh đi cùng chúng tôi.

Chúng tôi không thể bảo vệ anh, cũng không thể nào đang tâm nhìn anh bị hại vì chúng tôi.

- Cậu nói hay lắm. Nhưng cậu định đi đâu? Có nơi nào gầy đây cho cậu nghỉ ngơi một cách an toàn không?

Eragon thú thật:

- Không.

- Trong hoàn cảnh này, tôi nghĩ sẽ đi cùng, cho tới khi nào cậu qua khỏi cơn nguy hiểm. Vì tôi cũng chẳng biết đi đâu. Ngoài ra, nếu tôi đi cùng cậu, tôi còn có dịp bắn thêm mấy mũi tên vào Ra'zac, hơn là đi một mình. Thiếu gì chuyện thú vị xảy ra quanh một chàng Kỵ Sĩ.

Eragon phân vân, có nên để một người hoàn toàn xa lạ cùng đi không, mà lặn lội một mình trong lúc quá yếu thế này cũng chẳng vui vẻ gì. Nhưng nếu Murtagh tỏ ra thiếu thành thật, Saphira sẽ chẳng để anh ta yên. Nó bảo:

- Nếu muốn thì anh đi cùng chúng tôi cũng được.

Murtagh gật đầu, nhảy lên con ngựa xám. Eragon nắm cương Hỏa Tuyết để nó chạy theo Cadoc. Tất cả dời nơi cắm trại, tiến vào chốn mịt mù hoang dã. Trăng lưỡi liềm soi tỏ lối mòn chỉ làm Eragon thêm lo Ra'zac dễ dàng lần theo dấu vết.

Trời gần sáng, Saphira liên lạc với Eragon: "Em phải ngừng lại thôi. Cánh mỏi rồi, mà ông già cũng cần được săn sóc. Em khám phá ra một nơi ở tốt lắm, cách anh chừng hai dặm."

Tới nơi Saphira hướng dẫn, hai người thấy nó đang chễm chệ dưới một tảng sa thạch lớn như một quả đồi, với những khoảng lõm lõm như những mái vòm. Saphira hí hờn: "Có một cái hang, từ dưới đất nhìn lên không thể nào thấy được. Rộng đủ cho cả người lẫn ngựa. Theo em."

Nó bám vuốt vào đá leo lên trước. Eragon và Murtagh vừa kéo vừa đẩy gần một tiếng mới đưa được ba con ngựa lên hang. Hang rộng chừng bảy thước, sâu khoảng ba mươi thước, nhưng cửa hang nhỏ, có thể bảo vệ họ khỏi mưa gió và những con mắt soi mói. Càng vào sâu hang càng tối mù mù.

Trong khi Murtagh gom củi nhóm lửa, Eragon vội chạy đến bên ông già. Saphira đã đặt ông lên một phiến đá gần cuối hang. Eragon nắm bàn tay buông thõng, lo lắng nhìn khuôn mặt tàn tạ, héo gầy của ông một lúc lâu, rồi thở dài đến ngồi bên đồng lửa. Không ai nói năng gì.

Sau khi cố gắng đổ chút nước cho ông, nhưng ông không nuốt được, hai chàng trai lẳng lặng trải chăn, dọn chỗ ngủ.

### **Di chúc của một Kỵ Sĩ**

"Dậy, dậy ngay Eragon. Có chuyện rồi. Dậy giúp em mau."

Eragon cố làm ngơ, ngủ thêm nhưng không được. "ERAGON!" Tiếng gọi lạnh lạnh như chuông rền trong hang làm nó ngồi bật dậy, tay nắm vội cây cung. Saphira đang ráng giữ ông Brom, trong khi ông vật vã, lảo đảo xuống nền hang. Bàn tay nắm chặt, mặt ông nhăn nhúm lại. Eragon hốt hoảng vừa chạy vội tới, vừa gọi Murtagh:

- Giúp tôi giữ chặt. Ông làm bị thương thêm bây giờ.

Nó ghì hai cánh tay ông, một bên sườn đau buốt. Hai người giữ cho đến khi cơn động kinh của ông hạ xuống, mới nhẹ nhàng bồng ông lên phiến đá. Eragon rờ trán, trán ông nóng như lửa. Nó bảo Murtagh lấy khăn và nước lạnh, rồi lau mặt cho ông.

"Tụi anh ngủ lâu không?" Nhìn mặt trời đã rạng ngoài cửa hang, Eragon hỏi Saphira.

"Cũng lâu rồi. Suốt thời gian đó, em ngồi canh cho ông. Chỉ một phút trước ông lên cơn co giật, em mới gọi anh."

Nó vừa nhăn mặt vì bên sườn đau nhói, thì một bàn tay nắm lấy vai nó. Đôi mắt ông già đang trừng trừng nhìn Eragon. Ông hỗn hển:

- Lấy cho ta bình rượu.

Nghe ông nói, Eragon mừng rỡ kêu lên: "Ông ơi!" rồi năn nỉ:

- Đừng uống rượu, rượu làm ông bệnh nặng thêm mất thôi.

- Lấy cho ta đi, con....đem lại đây...

Eragon lại túi hành lý lục lọi rồi bảo:

- Cháu không thấy.

Nhưng Murtagh nói ngay:

- Tôi có.

Rồi anh ta lấy bình rượu đem tới. Giọng ông già yếu ớt thì thào:

- Tốt. Rửa bàn tay phải cho ta.

- Sao ạ?

- Đừng hỏi. Không còn thời gian nữa đâu.

Eragon rưới rượu lên lòng bàn tay ông, cẩn thận lau chùi từng ngón. Ông bắt nó đổ thêm rượu, kỳ cọ cho tới khi một lớp nhuộm màu nâu tróc khỏi bàn tay. Eragon há hốc mồm kinh ngạc. Trên lòng bàn tay ông già Brom là dấu gedwey ignasia.

- Ông là Kỵ Sĩ?

Ông già nở một nụ cười đầy chua xót:

- Đã một thời...thì đúng. Bây giờ không còn nữa. Ngày ta còn nhỏ, nhỏ hơn cháu bây giờ, ta đã được các Kỵ Sĩ tuyển chọn vào hàng ngũ họ. Trong thời gian khổ luyện, ta kết bạn với một đồng môn...đó là...là Morzan, trước khi hắn trở thành một phản đồ.

Eragon ghen thờ, vậy là phải cả trăm năm trước!

- Nhưng rồi hắn phản bội chúng ta, chạy theo Galbatorix và....trong cuộc chiến tại Doru Areaba, thành phố Vroengard ngày nay, con rồng của ta bị giết. Tên nó là Saphira.

- Sao trước đây ông không cho cháu biết chuyện này?

- Vì...vì cháu không cần phải biết. Eragon ơi, ta già rồi, quá già rồi. Mặc dù con rồng của ta đã chết, ta vẫn sống lâu hơn mọi người. Nhìn lại, cháu không thể đoán được tuổi ta và biết được hết mọi chuyện đâu. Hãy hướng tới tương lai, và nên biết rằng còn rất nhiều năm chờ đợi cháu phía trước....Sau bấy nhiêu năm, ta vẫn còn thương xót Saphira và căm thù Galbatorix về những gì hắn tước đoạt của ta. Đừng để chuyện đó xảy ra với cháu. Đừng! Phải bảo vệ Saphira bằng mạng sống của cháu. Vì không có nó, cuộc đời không còn đáng sống nữa.



- Ông đừng lo, sẽ không có gì xảy ra cho Saphira đâu.

Ông lão đưa đôi mắt lơ mờ nhìn Murtagh rồi nói:

- Có lẽ ta đã quá đông dài...

Quay lại Eragon, ông chăm chăm nhìn nó, giọng rằn rỏi hẳn lên:

- Eragon, ta không còn ở lại bao lâu nữa. Vết trọng thương này đã rút hết sức lực ta. Ta không còn đủ khả năng chống trả nữa rồi. Trước khi ta đi...cháu có nhận lời chúc phúc của ta không?

Eragon ứa nước mắt nói:

- Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi mà ông. Ông đừng làm vậy.

- Đó là điều ta phải làm. Cháu có nhận không?

Eragon xúc động cúi đầu. Ông Brom đặt bàn tay run rẩy lên trán nó:

- Cầu chúc những tháng năm sắp tới đem hạnh phúc đến cho cháu.

Ông ra dấu cho Eragon sát lại gần hơn. Thì thầm như hơi thở, ông rót vào tai Eragon bảy câu bằng cổ ngữ, và hạ thấp giọng thêm, ông cắt nghĩa bảy chữ đó cho nó hiểu. Rồi ông nói tiếp:

- Ta chỉ có bấy nhiêu dành cho cháu....Hãy sử dụng khi cần thiết.

Nói xong ông ngước mắt lên mái hang, lẩm bẩm:

- Và bây giờ là lúc dành cho cuộc phiêu lưu lớn nhất đây....

Eragon cầm tay ông vừa khóc vừa tìm lời an ủi. Suốt nhiều tiếng đồng hồ dằng dặc, nó không nhúc nhích, không ăn uống, nó lặng lẽ ngồi nhìn da ông từ từ xám lại, mắt mờ dần. Trong hang im phăng phắc. Đôi mắt ông vẫn không rời mắt nó. Rồi một tiếng thở hắt ra thật nhẹ thoát ra từ vành môi. Brom, ông già kể chuyện, là đời như vậy đó. Với những ngón tay run rẩy, Eragon vuốt mắt ông, rồi đứng dậy. Saphira ngẩng cao đầu, ngước lên trời, gầm lên thê thảm như tiếng than van, rên rĩ của một bài hát cầu hồn. Cảm thấy một nỗi mất mát không gì bù đắp nổi, nước mắt đầm đìa trên má, Eragon ráng bình tĩnh nói:

- Chúng ta phải chôn cất cho ông.

Murtagh cảnh giác:

- Làm vậy chúng ta có thể bị phát hiện.

- Tôi không cần.

Bối rồi, Murtagh bỗng xác ông Brom, cùng kiếm và cây gậy của ông, ra khỏi hang. Saphira đi theo. Eragon chỉ tay lên cao, bảo:

- Lên tới đỉnh.

- Không đào huyệt trên đá được.

- Tôi làm được.

Eragon cố nén đau leo tới mặt phẳng trên đỉnh đồi sa thạch. Murtagh đặt ông già nằm trên đá.

Lau nước mắt, chăm chăm nhìn mặt đá, Eragon đưa tay lên, nói:

- Moi stenr!



Mặt đá rúm lại, rồi chảy ra như nước, lổm xuống thành một hình người. Dùng sa thạch như một thứ đất sét ướt, Eragon xây một bức tường bao quanh, cao chừng một thước.

Sau khi xác ông già cùng cây gậy và gươm được đặt vào cái huyệt chưa hoàn tất, Eragon lùi lại, dùng phép thuật làm sa thạch dâng lên, kết thành một chóp hình nón. Tỏ lòng tôn kính với ông, nó khắc trên đá:

## **NƠI ĐÂY AN NGHỈ**

### **ÔNG BROM**

*Người đã từng là một Kỵ Sĩ*

*Và với tôi, ông như một người cha*

*Cầu xin tên ông mãi mãi tồn tại trong vinh quang*

Eragon đứng lặng như pho tượng cho đến khi bóng tối bao trùm vạn vật.

Đêm đó lại mơ thấy người phụ nữ trong tù. Nó thấy cô ta đang gặp hiểm nghèo. Cô ta thở không bình thường, run lên không biết vì lạnh hay đau đớn. Trong bóng tối lơ mơ của phòng giam, chỉ bàn tay trắng của cô bỏ thõng nơi mép giường là rõ nhất. Những giọt màu đen, nhỏ xuống từ những ngón tay. Eragon biết, đó chính là máu.

### **Ngôi mộ kim cương**

Eragon thức dậy, mắt cay xè, thân mình tê cứng. Ngoài mấy con ngựa, trong hang trống rỗng. Không còn chiếc cáng, chẳng còn chút gì của ông Brom.

Nó ra cửa hang, ngồi lên một tảng đá nghỉ ngơi. Vậy là lời tiên đoán của bà thầy bói Angela đã thành sự thật: "Một cái chết đến với cháu trong tương lai làm cháu vô cùng đau khổ." Mặt trời đang hắt cái nóng của sa mạc vào buổi sáng tinh mơ. Những giọt nước mắt lại lăn dài trên má, Eragon lơ đãng vạch móng tay trên sa thạch. Nhìn lại, nó mới biết vừa vô tình viết mấy chữ: "Tại sao lại là tôi?"

Murtagh xách hai con thỏ, leo lên hang. Anh ta lắng lắng ngồi xuống bên Eragon, một lúc sau mới hỏi:

- Cậu khá chưa?

- Yếu lắm.

Mấy phút sau, Murtagh ngập ngừng lên tiếng:

- Thật tình tôi không muốn hỏi cậu vào lúc này. Nhưng tôi cần phải biết...có đúng ông Brom của cậu chính là người đã tiếp tay trộm trứng rồng của nhà vua và giết Morzan trong một trận tử chiến không? Tôi đã nghe cậu nhắc đến tên này và đọc những dòng chữ cậu mới khắc trên mộ bia, nhưng tôi muốn biết một cách chắc chắn hơn. Có đúng là ông ấy không?

- Chính là ông ấy. Nhưng tại sao anh biết tất cả những chuyện này? Anh đề cập đến những việc hoàn toàn bí mật với mọi người, anh còn theo dấu Ra'zac, xuất hiện ngay khi chúng tôi cần giúp đỡ. Anh có phải là một thành viên của Varden không?

Ánh mắt Murtagh xa xôi, đầy bí ẩn:

- Tôi là một kẻ chạy trốn như cậu. Tôi không thuộc cả về Varden lẫn triều đình. Ngoài chính bản thân mình, tôi cũng không có bốn phận phục tùng bất cứ ai. Việc giải thoát cậu, thú thật, là vì tôi nghe những chuyện lén lút truyền tai cho nhau về một Kỵ Sĩ mới. Tôi nghĩ chỉ theo vết tị Ra'zac mới biết chuyện này có thật hay không.

- Tôi tưởng anh muốn giết tội Ra'zac?

- Tôi muốn lắm chứ, nhưng nếu tôi đã làm điều đó, thì tôi chẳng bao giờ còn gặp cậu.

Eragon tự nhủ, phải chi ông già còn sống, ông sẽ biết ngay Murtagh có đáng tin không. Nhớ lại phương pháp ông đã sử dụng để đọc ý nghĩ của Trevor ở Daret, nó cố xâm nhập vào tư tưởng Murtagh. Nhưng thật lạ kỳ, tiềm thức anh ta như có một bức tường thép bao bọc. Eragon kinh ngạc nghĩ, làm sao anh ta có được khả năng này? Theo lời ông già, hiểm kẻ nào, không được huấn luyện, có khả năng ngăn chặn được người khác xâm nhập vào tiềm thức.

Vừa buồn vừa cô đơn, Eragon hỏi:

- Saphira đâu?

- Tôi không biết. Nó theo tôi đi săn một lúc, rồi bay đi một mình. Bây giờ cậu định sẽ làm gì?

- Tôi cũng chưa biết.

Bên sườn nó vẫn còn đau nhói. Eragon cuộn chần, buộc lên lưng Cadoc, trong khi Murtagh làm thịt thỏ. Dọn dẹp đồ vào bao, Eragon cầm lên thanh Zar'roc. Bao kiếm màu đỏ sáng ngời. Nó rút kiếm cân nhắc trong tay. Chưa bao giờ nó đeo hay sử dụng Zar'roc trong chiến đấu, trừ những khi luyện kiếm với ông già. Nó không muốn để mọi người nhìn thấy thanh kiếm này. Nhưng bây giờ nó không bận tâm về điều đó nữa. Tội Ra'zac đã thấy kinh khi nhìn thấy thanh Zar'roc, lý do đó quá đủ để nó nên đeo thanh kiếm bên mình. Hãy để cho cả thế giới biết mình là ai. Mình không sợ. Từ nay mình là một Kỵ Sĩ, hoàn toàn, trọn vẹn.

Đang lột da thỏ, Murtagh chùi tay, ngẩng lên bảo:

- Cậu cho mình xem thanh kiếm một chút, được chứ?

Murtagh quan sát thanh kiếm, mặt chột tối sầm:

- Cậu lấy kiếm này ở đâu?

- Ông Brom cho tôi. Sao?

Murtagh trao lại thanh kiếm, khoanh tay giận dữ:

- Đã có thời thanh kiếm này nổi tiếng như chủ nhân của nó. Người cuối cùng sử dụng nó chính là Morzan, một con người bạo tàn, man rợ. Tôi ngỡ tưởng cậu là kình địch của triều đình, không ngờ lại bắt gặp cậu đeo một trong những thanh kiếm đầm máu của những kẻ phản đồ.

Eragon bàng hoàng nhìn thanh kiếm. Nó hiểu ra, ông Brom đã lấy thanh kiếm của Morzan sau trận quyết chiến tại Gil'ead. Nó thành thật nói:

- Ông không bao giờ cho tôi biết xuất xứ thanh kiếm này. Tôi không ngờ nó là của Morzan.

- Không hề cho biết? Lạ nhỉ. Tôi nghĩ ông ta chẳng có lý do gì phải giấu cậu.

- Tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng ông vẫn giữ bí mật nhiều điều.

Nó cảm thấy bút rút khi cầm trong tay thanh kiếm của con người phản bội. Lưỡi kiếm này chắc chắn đã từng lấy mạng nhiều Kỵ Sĩ trong thời gian đó, và khổ nạn hơn nữa, đã từng giết những con rồng!

- Tôi đâu có thanh kiếm nào nữa đâu. Cho đến khi có được thanh khác, tôi vẫn phải dùng Zar'roc.

Murtagh nhăn mặt khi nghe Eragon nhắc đến tên thanh kiếm, nhưng chỉ bảo:

- Tùy cậu.

Món ăn nóng làm Eragon cảm thấy dễ chịu hơn, vừa ăn nó vừa bảo Murtagh:

- Chắc tôi phải bán con Cadoc.

- Sao không bán ngựa của ông Brom?

- Hòa Tuyệt? Không được. Ông Brom đã hứa săn sóc nó, giờ ông...không còn nữa, tôi phải làm thay.

- Nếu cậu muốn vậy cũng được, khi nào chúng ta qua làng, chắc sẽ tìm được người mua.

- Chúng ta?

- Mộ của ông Brom như ngọn hải đăng dẫn lối cho Ra'zac. Cậu ở đây lâu sao được. Xương sườn chưa lành hẳn, tuy tôi biết cậu có thể tự chữa trị bằng phép thuật, nhưng cậu cần có bạn đồng hành khuôn vác hành trang lên ngựa, xuống ngựa và thêm tay kiếm bảo vệ chứ. Tôi sẽ đi cùng cậu một thời gian. Nhưng tôi phải báo cho cậu biết, triều đình đang truy nã tôi. Trước sau gì cũng sẽ có màn đổ máu.

- Tôi cóc cần nếu cả đội quân truy lùng anh. Anh có lý, tôi cần anh giúp. Rất mừng vì có anh cùng đi, nhưng tôi vẫn phải hỏi qua Saphira đã. Tôi cũng báo cho anh biết, chắc triều đình đã gửi cả một đoàn quân đuổi theo tôi. Đi với tôi và Saphira, không an toàn bằng anh đi một mình đâu.

- Biết chứ. Nhưng dù sao chuyện đó cũng không ngăn được tôi đi cùng cậu.

Eragon mỉm cười biết ơn. Vừa lúc đó, Saphira bò vào hang. Nó mừng vì gặp lại Eragon, nhưng tâm trí nó đầy sầu não. Đặt cái đầu màu xanh to đùng lên nền nhà, nó rầu rầu bảo: "Em nhớ ông già quá!"

"Anh cũng vậy. Không bao giờ anh ngờ ông là một Kỵ Sĩ. Tất cả những gì ông dạy anh, chắc đều do các Kỵ Sĩ truyền thụ lại."

"Em biết ông là ai, ngay từ khi ông chạm vào em ở trang trại nhà anh."

"Tại sao em không cho anh biết?"

"Ông dặn em không được nói."

Eragon cho Saphira biết tiểu sử thanh Zar'roc, rồi nói thêm: "Bây giờ anh hiểu vì sao khi trao kiếm cho anh, ông đã không cho anh biết nguồn gốc của nó. Vì nếu anh biết, anh đã bỏ ông mà đi ngay rồi."

"Em biết nó là một vũ khí vô song, không gì so sánh được, nhưng anh nên tìm một thanh kiếm bình thường, hơn là sử dụng con dao đồ tể của Morzan."

"Có lẽ vậy. Saphira, Murtagh đề nghị đi cùng chúng ta. Anh không biết gì về quá khứ của hắn, nhưng hắn có vẻ trung thực. Chúng ta có nên đến với Varden không? Có điều là anh không biết tìm họ ở đâu. Ông già chưa hề cho anh biết."

"Ông đã nói với em."

Eragon tức giận: "Tại sao ông tin tưởng em, trong khi giấu anh tất cả những chuyện này?"

"Sau khi ra khỏi thành Teirm và đụng độ với tụi Urgals, ông đã nói với em nhiều chuyện. Có những chuyện em chưa nói vì chưa cần thiết. Ông áy náy vì sợ sau khi ông chết, sẽ có những việc xảy đến cho anh. Ông đã cho em biết tên một người là Dormnad ở Gil'ead. Người này sẽ cho anh biết nơi tìm phe Varden. Ông già cũng muốn anh biết một điều, trong tất cả dân chúng ở Alageasia, ông tin chỉ có anh xứng đáng nhận quyền thừa kế từ các Kỵ Sĩ."

Eragon ứa nước mắt. Đó là lời khen cao quý nhất chưa bao giờ nó nhận được từ ông. Nó tự nhủ, đây là một trách nhiệm mình rất vinh hạnh nhận lãnh. Nó cảm thấy sức lực và hy vọng tràn trề.

"Tốt. Chúng ta sẽ đến Gil'eah. Còn vụ Murtagh? Em nghĩ anh ta có nên đi cùng mình không?"

"Chúng ta còn nợ anh ta ơn cứu mạng. Và dù không tính đến chuyện đó, thì anh ta đã thấy chúng ta rồi. Dù muốn hay không, hãy giữ anh ta gần tụi mình, để anh ta không thể tả nhân dạng và địa điểm của chúng ta với triều đình."

Eragon đồng ý, rồi kể cho Saphira nghe về giấc mơ: "Những gì anh thấy, làm anh lo ngại quá. Cảm thấy như có điều gì khủng khiếp sắp xảy đến cho cô ấy. Anh tin chắc cô ấy đang gặp nguy hiểm chết người, nhưng không biết tìm cô ta ở đâu. Cô ta phải ở đâu đó chứ."

"Con tim anh bảo sao?"

"Con tim anh mới chết rồi. Tuy nhiên anh hy vọng, trên đường đi tới Gil'eah, qua những thành thị, chúng ta sẽ tìm thấy nơi giam giữ cô ta. Chỉ sợ giấc mơ tiếp theo, anh sẽ chỉ thấy một nấm mồ. Anh không thể chịu đựng nỗi điều này."

"Sao vậy?"

"Không rõ nữa. Nhìn cô ta, anh cảm thấy như cô ta là một thứ gì quý giá, không....thể để mất được. Kỳ lạ lắm!"

Saphira nhe nanh trắng nhớn, cười khì khì. Eragon gắt: "Làm trò gì vậy?"

A lắc đầu quầy quậy, bỏ đi.

Eragon cho Murtagh biết kế hoạch lên đường. Murtagh bảo:

- Nếu cậu quyết định tìm gặp người tên Dormnad, rồi tới với Varden, thì tôi phải chia tay thôi. Bước vào lãnh địa của Varden, nguy hiểm cho tôi, chẳng khác nào tay không vào hang cọp Uru'baen. Chúng sẽ thổi kèn báo cho tất cả biết tôi đã tới.

- Chúng ta không phải chia tay sớm đâu. Đường tới Gil'eah còn xa lắm. Lát nữa mình sẽ rời khỏi đây.

- Sức khoẻ cậu đủ để lên đường chưa?

- Tôi phải làm gì đó, nếu không tôi phát điên lên mất. Luyện kiếm, tập phép thuật lúc này chưa được, thà cưỡi ngựa còn hơn.

Hai người dập tắt lửa, đóng hành lý rồi ra khỏi hang. Eragon bảo Murtagh xuống trước. Nó hỗn hển nhăn nhó leo lên tới đỉnh đồi sa thạch, đã thấy Saphira ở đó rồi. Cả hai đứng lặng bên mộ ông già lần cuối. Eragon rưng rưng nghĩ, mình không thể nào tin nổi, ông đã mãi mãi ra đi.

Saphira vươn cổ vuốt ve ngôi mộ bằng đầu mũi, toàn thân nó rung lên, tiếng vù vù vang khắp không gian. Lớp sa thạch chung quanh mũi nó loé lên những tia sáng long lanh như bạc. Eragon kinh ngạc nhìn những tua giải trắng trong quấn nhau lại, tạo thành một tấm lưới kim cương phủ trên ngôi mộ. Với một tiếng thở khi, Saphira lùi lại ngấm công trình của nó. Ngôi mộ bằng sa thạch chỉ một thoáng đã trở thành một hộp đá quý sáng ngời, trong suốt. Có thể nhìn rõ mặt ông Brom thành thoi như đang ngủ. Eragon hỏi:

"Em đã làm gì vậy?"

"Em chỉ có thể tặng ông món quà này. Bây giờ thì thời gian không thể nào tàn phá ông được nữa. Ông sẽ yên nghỉ đời đời."

"Cám ơn em."

### **Bị bắt tại Gil'ead**

Vết thương làm Eragon đau tới nỗi cưỡi ngựa mà chậm như người đi bộ. Mỗi khi hít thở mạnh, nó cũng đau như xé thịt. Dù thế, nó vẫn không chịu ngừng. Saphira luôn bay gần để tiếp sức và khích lệ Eragon.

Murtagh kèm cương ngựa giữ nhịp đi cùng Eragon, như một người bạn tâm giao. Eragon nhìn con ngựa xám, nói:

- Anh có con ngựa đẹp quá. Tên nó là gì?

- Tornac, đặt theo tên người thầy đã dạy tôi chiến đấu. Ông cho tôi, khi nó còn là một con ngựa tơ. Khó lòng kiếm được con vật nào thông minh, dũng cảm như nó. Tất nhiên là trừ Saphira.

- Trông nó rất hùng tráng.

- Ha ha, đúng vậy. Nhưng Hỏa Tuyết đâu thua gì.

Hôm đó chỉ vượt qua được một đoạn đường, nhưng Eragon rất vui vì được hoạt động trở lại và làm nó quên bớt những buồn phiền, thương tật. Xuyên qua vùng đất gập ghềnh, đã cách Dras - Leona nhiều dặm và quê hương Carvahall của nó giờ mịt mù xa.

Tới một ngôi làng nhỏ, khi cầm tiền bán Cadoc, Eragon đau thắt ruột. Làm sao quên được những tháng ngày gian nan cùng nó khi vượt nửa đất nước Alageasia và cuộc đựng độ cùng lũ quái vật Urgals.

Nhiều ngày trôi qua khi họ tiến sâu vào miền đất hoang vu. Eragon thích thú nhận ra nó và Murtagh có chung nhiều sở thích, hai người bàn cãi hàng giờ về cung nỏ và săn bắn.

Tuy nhiên có một vấn đề cả hai đều né tránh: quá khứ của hai người. Eragon không nói gì về việc nó đã tìm thấy trứng của Saphira, gặp gỡ ông Brom và nó từ đâu tới. Murtagh cũng không hé môi về chuyện tại sao triều đình lại săn đuổi anh ta.

Nhưng những ngày gần gũi, cả hai đều học hỏi lẫn nhau rất nhiều điều. Eragon thắc mắc vì sự thông thạo của Murtagh về chuyện chính trị và những vụ tranh dành quyền lực tại triều đình. Dường như anh ta biết rõ từng quan cận thần, từng nhà quý tộc đang âm mưu gì, ai ảnh hưởng đến ai ra sao. Eragon lắng nghe, lòng đầy nghi hoặc.

Suốt tuần lễ đầu không thấy dấu vết nào của Ra'zac, nên Eragon cũng bớt lo. Tuy nhiên, ban đêm họ vẫn thay phiên nhau canh gác. Nó tưởng trên đường tới Gil'ead, sẽ có đựng độ với Urgals, nhưng cũng không hề thấy dấu chúng.

Nó không còn mơ thấy cô gái trong tù nữa. Dù nó đã thử thu hình ảnh cô ta, nhưng chỉ thấy căn phòng giam trống rỗng. Mỗi lần qua một thành phố, nó dò hỏi xem có nhà tù

nào không. Nếu có, nó sẽ cải trang, tìm cách vào thăm. Nhưng nàng vẫn bắt tằm. Nhìn những thông báo, với tên và nhân dạng nó, dán đầy các thành phố, nó càng nguy trang cẩn trọng hơn.

Cuộc hành trình về phương bắc, bắt buộc phải qua thủ đô Uru'baen. Đây là một nơi thị tứ, đông đúc dân cư, nên rất dễ bị phát hiện. Lính tráng tuần tra, bảo vệ suốt cầu đường, phố xá. Vì vậy họ phải mất nhiều ngày căng thẳng, cam go, đi đường vòng để tránh vào thủ đô.

Ngay khi an toàn qua khỏi Uru'baen, họ đối diện với cánh đồng hoang bạt ngàn. Đây là cánh đồng Eragon đã đi qua khi rời khỏi thung lũng Palancar, nhưng bây giờ nó ở phía ngược lại. Theo dòng sông Ramr, đoàn lữ hành nhỏ tiến về phương bắc.

Sinh nhật năm thứ mười sáu của nó trong thời gian này. Nếu ở Carvahall, một bữa tiệc sẽ được tổ chức mừng nó trưởng thành, nhưng tại nơi hoang dã này, thậm chí nó cũng không nói cho Murtagh biết.

Gần sáu tháng tuổi, Saphira lớn hơn trước rất nhiều. Đôi cánh đồ sộ mới nâng nổi thân hình khổng lồ của nó. Mấy cái nanh của nàng rộng to bằng năm đốt Eragon và nhọn hoắt như mũi kiếm Zar'roc.

Cuối cùng cũng đến ngày Eragon tháo băng vết thương. Xương sườn của nó đã hoàn toàn lành lặn. Nơi bị đá bằng ủng sắt của Ra'zac chỉ còn một vết sẹo nhỏ. Nếu như trước kia, nó đã hú hí khoái trá cười vang, nhưng sau cái chết của ông già, nó không còn dễ dàng vui bông bột nữa.

Mặc áo nịt, rút thanh Zar'roc, Eragon tiến lại gần Murtagh đang ngồi bên đống lửa. Anh ta căng thẳng ngẩng nhìn, nhưng vẫn giữ vẻ bình tĩnh. Eragon hỏi:

- Tôi khoẻ rồi, anh có muốn làm mấy đường kiếm không?
- Kiếm sắc thế kia, chúng mình đâm chết nhau mất.
- Đưa kiếm của anh đây.

Murtagh bối rối, nhưng cũng đưa kiếm cho Eragon. Eragon phủ lớp bảo vệ bằng phép thuật như ông Brom đã dạy. Sau khi Murtagh quan sát lưỡi kiếm và Eragon làm phép kiếm cho nó xong, hai thanh kiếm đều vung lên, chạm nhau nảy lửa. Eragon phá một chiêu tấn công của Murtagh thật bay bướm, rồi phóng một đường gươm như chớp. Murtagh thoát uấn mình né tránh.

Eragon thầm khen, cha này quá lạ làng!

Hai thanh kiếm thoăn thoắt vờn nhau, không bên nào chịu lùi bước. Sau hàng loạt chiêu thức cực kỳ hóc hiểm, Murtagh bỗng cười sảng sặc. Vì cả hai tài sức ngang nhau, tiếp tục đấu, cả hai đều mệt mà vẫn bất phân thắng bại. Eragon cũng cười, hiểu rõ tài nhau. Cuối cùng, hai đấu thủ mồ hôi đầm đìa, tay mỏi rã rời, Eragon la lên:

- Nghỉ thôi, đủ rồi.

Murtagh ngồi phệt xuống cỏ. Eragon buông mình xuống đất há mồm thở gấp. Murtagh bảo:

- Cậu làm mình kinh ngạc đấy. Mình luyện kiếm cả đời, chưa gặp địch thủ nào như cậu. Nếu muốn, cậu sẽ trở thành kiếm sĩ hàng đầu của nhà vua.
- Anh cũng tuyệt quá chứ. Tornac, thầy của anh mà mở trường thì giàu to. Đệ tử khắp Alageasia nườm nượp kéo về thụ giáo.

- Ông ấy chết rồi.
- Mình xin lỗi.

Từ đó thành lệ, chiều đến hai người lại cùng nhau luyện kiếm. Dần dần trở thành một cặp đấu rất hiểu ý nhau. Sức khỏe trở lại, Eragon tiếp tục tập luyện phép thuật. Chẳng bao lâu, Murtagh biết được nhiều điều bất ngờ về phép thuật, tuy nhiên anh ta không thể tự sử dụng vì không hiểu tường tận. Mỗi khi Eragon tập nói cổ ngữ, Murtagh lắng nghe, và hỏi nghĩa.

Gần một tháng sau, họ mới tới biên giới Gil'eah. Mùa xuân về xua tàn tích của mùa đông rét mướt. Eragon cảm thấy chuyển đi làm nó thay đổi nhiều, mạnh mẽ và bình tĩnh hơn. Tuy vẫn nhớ và tâm sự với Saphira về ông Brom, nhưng nhiều khi nó ráng không làm những kỷ niệm đau đớn thức dậy.

Từ xa, thành phố trông như một nơi căn cứ, man rợ, đầy rẫy nhà gỗ và tiếng chó ăng ăng sủa. Trung tâm thành phố là một pháo đài sập xệ. Không gian dày đặc sương mù. Nơi này giống một trạm buôn bán tạm thời hơn là một thành phố cố định. Qua khỏi thành phố chừng năm dặm, mờ mờ ẩn hiện họ Isenstar.

Để được an toàn, họ cắm trại bên ngoài Gil'eah hai dặm. Trong bữa ăn tối, Murtagh bảo Eragon:

- Tôi nghĩ cậu không nên vào Gil'eah.
- Sao lại không? Tôi cải trang rất khá. Và lại ông Dormnad muốn nhìn thấy dấu getwey ignasia trên tay tôi để làm bằng chứng tôi là một Kỵ Sĩ thật sự.
- Nhưng triều đình nóng lòng bắt được cậu hơn tôi. Nếu tôi bị bắt, trước sau gì tôi cũng sẽ trốn thoát được. Nhưng nếu chúng bắt được cậu, chúng sẽ giải cậu đến nhà vua ngay. Cậu sẽ bị tra tấn cho tới chết, trừ khi cậu đồng ý làm bề tôi ông ta. Hơn nữa, Gil'eah là điểm trọng yếu của quân đội. Những ngôi nhà cậu thấy kia, không phải là nhà dân, đó là doanh trại. Cậu vào đó chẳng khác nào tra tay vào còng của nhà vua.

Eragon hỏi ý Saphira. Nó bảo: "Anh không cần phải hỏi em nữa. Ý kiến anh ta rất đúng. Nếu phải liệu, không ai ngoài anh ấy. Vì anh ta đã từng trải chuyện này. Em sẽ dặn mấy điều, để anh ta có thể lấy được lòng tin của Dormnad."

"Anh không muốn anh ta bị nguy hiểm vì chúng mình."

Murtagh ha hả cười nói:

- Thật y như huyền thoại, chàng Kỵ Sĩ đơn thương độc mã xông pha vào chốn ba quân của triều đình. Nào, trước khi tôi đi có dặn dò gì nữa không?

Eragon áy náy hỏi:

- Chúng ta có nên nghỉ ngơi, đợi tới mai không?
- Cậu nói sao? Càng ở lại đây lâu chừng nào, càng dễ bị phát hiện. Chúng ta không ai nên ở gần Gil'eah quá vài ngày. Nếu Dormnad có thể đưa cậu đến gặp phe Varden, ông ta sẽ muốn càng mau càng tốt.

Sau khi nghe những lời căn dặn của Saphira, Eragon nói lại cho Murtagh biết. Murtagh cười cười:

- Nếu không có gì bất trắc xảy ra, chỉ mấy tiếng mình sẽ trở lại ngay. Nhớ để dành thức ăn cho mình đấy.

Nhảy lên lưng Tornac, Murtagh vẫy tay chào, thúc ngựa phóng đi.



Nhưng mấy giờ trôi qua vẫn không thấy anh ta trở lại. Eragon bồn chồn tới lui quanh đồng lửa. Saphira không ngừng dõi mắt về hướng Gil'eah, rồi chợt kêu lên: "Trông kìa!"

Một bóng người phi ngựa ra khỏi thành phố, tiến về nơi họ cắm trại. Eragon leo lên cổ Saphira, sẵn sàng bay. Nhưng khi người đó tới gần, Eragon nhận ra đó chính là Murtagh. Vừa nhảy xuống ngựa, anh ta hỏi ngay:

- Có thấy ai đuổi theo mình không?
- Không.
- Tốt. Nhưng để tôi ăn đã, đói chết được.

Sau vài miếng bánh, Murtagh bắt đầu nói:

- Dormnad đồng ý gặp chúng ta rạng sáng ngày mai. Nếu xác nhận cậu đúng là Kỵ Sĩ, ông ta sẽ đưa cậu đi gặp Varden.
- Điểm gặp nhau ở đâu?

Murtagh chỉ hướng tây, bảo:

- Trên ngọn đồi nhỏ kia.
- Vậy chuyện gì xảy ra làm anh có vẻ lo lắng thế?
- Một chuyện nhỏ, nhưng lại có thể cực kỳ nguy hiểm. Trong khi đang dò hỏi nhà Dormnad, một người quen đã nhìn thấy mình. Phóng ngựa né tránh, nhưng không kịp.
- Liệu người quen anh có nói lại với ai không?
- Mồm miệng thẳng cha đó toang hoác như cái giếng, nghĩ gì trong đầu là phun ra hết. Vấn đề không phải là có nói cho người khác biết không, mà là nói với ai. Nếu hăn oang oang đúng với những kẻ muốn bắt chúng ta, thì kể như tiêu.
- Tôi nghĩ lính sẽ không đi lòng anh trong đêm tối đâu. Ít ra đêm nay sẽ yên ổn, sáng mai chúng ta đi gặp Dormnad.
- Không, chỉ mình cậu đi với ông ta. Tôi đã nói trước rồi, tôi không đến phe Varden.

Eragon buồn rầu nhìn Murtagh. Nó không muốn chia tay với anh ta. Sau chuyến đi dài, hai người đã thành đôi bạn thân thiết của nhau. Nhưng Saphira nhẹ nhàng bảo: "Thôi, để mai hãy tính."

Đôi bạn trẻ chuyện trò tới khi sao sáng đầy trời mới ngủ. Saphira giữ ca gác đầu.

Eragon thức giấc trước khi mặt trời mọc chừng hai tiếng, vì lòng bàn tay nó rần rần ngứa ngáy. Chung quanh lạnh ngắt như tờ, nhưng nó cảm thấy có điều gì bất an. Cầm thanh Zar'roc, nó nhẹ nhàng đứng dậy. Mắt Saphira sáng rực chăm chăm nhìn: "Chuyện gì vậy?"

"Chưa biết."

"Em đánh hơi thấy mùi ngựa gần đây, nhưng chúng không di chuyển. Bốc mùi hôi kỳ lạ lắm."

Eragon lay vai Murtagh. Murtagh giật mình vờ vội dao găm, nhìn Eragon dò hỏi. Nó thì thầm:

- Quanh đây có ngựa.

Murtagh lẳng lặng rút gươm. Hai người đứng im lìm hai bên Saphira. Sao mai đã mọc ở hướng đông. Một con sóc rúc rích chuyển cành.

Chợt một tiếng gừ gừ giận dữ làm Eragon quay phắt lại. Một con quái Urgals to đùng, tay cầm một cái bừa, lưỡi nhọn hoắt. Con quái gầm gừ, vung vẩy vũ khí, nhưng không tấn công.

"Brisingr!" Eragon thét lên, tung một chưởng. Mặt con quái co rúm lại, khủng khiếp. Thân hình nó nổ tung trong lẫn chớp xanh, máu phun phè phè vào Eragon, một đồng bầy nhầy vút lên không. Saphira gầm lên lùi lại. Một lũ quái tiếp tục xông ra.

Tiếng vũ khí choang choảng chạm nhau giữa bầy quái và Murtagh. Eragon muốn tiếp tay với anh ta, nhưng bị bốn con quái vật bừa vây. Một con bồ lưỡi kiếm xuống vai Eragon. Tay trái Eragon đưa kiếm đỡ, tay phải tung chưởng giết tươi địch thủ. Lượn mũi Zar'roc ra sau, nó đâm trúng yết hầu con quái thứ hai, rồi đảo đường kiếm đâm ngay tim một Urgals vừa áp tới. Ngay lúc đó, con quái thứ tư vung cây chùy, đập xuống đầu Eragon. Nó chỉ kịp kêu lên: "Bay đi, Saphira", mắt nó toé lửa, gục xuống mê man.

### **Tên tôi là "Thần chết của tà ma"**

Điều trước hết Eragon nhận thấy là nó khô ráo, ấm áp và tay không bị trói. Ngồi dậy, nhìn quanh, nó biết mình đang ở trên một giường vải nhỏ, trong một phòng giam. Một cửa sổ có chấn song trên tường cao. Cánh cửa sắt cũng có một ô nhỏ gần chấn song như cửa sổ trên tường.

Máu khô bong trên mặt Eragon, một lúc sau nó mới nhớ không phải máu mình. Nó cảm thấy choáng váng và đầu nhức như búa bổ. Cố gắng sử dụng phép thuật, nhưng nó không thể nào tập trung tâm trí và sức lực. Eragon thầm nhủ, chắc mình lại bị đánh thuốc mê.

Nó ra khỏi giường, bên hông nhẹ tênh vì không còn thanh Zar'roc. Kiễng chân nhìn qua cửa sổ trên tường, Eragon thấy cửa sổ nhìn ra một con đường đầy người qua lại, xa xa là những ngôi nhà gỗ giống hệt nhau.

Mệt mỏi, Eragon ngồi bệt xuống sàn. Những gì vừa thấy làm nó lo lắng nhưng không hiểu vì sao.

Vừa dựa đầu vào tường cố giữ cho đầu óc sáng suốt, nó chợt thấy cửa mở và một người vào phòng với khay đồ ăn và bình nước.

Nhưng mới húp được vài thìa canh bắp cải lỏng bỏng nước, Eragon không thể nuốt thêm được nữa. Thành linh nó nhớ ra, mình bị Urgals bắt, sao bây giờ lại ở đây? Nhưng tinh thần nó mơ hồ không nhớ được rõ ràng chuyện gì đã xảy ra.

Nhiều tiếng sau, đồ ăn lại được đem đến. Lần này quá đói, Eragon đành phải ăn mà không cảm thấy lợm giọng. Sau đó không còn biết làm gì khác, nó nằm xuống lơ mơ ngủ.

Rồi có tiếng cổng lạnh canh mở ở đâu đó, cùng tiếng ủng sắt rầm rập đạp trên nền đá vang dội khắp không gian. Tiếng động lớn dần như có người dập một cái chảo vào đầu Eragon. Nó cố lết lại bên cửa.

Qua ô cửa nhỏ, nó thấy một hành lang rộng chừng ba thước. Đối diện phòng nó là những phòng giam. Một hàng lính, lăm lăm thanh kiếm, đang rầm rộ đi dọc hành lang. Rồi giữa hàng lính, Eragon chợt thấy hai tên lính lực lưỡng dìu một phụ nữ bất tỉnh.

Mái tóc dài, đen như trời đêm, che phủ mặt cô ta, tuy một dải băng da đã được thắt chặt bím tóc sau lưng. Cô ta mặc quần và áo da đen. Một thắt lưng da bóng, đeo một bao kiếm rỗng. Đôi chân nhỏ nhắn đi một đôi ủng cao tới gối.

Eragon giật thót người, như bị đâm ngay bụng, khi cô ta ngẹo đầu sang một bên. Đó chính là người nó đã gặp trong mơ.

Đường nét trên mặt nàng hoàn hảo như một bức tranh. Cả tấm nhan sắc ấy, chỉ bị một vết xước bên dưới má, nhưng nàng vẫn là một người tuyệt sắc mà Eragon chưa từng bao giờ được thấy.

Người nó nóng ra, như trong nó có điều gì đó vừa chột thức, một điều nó chưa từng cảm thấy bao giờ. Mái tóc nàng chột xô lệch, để lộ vành tai nhọn. Eragon lạnh toát người. Nàng là thần tiên!

Tại lính diu nàng đi khỏi tầm nhìn của Eragon. Sau đó, là một người cao lớn, ngạo mạn, tà áo choàng đen phất phới sau lưng. Mặt hắn ta trắng nhợt như xác chết, tóc đỏ lòm như máu. Nó biết kẻ đó là ai. Tà Thần! Thì ra giải thoát nó khỏi tay Urgals là...một Tà Thần!

Khi qua phòng giam Eragon, hắn quay đầu nhìn thẳng vào nó. Đôi mắt hắn màu hạt dẻ. Hắn nhếch môi nở nụ cười man rợ, nhe những cái răng nhọn như lưỡi răng cưa.

Eragon ngồi rũ xuống sàn. Dù trong lúc hoang mang, nó cũng biết rằng sự xuất hiện của Tà Thần đồng nghĩa với tội ác tràn lan. Nơi nào chúng xuất hiện là máu chảy thành sông. Một tà thần làm gì tại đây? Rồi ý nghĩ của Eragon lại quay về nàng tiên xinh đẹp và những cảm xúc lạ lùng lại xâm chiếm nó.

Mình phải trốn khỏi đây, ý nghĩ đó vừa thoáng trong đầu, tâm trí nó mịt mờ như làn mây bao phủ. Nó trở lại giường, lịm ngay vào giấc ngủ.

Vừa mở mắt, Eragon nhận ra ngay có sự thay đổi khác hẳn: suy nghĩ dễ dàng, mình bạch hơn. Nó biết mình đang ở Gil'eah. Nó tự nhủ, chúng đã lầm, thuốc mê đang tan dần. Chưa chan hy vọng, Eragon liên lạc với Saphira và thử sử dụng phép thuật. Nhưng cả hai việc đều không thành công.

Khi người hầu đem đồ ăn vào. Eragon đợi cho hắn ra khỏi, bưng khay đồ ăn đến bên cửa sổ, đổ ra ngoài đường. Tuy đồ ăn chỉ có bánh mì, phô mai và một chút hành, cũng đủ làm nó cảm thấy đói cồn cào, nhưng nó nhất quyết không ăn, để tránh bị đánh thuốc mê. Càng lúc tinh thần nó càng tỉnh táo hơn. Nó bắt đầu nhớ lại nhiều câu thần chú, nhưng khi nó lẩm bẩm đọc lên, vẫn không có gì xảy ra. Eragon bức tức muốn gào lên được.

Bữa ăn trưa Eragon cũng đổ qua cửa sổ, nó hồi hộp hy vọng không ai phát hiện. Tuy đói xót ruột, nhưng không khổ bằng khát nước. Cổ họng nó khô khốc, cứ nghĩ đến dòng nước mát lạnh, ngọt ngào là nó như bị tra tấn. Tuy vậy, nó vẫn cố không đụng tới bình nước.

Chột tiếng ồn ào ngoài hành lang làm nó lắng nghe.

- Đã có lệnh rõ ràng. Không ai được vào gặp nó.
- Thật ư? Anh muốn chết hay sao mà ngăn ta, đại úy?
- Không....nhưng...Đức Vua...
- Đức Vua đã có ta lo. Mở khóa mau.

Tiếng khóa lách cách ngoài cửa phòng Eragon. Nó vội làm bộ mặt ngẩn ngơ, bụng nghĩ, dù thẳng cha này nói gì, mình cũng giả khùng, không hiểu.

Cửa mở. Eragon nín thở khi nhìn thấy mặt Tà Thần. Mặt hắc như một cái sọ bị lột da và được bao ra ngoài bằng chiếc mặt nạ của thần chết.

Nhếch nụ cười lạnh buốt, nhe ra hàm răng nhọn, Tà Thần lên tiếng:

- Chào. Ta phải chờ đợi mãi mới gặp được mi.

Eragon lắp bắp:

- Ông...ông...là...là...ai?

Hắn ngồi xuống, xoe rộng áo choàng đen, đôi mắt hạt dẻ sáng lên đầy đe dọa:

- Tên ta không thành vấn đề với một kẻ trong hoàn cảnh như mi. Chính ta mới là người cần biết tên mi. Mi là ai?

Eragon giả nai ngẫm nghĩ một lúc, rồi ngó ngẩn nói:

- Chẳng biết nữa...tên thì là Eragon, nhưng chẳng biết....như vậy đầy đủ chưa nhỉ?

- Chưa, chưa đủ. Mi láu cá lắm, chàng Kỵ Sĩ trẻ tuổi Ạ.

Hắn cúi sát Eragon. Da trán hắc mỏng và trong suốt:

- Ta hỏi rõ hơn, tên mi là gì?

- Era....

- Không, không phải tên đó. Mi không có một cái tên khác nữa sao? Một cái tên ít được dùng tới đó.

Eragon hiểu. Hắn muốn biết tên thật của ta, để sai khiến ta. Nhưng chính ta cũng không biết, thì làm sao nói được?

Eragon cấp tốc nghĩ ra một cái tên nào có thể làm tên tà thần khiếp vía. Nó lẩm bẩm rồi gật gật như đùa dở hơi:

- Ấy, có đấy. Ông Brom có nói một lần. Gì nhỉ? À, tên là...Du Súdavar Freohr. Mấy câu đó có nghĩa văn vẻ là "cái chết của tà ma."

Một làn không khí lạnh băng bao phủ khắp phòng giam trong khi Tà Thần ngồi bất động. Eragon ngây ngô hỏi:

- Ông vào đây làm gì vậy?

- Ngẫm, tất nhiên. Một chiến công để làm gì, nếu ta không có cái thú nhìn ngẫm nó?

Giọng hắn đầy tự tin, nhưng không kém khó chịu vì kế hoạch bị cản trở. Thành linh hắn đứng bật dậy, nói:

- Ta còn vài việc phải làm. Trong khi ta ra khỏi đây, tốt hơn mi hãy suy nghĩ cho kỹ. Mi muốn phục vụ ai. Phục vụ một Kỵ Sĩ đã phản bội giai cấp của mi, hay phục vụ người như ta, với những tài năng đầy huyền bí. Tới lúc phải chọn lựa, không có đất đứng giữa dành cho mi đâu.

Hắn quay ra, chợt liếc bình nước, gọi:

- Đại úy.

Một gã xách kiếm chạy vào. Tà Thần chỉ thanh kiếm, bảo:

- Đẹp món đồ chơi trẻ con ấy đi. Tại sao thằng bé này không uống chút nước nào?

- Thằng cai ngục bảo bát đĩa sạch bong mà.

- Tốt, nhưng phải làm sao cho nó uống nước chứ.

Eragon vận công cũng chỉ nghe được mấy câu Tà Thần thì thăm vào tai tên đại úy:

-.....tăng liều lượng lên...

Hắn quay lại Eragon:

- Ngày mai, nếu không quá bận, ta sẽ nói chuyện tiếp với mi. Nên biết, ta rất mê chuyện về mấy cái tên. Ta rất khoái bàn bạc về tên mi một cách chi tiết hơn.

Chúng vừa ra khỏi, Eragon nằm vật xuống giường, nhắm mắt. Những bài học của ông già lúc này thật đáng giá. Nó giúp Eragon giữ vững tinh thần và tránh cảm giác hải hùng.

Lại nghe tiếng tụi lính rầm rập ngoài hành lang. Eragon nhòm dậy ra ô cửa nhìn. Hai tên lính đang xô đẩy nàng qua hành lang. Khi bóng này đi khuất, Eragon ngồi xuống sàn, thử dùng phép thuật. Nhưng nó bật tiếng rủa, vì hình như trong nó không còn chút phép thuật nào.

Eragon nghiêng răng nhìn ra thành phố. Mới giữa trưa. Nó bình tĩnh hít thở, kiên nhẫn đợi chờ phục hồi năng lực.

### **Chiến đấu với tà ma**

Lúc Eragon phần khởi ngồi bật dậy, trong phòng tối thui. Nó cảm giác phép thuật đã trở lại tiềm thức. Mắt rực sáng, nắm chặt tay, Eragon đọc: "Nagz reisa!" Cái chắn bay bổng lên, thu nhỏ thành quả bóng bằng nắm tay, rồi nhẹ rơi xuống sàn.

Eragon háng hái đứng dậy. Tuy mệt vì vận sức nhưng sự phấn chấn làm nó vượt qua được cơn đói. Nó thực sự thử lại lần nữa. Tập trung tâm trí vào ổ khóa cửa, nhưng thay vì phá ổ khóa, nó đơn giản đẩy chốt trong ổ.

Lần đầu tiên, khi sử dụng phép thuật hạ Urgals tại Yazuac, nó gần như kiệt lực, nhưng từ đó sức mạnh của nó đã tăng nhiều. Mỗi khi vận dụng phép thuật, chỉ làm nó hơi thoáng mệt.

Eragon thận trọng bước ra ngoài hành lang. Mình phải tìm cho ra nàng tiên và thanh Zar'roc. Cô ta chỉ ở một trong những phòng giam này thôi. Còn thanh Zar'roc, chắc Tà Thần đang giữ. Tại sao mình không dùng phép phá cửa sổ ra đường mà lại đứng đây? Nhưng như vậy làm sao giải cứu được cô ta.

"Saphira, em ở đâu? Anh cần em giúp."

Nó tự trách đã không liên lạc với Saphira ngay sau khi hồi sức.

"Eragon, em đang bay trên Gil'ead. Đừng làm gì hết. Murtagh đang đến đó."

Nghe tiếng chân rầm rập sau lưng, Eragon quay phắt lại. Một toán sáu tên lính đang tiến vào hành lang. Chúng đứng khựng lại, hết nhìn Eragon lại nhìn cánh cửa phòng giam mở toang hoác, mặt tái nhợt. Tốt, Eragon nghĩ, chúng biết mình là ai, mình sẽ hù cho chúng sợ, khỏi tốn sức đánh nhau.

Một tên lính la lên: "Tấn công." Tất cả rút kiếm xông tới. Có diên mới chống lại sáu tên trong khi còn yếu, nhưng ý nghĩ về tiên nữ kia như kìm chân Eragon lại. Nó đưa tay lên, dấu gedwey ignasia bùng sáng. Tụi lính khiếp đảm thấy rõ, nhưng không chùn chân. Ngay lúc Eragon mở miệng đọc thần chú, chợt một tiếng "vèo" lướt như bay qua không gian, một tên lính ngã sấp xuống sàn, mũi tên cắm ngập trên lưng. Thêm hai mũi tên

vào vèo hạ thêm hai tên nữa, trong khi không ai, kể cả Eragon, hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đứng nơi đầu hành lang, sau lưng đám lính, một người râu ria xồm xoàm, áo quần rách rưới, tay cầm cung tên. Một cái nạng quăng trên sàn. Ba tên lính còn lại hốt hoảng nhìn người lạ. Eragon phóng chưởng, một tên ôm ngực lảo đảo xuống đất. Tên đứng bên ngã theo với mũi tên xuyên qua cổ. Thấy người lạ đưa cung tên nhắm tên lính cuối cùng, Eragon vội la lên:

- Đừng giết hắn.

Rồi nó lại gần, chăm chăm nhìn tên lính vừa thoát chết đang sợ đến trợn ngược cả mắt:

- Mi thấy ta có thể làm được gì rồi đấy. Nếu mi không trả lời câu hỏi của ta đàng hoàng, suốt đời mi sẽ khổ sở vô cùng. Nào, kiếm của ta và cô gái thần tiên hiện đang ở đâu?

Tên lính mím chặt môi. Eragon đưa bàn tay ngời sáng như sắp làm phép thuật:

- Mi có biết một hạt cát nhỏ ta phóng vào mi, sẽ thiêu đốt ruột gan mi, làm mi đau đớn đến ngần nào không?

Nó cạy một tí đất đỏ trên nền đá, tiếp:

- Cái này hơi lớn hơn hạt cát một tí, nhưng không sao, sức tàn phá càng mạnh hơn, làm lỗ thủng trong ruột mi càng lớn hơn.

Tên lính hét toáng lên:

- Đừng, đừng làm thế. Cô tiên trong phòng giam cuối bên trái. Còn thanh kiếm, chắc ở trong phòng bảo vệ trên lầu.

Eragon nói: "Slytha!". Gã lính trợn mắt rũ xuống.

- Cậu giết hắn rồi à?

Eragon ngẩng nhìn người lạ đang đứng cách nó chỉ mấy bước:

- Murtagh! Anh đấy ư?

- Phải, tôi không muốn chúng thấy mặt. Cậu giết hắn rồi à?

- Không, hắn chỉ ngủ mê đi thôi. Làm sao anh vào được đây?

- Không kịp cắt nghĩa đâu. Chúng ta lên lầu ngay trước khi bị phát hiện. Mấy phút nữa chúng ta sẽ có đường tẩu thoát. Đừng để lỡ.

- Anh không nghe tôi nói gì với tên lính này sao? Trong nhà tù này còn một nàng tiên. Tôi cần anh giúp để giải thoát cho cô ấy.

Ngừng lại trước phòng giam tên lính mới chỉ, Murtagh đưa chùm chìa khóa lấy được của một gã bảo vệ cho Eragon. Eragon mở khóa cửa. Ánh trăng chênh chếch qua khung cửa sổ, lạnh lùng chiếu sáng khuôn mặt nàng tiên.

Trước mắt Eragon, nàng căng thẳng, thu mình trên giường, đợi chờ bất cứ chuyện gì xảy ra. Kiêu sa như một bà hoàng, đầu ngẩng cao, đôi mắt xanh thẳm như mắt mèo ngược nhìn Eragon. Nó lạnh toát người.

Hai mắt lặng nhìn nhau một lúc, rồi nàng bỗng run rẩy ngất đi. Eragon kịp đỡ trước khi nàng ngã nhào xuống đất. Nàng nhẹ đến không ngờ. Mùi lá thông thoang thoảng chung quanh.

Murtagh bước vào thì thầm:

- Đẹp quá!
- Nhưng đang bị đau.

Vì Eragon còn yếu, Murtagh đưa dao găm cho nó, rồi cồng nàng tiên. Cả ba trở lại hành lang, qua mấy xác của tụi lính, tới một cầu thang dẫn lên lầu. Eragon hỏi:

- Làm cách nào ra khỏi đây mà không bị chúng phát hiện?
- Có cách rồi.

Eragon vẫn không khỏi lo lắng đụng độ với lính tráng hay Tà Thần vào lúc này. Lên hết cầu thang là một phòng tiệc la liệt nhiều bàn bằng gỗ. Trần nhà cũng bằng gỗ nằm trên những cây đà lớn. Murtagh đặt nàng tiên trên một cái bàn, ngược nhìn trần nhà, bảo Eragon:

- Cậu liên lạc với Saphira, bảo nó đợi thêm năm phút nữa.

Xa xa có tiếng la hét, tiếng lính chạy rầm rầm. Eragon lo lắng nói:

- Dù anh định làm gì cũng không kịp nữa rồi.
- Báo cho Saphira xong, cậu núp đi.

Nói xong, Murtagh chạy ra ngoài. Eragon vừa chuyển tin cho Saphira xong, đã nghe tiếng chân người lên thang. Vừa mệt vừa là người vì đói, nó cố bồng nàng tiên xuống, cùng trốn dưới một gầm bàn.

Mười tên lính xông vào, lục soát vội vàng mấy bàn đầu phòng, rồi tiếp tục chạy qua phòng khác. Eragon dựa vào tường thở ra, thoát nạn. Lúc này nó càng thấy vừa đói vừa khát đến khô cổ. Nó chui ra, lấy vội đĩa đồ ăn giòn và một bình bia trên bàn, rồi trở lại gầm bàn tu ừng ực rồi xé bánh mì khoan khoái ăn.

Murtagh trở lại với thanh Zar'roc, một cây cung lạ và một thanh kiếm không bao.

- Mình thấy mấy thứ này trong phòng bảo vệ. Chưa bao giờ thấy những vũ khí như thế này. Chắc của cô ta.

Eragon cầm lên xem.

Lưỡi kiếm thanh mảnh và cong, đầu mũi rất nhọn. Tra vào vừa vặn bao kiếm của nàng tiên. Cây cung, khó biết có phải của nàng không, nhưng hình dáng rất đẹp. Nó bảo:

- Chúng ta không thể ngồi mãi đây, trước sau gì tụi lính cũng tìm ra.
- Như tôi đã nói, kế hoạch tẩu thoát đã được sắp đặt. Chúng ta phải chờ thôi.
- Anh không hiểu rồi. Ở đây có một Tà Thần. Đụng phải hẳn là chúng ta tiêu luôn.
- Tà Thần! Vậy thì cậu phải bảo Saphira tới ngay đi. Đúng kế hoạch là đợi chúng đổi ca gác, nhưng đợi tới lúc đó sợ sẽ nguy hiểm. Cậu tự trốn ra, đã làm hỏng kế hoạch đó của tôi rồi. Hy vọng Tà Thần không tìm được chúng ta.

Một giọng nói lạnh tanh vang vọng khắp phòng:

- Ta e là hy vọng đó quá muộn rồi.

Hai người quay vội lại. Cuối phòng, Tà Thần đứng một mình, tay cầm cây kiếm ánh thép xanh, một vết xước nhỏ trên lưỡi. Hẳn cỡi áo choàng quăng xuống sàn. Thân hình hẳn như một lực sĩ điền kinh, gầy và rắn chắc. Nhưng ông Brom từng cảnh giác đứng để ngoại hình của một Tà Thần đánh lừa, chúng mạnh mẽ hơn con người gấp nhiều lần.

Hắn nói giọng đầy miệt thị:



- Kỵ Sĩ trẻ kia, mi muốn thách đấu cùng ta phải không? Đáng lẽ ta không nên tin tưởng tên đại úy kia, khi hắn bảo mi đã ăn uống tất cả phần ăn. Nhưng bây giờ ta không để mi lường gạt như thế nữa đâu.

Murtagh nắm chắc cung tên, thì thầm:

- Để tôi tính sổ tay này.

Eragon cũng cố nói thật nhỏ:

- Đừng. Hắn muốn tôi sống. Còn anh sẽ bị hắn thịt ngay. Để tôi ráng giữ chân hắn, anh tìm cách cho tôi mình thoát thân.

- Được, cậu không phải chờ lâu đâu.

Eragon rút thanh Zar'roc tiến lên. Lưỡi kiếm đỏ rực sáng dưới ánh đuốc bập bùng.

Đôi mắt hạt dẻ của Tà Thần bùng bùng như hai cục than hồng:

- Mi thật sự tin là có thể hạ ta sao, hả "Cái chết của tà ma"? Sao tên mi xấu xí, thảm hại thế? Ta đã mong gặp ở mi điều gì hay ho hơn vậy, nhưng hạng mi thì chỉ đến thế thôi.

Eragon không thêm quan tâm những lời châm chọc đó, nó nhìn trừng trừng vào mắt Tà Thần, chờ đợi một sơ hở nhỏ. Nó quyết định không sử dụng phép thuật, như vậy sẽ không khiêu khích Tà Thần cũng tung phép thuật ra.

Cả hai chưa kịp ra tay, trần nhà bỗng rung lên ùng ùng. Đất, bụi và mảnh gỗ lá tả mù mịt khắp phòng. Từ trên trần vang lên những tiếng gào thét. Eragon vừa ngước mắt nhìn lên, Tà thần tranh thủ tấn công.

Eragon vội vung Zar'roc gạt đường gươm phóng tới bên sườn. Tiếng thép chạm nhau làm nó ê răng và tê dại cả cánh tay. Eragon kêu thào: "Ma quỷ. Nó mạnh quá!" Vận dụng cả hai tay, Eragon bổ kiếm xuống đầu Tà Thần. Hắn nhẹ nhàng chống đỡ. Lưỡi kiếm của hắn vù vù bay lượn trong không gian, thấp thoáng biến hóa ngoài sức tưởng tượng của Eragon.

Phía trên, lại vang lên những tiếng động xé tai, như sắt thép đâm xuyên qua đá. Ba cây đà dài thậm thụt rút khỏi trần. Những mảnh ngói tuôn ào ào từ mái xuống. Nhưng dù những mảnh vỡ to ùng lộn dập chung quanh, Eragon cũng không dám một giây phân tâm. Vì tuy nó từng được thụ giáo ông Brom, một đại sư phụ về kiếm thuật, và từng luyện kiếm với Murtagh, một kiếm sĩ tài năng, nó cũng không thể nào thắng nổi trận đấu này. Tà Thần đang vờn kiếm như đùa với nó. Tay nó run lên sau mỗi lần chống đỡ những đường gươm như búa bổ của Tà Thần. Nhát chém sau dường như còn mạnh hơn nhát trước. Dù có muốn, Eragon cũng không còn đủ sức cầu viện tới phép thuật. Rồi với một cái đảo cổ tay nhẹ nhàng, Tà Thần đánh văng cây Zar'roc khỏi tay Eragon. Chiêu đánh nhẹ đó cũng làm nó mất đà, quỵ xuống. Trong lúc đó tiếng rầm rầm, kêu thét càng lớn hơn như sát bên tai.

Tà Thần ngó xuống Eragon, ngạo mạn:

- Những chiêu thức của mi tỏ ra cũng khá dũng mãnh, nhưng ta cũng khá thất vọng vì tài năng tuyệt vời của mi chỉ có bấy nhiêu. Nếu những Kỵ Sĩ khác cũng như mi làm sao cai trị đế quốc này.

Lúc này, nghe những tiếng rầm rầm trên mái, Eragon đã đoán ra kế hoạch của Murtagh. Nó thầm liên lạc với Saphira: "Saphira, đến thời điểm rồi." Rồi nó nói với Tà Thần:

- Không. Mi lầm rồi. Chưa thắng được ta đâu.

- Còn trò gì nữa đây?

Như để trả lời câu hỏi điều cốt của hắn. Một tiếng nổ như sấm rền vang dội và một mảng trần bị xé toang, để lộ ra bầu trời đêm. Eragon thét lên trong tiếng đổ vỡ rào rào:

- Còn loài rồng.

Nó chạy khỏi tầm tay Tà Thần. Hắn gầm lên phần nộ, vung cao thanh kiếm. Bỗng hắn sững người, kinh ngạc nhìn xuống mũi tên của Murtagh cắm phập trên vai. Nhưng rồi Tà Thần ha hả cả cười, nhón hay ngón tay rút phẳng mũi tên ra:

- Phải nhắm cho kỹ, nếu mi muốn.....

Chưa dứt lời, mũi tên thứ hai xuyên giữa hai mắt hắn. Tà Thần đau đớn rú lên, ôm mặt. Da hắn xám ngoét. Một làn sương mù bao phủ chung quanh thân hình. Một tiếng kêu đầy tuyệt vọng vang lên, làn mây mù biến mất. Nơi Tà Thần đứng không còn gì ngoài đồng quần áo đen ngòm.

- Anh giết được hắn rồi!

Eragon kêu lên với Murtagh. Nó biết trong truyền thuyết, mới chỉ có hai vị anh hùng sống sót, sau khi giết Tà Thần.

Bỗng bên ngoài có tiếng la:

- Chính xác hắn bị hạ rồi, tiến lên bắt mấy thằng kia.

Từ hai đầu phòng, đám lính ủa vào với những tấm lưới và những cây thương. Murtagh và Eragon vội kéo theo nàng tiên dựa vào tường. Tại kia tiến lên vây ba người vào nửa vòng tròn. Từ lỗ hổng trên trần, Saphira thò cái đầu khổng lồ xuống, gầm vang như sấm. Nó xoè móng vuốt, quặp mép trần xé toạc thêm ra. Ba tên lính hết hồn ù té chạy. Toán quân hoảng loạn trong trận mưa gỗ, sắt. Eragon và Murtagh nép sát tường. Saphira lại đứng mảnh gầm lên. Mấy chú lính còn lại kinh hồn, nháo nhào đập lên nhau tìm đường tẩu thoát.

Saphira xé hết trần nhà, xếp cánh nhảy xuống. Sức nặng của nó làm mấy cái bàn gãy nát. Eragon mừng rỡ ôm cổ nó.

"Em nhớ anh quá, anh nhóc ạ."

"Anh cũng vậy. Có mấy người nữa, em chờ nổi không?"

"Được."

Saphira đá hết bàn ghế sang hai bên, dọn dẹp bãi cất cánh. Nhìn người con gái mà Eragon và Murtagh điều ra, nó trợn mắt kinh ngạc. Một nàng tiên?! Eragon cho nó biết đây chính là người nó vẫn gặp trong mơ.

Nhặt thanh Zar'roc lên, Eragon cùng Murtagh đặt nàng tiên lên yên rồng. Nó hỏi Saphira: "Anh nghe tiếng đánh nhau trên mái nhà, còn ai trên đó không?"

"Em dẹp hết rồi. Sẵn sàng chưa?"

Khi Saphira nhảy vọt khỏi phòng, trên đỉnh pháo đài la liệt xác lính, Murtagh kêu lên: "Coi kìa!" Một loạt xạ thủ giương cung trên một đỉnh tháp. Eragon thúc dục: "Bay ngay, Saphira."

Saphira gồng chân lấy đà, vươn cánh. Tiếng rít của hàng loạt mũi tên rào rào trong bóng tối. Saphira đau đớn rú lên, vội bay về bên trái. Nhờ đêm đen mù mịt, chúng thoát khỏi những mũi tên vẫn tiếp tục phóng lên. Eragon lo lắng hỏi: "Em bị thương ở đâu?"

"Cánh. Một mũi tên còn ghim ở đó."

Eragon giữ chặt cô gái thần tiên, trong khi Saphira lướt trên Gil'ead, ra khỏi thành phố, rồi đổi hướng đông, vút lên cao trong đêm tối.

### **Chiến binh kiêm thầy thuốc**

Saphira là là đáp xuống một đỉnh đồi bằng phẳng, cách Gil'ead chỉ chừng nửa dặm. Hỏa Tuyết và Tornac đã được đưa lên đó từ trước. Eragon nhảy xuống đất, xem xét vết thương của Saphira. Trong bóng tối, nó rờ rẫm trên cánh con rồng. Ba vết tên xuyên qua màng cánh ri rỉ máu, nhưng một mũi tên còn ghim trên phần bắp thịt. Saphira run rẩy khi những ngón tay Eragon chạm vào những vết thương. Sử dụng phép thuật, Eragon hàn gắn những chỗ màng cánh bị rách thủng. Những giọt máu nóng hồi ứa ra từ vết thương còn vướng mũi tên. Eragon phải nhờ Murtagh ghì cánh Saphira xuống. Nó nhỏ nhẹ bảo: "Đau một chút thôi, anh ráng làm thật lẹ. Cố đừng vùng vẫy nhé."

Saphira vươn đầu, ngọam một thân cây nhỏ, nhổ bật rễ, rồi nghiêng chặt giữa hai hàm răng. "Em sẵn sàng rồi."

Eragon bẻ gãy đầu mũi tên, khéo léo rút khỏi cánh Saphira. Saphira ngửa cổ rên lên, giật mạnh cánh, quất ngay vào cằm Murtagh, làm anh ta bật ngửa trên mặt đất.

Eragon quay sang nàng tiên vẫn còn hôn mê, rồi bảo Saphira: "Em vẫn còn phải chờ cô ấy một đoạn đường nữa. Mang cô ấy theo bằng ngựa, không thể đi nhanh được."

"Em còn bay được, không sao."

"Cám ơn em. Những gì em làm, thật không thể nào tin nổi."

Sau khi Saphira bay vút đi cùng nàng tiên, Eragon và Murtagh rập mình trên ngựa phi nước đại.

Trên đường đi, Eragon cố nhớ lại những gì hiểu biết về thần tiên: họ sống rất lâu, nhưng nó không biết rõ là lâu đến ngần nào. Họ nói cổ ngữ và phần nhiều biết phép thuật. Sau thất bại của các Kỵ Sĩ, họ lui vào ẩn dật. Không còn ai nhìn thấy họ bao giờ nữa. Vậy tại sao nàng lại ở đây và vì sao triều đình bắt được nàng? Nếu nàng có phép thuật, chắc hẳn cũng đã bị đánh thuốc mê như mình.

Suốt đêm, dù mệt mỏi làm họ đi chậm lại, nhưng vẫn không dám ngưng nghỉ. Phía sau, lớp lớp người ngựa, sáng ngời ánh đuốc đang lung sục quanh Gil'ead.

Gần sáng, cả hai ngừng ngựa. Eragon uể oải nói:

- Cắm trại thôi. Tôi ngủ, có bị bắt cũng mặc.
- Đồng ý. Bảo Saphira tìm chỗ trống hạ cánh, mình tới sau.

Hai người tới điểm do Saphira hướng dẫn. Tới nơi, đã thấy cô ả đang thành thới uống nước bên dòng suối, dưới chân một dốc đá. Nàng tiên vẫn lìm lìm trên yên.

Eragon và Murtagh dìu nàng đặt trên mặt đất. Saphira bảo: "Không hiểu sao cô ta chưa tỉnh. Mình ra khỏi Gil'ead đã mấy tiếng rồi."

Murtagh nhìn cô gái, nói:

- Theo tôi biết, đây là lần đầu tiên nhà vua bắt được một thần tiên. Từ khi họ ẩn cư, ông ta hoàn toàn thất bại trong việc tìm kiếm tung tích họ. Như vậy có nghĩa, ông ta đã biết nơi ở của họ, hoặc bắt được nàng do may mắn tình cờ. Tôi nghĩ là do may mắn. Vì nếu biết nơi họ ẩn náu, ông ta đã tung quân gây chiến rồi. Vấn đề là, bây giờ nhà vua đã moi móc được tin tức gì từ nàng tiên này chưa?

- Chỉ khi nàng tỉnh lại, chúng ta mới biết được điều này. Bây giờ anh cho tôi biết, vì sao tôi lại bị bắt vào Gil'ead?

- Lũ Urgals đang phục vụ triều đình. Hình như cả Tà Thần cũng thế. Vì tôi và Saphira đã thấy Urgals trao cậu cho một toán lính và Tà Thần, nhưng lúc đó tôi chưa biết hẳn là ai. Chính chúng đã áp giải cậu về Gil'ead.

Eragon nhớ lại, tại Teirm, tên Urgals đầu đàn đã nhắc đến chủ nhân của chúng. Thì ra đó là tên bạo chúa Galbatorix! Eragon lo sợ nghĩ là mình đã lãng mạ con người quyền uy nhất Alageasia. Nhưng nhớ lại cảnh tàn sát dã man dân lành vô tội ở Yazuac, trong nó lại cuộn cuộn một mối căm hờn, ghê tởm.

- Như vậy là lũ Urgals làm theo lệnh của Galbatorix. Vì sao ông ta có thể đối xử với thần dân của mình một cách khả ố, kinh tởm thế?

Saphira nói ngay: "Vì lão ta là đồ quỷ sứ."

Eragon trầm ngâm:

- Chiến tranh chắc chắn sẽ xảy ra, một khi dân chúng biết chuyện này. Họ sẽ nổi lên, đi theo Varden.

Murtagh điềm tĩnh nói:

- Dù biết chuyện bí ối này, chưa chắc đã có nhiều người thoát về phe Varden. Với lũ quái Urgals dưới trướng, nhà vua quá đủ chiến binh để phong tỏa đường biên giới. Bất chấp sự phản đối của thần dân. Dưới bàn tay sắt của ông ta, ông tùy nghi nặn bóp đất nước theo ý thích. Hơn nữa, dù có căm ghét ông ta, nhưng khi có kẻ thù chung của đất nước, dân chúng vẫn cứ hồ hởi sát cánh cùng ông ta dẹp kẻ thù.

- Kẻ thù đó là ai?

- Là thần tiên và Varden. Với những lời đồn rất lọt tai, họ được diễn tả như những quái vật đê mạt nhất tại Alageasia, những con quỷ rình rập để tranh cướp tài sản và đất đai của chúng ta. Thậm chí, triều đình còn có thể bảo, những đồn thổi về Urgals chỉ là sự hiểu lầm suốt thời gian qua, chúng mới thực sự là những người bạn, những đồng minh để giúp chống lại những kẻ thù kinh khủng như trên. Tôi chỉ thắc mắc, nhà vua hứa ban thưởng gì cho công lao của chúng.

- Không thể như thế được. Không ai dễ dàng bị lừa phỉnh về lũ Urgals và Galbatorix. Ngoài ra ông ta còn muốn gì nữa, với quyền uy tột đỉnh như hiện nay.

- Nhưng uy quyền đó bị đe dọa bởi những người được lòng dân, là phái Varden. Và cả Surda nữa, thành phố này vẫn tỏ ra không phục tùng từ khi tách khỏi triều đình. Galbatorix chỉ mạnh trong vòng đế quốc này. Vượt khỏi biên cương, lão rất yếu thế.

Những lời nói của Murtagh làm Eragon lo lắng. Saphira truyền tư tưởng, hỏi: "Anh biết vì sao nhà vua chuyển Urgals ra ngoài không? Tại Carvahall và Teirm anh nghe rồi đó, Urgals tập trung chuyển về đông nam, như bất chấp sa mạc Handarac. Tại sao nhà vua chuyển chúng đến hướng này? Có thể để thi hành một việc riêng của ông ta, hoặc....một thành phố dành riêng cho Urgals đang được thiết lập."

Eragon rùng mình vì ý nghĩ đó. "Dù kế hoạch của Galbatorix là gì, đều gây khốn khó cho chúng ta. Anh chỉ mong biết phe Varden ở đâu. Nhưng chúng ta đã mất dấu Dormnad. Trước sau gì triều đình cũng sẽ tóm được chúng ta."

"Anh nói đúng đó. Nhưng đừng nản lòng."

Eragon nói với Murtagh:

- Cám ơn anh nhiều lắm. Anh đã liều mạng để giải thoát tôi, tôi mang nợ anh vụ này. Thật tình tôi không thể một mình xoay sở được.

Nó muốn nói nhiều hơn vậy nữa, về tình huynh đệ gắn bó trong chiến đấu, về lòng trung thành, quả cảm của Murtagh....

Murtagh bảo:

- Tôi rất vui mừng vì đã giúp được cậu. Đó là....Điều lo ngại nhất của tôi bây giờ là làm sao tiếp tục cuộc đi, trong khi bị nhiều người săn đuổi. Ngay khi tìm ra dấu chân ngựa, chúng sẽ biết cậu không bay cùng Saphira. Nội ngày mai lính của Gil'ead sẽ đuổi theo chúng ta.

- Làm cách nào anh lọt được vào Gil'ead?

- Hồi lộ và bò qua đường cống thối hoắc sau nhà bếp. Nhưng kế hoạch sẽ không thành nếu không có Saphira. Saphira là nguyên nhân chính giúp chúng ta thoát ra được."

Được Eragon vuốt ve cổ, cô ả tỏ ra rất hài lòng vì lời tán dương của Murtagh. Sau đó, Murtagh trải chăn làm giường và Eragon bồng nàng tiên đặt lên. Một ống tay áo của nàng vướng cành cây rách toạc. Eragon làm phép cho vài rãnh lành lặn lại, rồi thở dốc.

Cánh tay cô ta lấm đốm những vết sưng và bị cắt. Có cả vết mới và vết đã lành. Eragon lắc đầu phần nộ, vén cao tay áo nàng lên. Những vết thương kéo dài lên tận vai. Eragon run rẩy mở áo sau lưng. Khi sợi giây da buộc áo bung ra, Murtagh bật lên lời rủa. Lưng nàng khỏe mạnh, rắn chắc, nhưng vảy đóng đầy làm làn da khô cứng, nứt nẻ như ruộng khô. Nàng đã bị đánh bằng roi và đóng dấu bằng sắt nung hình móng vuốt. Những nơi da không bị sưng nứt thì tím bầm bằng những hình thức tra khảo tàn nhẫn khác. Trên vai trái của nàng, một vết xăm màu chàm, với dấu hiệu giống hệt dấu hiệu khắc trên mặt nhẫn ngọc của ông Brom. Eragon âm thầm thề sẽ giết bằng được tất cả những kẻ đã tra khảo, hành hạ nàng.

Murtagh hỏi:

- Cậu chữa lành cho nàng được không?

- Tôi..tôi không biết. Toàn thân nàng đầy thương tích.

Saphira nói ngay: "Eragon, đây là một thần tiên. Không thể để nàng chết được. Đói mệt đến đâu cũng phải cứu cho bằng được. Em sẽ tiếp sức với anh, nhưng anh chủ động trong phép thuật."

Eragon rút nước mắt cảm thương người con gái mảnh mai, xinh đẹp bị đọa đầy đến thế. Nó rút găng tay, nói với Murtagh:

- Saphira nói phải. Anh làm ơn cho tôi chút đồ ăn, luộc ít băng vại, được không?

- Chúng ta không thể nhóm lửa tại đây. Nguy hiểm lắm. Phải dùng vại và đồ ăn nguội thôi.

Eragon nhẹ nhàng đặt một tay lên người nàng. Saphira lại gần, mắt long lanh tập trung nhìn thẳng nàng tiên. Eragon hít mạnh một hơi, hướng tâm trí vào phép thuật và đọc câu cổ ngữ: "Waise heil!" Bàn tay nó sáng lên, một lớp da vô hình tan ra, hàn gắn lại một vết thương, không lưu lại chút sẹo nào. Cứ thế, nó lần lượt chữa trị những vết sưng, rách trước. Vì nếu tập trung vào những vết thương nghiêm trọng ngay, sinh mạng của nó sẽ bị đe dọa vì kiệt sức. Tuy mệt là người, Eragon vẫn mừng rỡ tự hỏi, làm sao nàng

có thể vẫn sống được sau những đòn khảo tra kéo dài liên tục thế kia. Nó cũng không ngăn được nhận xét, dưới những vết thương bầm dập, là một tấm thân đẹp tuyệt trần.

Cho tới rạng đông, Eragon chỉ ngừng lại một lần ăn uống, để lấy lại sức sau cuộc trốn chạy và chữa trị cho nàng.

Mặt trời lên cao, Eragon mới ngừng tay, loạng choạng đến lấy bình da đựng rượu, tu một hơi dài. Nghe Murtagh hỏi "Xong cả rồi à?", nó run rẩy gật đầu, không thốt được lên lời. Nhưng chỉ một lúc sau, nó đề nghị:

- Chúng ta đi thôi.
- Không được, cậu phải ngủ.
- Tôi....tôi có thể ngủ trên yên, chứ không thể nằm đây chờ tụi lính đến.
- Nếu vậy trao cương của Hỏa Tuyết cho tôi dắt, trong khi cậu nghỉ ngơi.

Ngồi trên yên, dọc đường đi, Eragon cố ăn để lấy lại năng lượng, trước khi rạp mình trên Hỏa Tuyết, nhắm mắt ngủ.

### **Biến cát thành nước**

Khi ngừng lại cắm trại, Eragon vẫn không bớt mệt và cảm thấy nóng nẩy hơn. Hầu như suốt ngày phải lẩn tránh đám lính và bày chó săn của chúng. Nhảy xuống ngựa, Eragon hỏi Saphira ngay: "Cô ấy khá không?"

"Khá hơn hôm qua. Đã nhúch nhích được một chút. Nhưng chỉ có vậy thôi."

Saphira ép mình để Eragon bồng cô gái xuống. Trong một thoáng, thân hình mềm mại của nàng áp sát nó, Eragon vội đặt nàng xuống.

Murtagh và Eragon đều buồn ngủ rũ, hai người dọn bữa qua loa. Trong khi ăn, Murtagh bảo:

- Chúng ta không thể giữ khoảng cách với tụi lính mãi được. Chỉ một hai ngày nữa chúng sẽ đuổi kịp ta.
- Làm sao được. Nếu chỉ có hai chúng ta, và anh sẵn lòng bỏ lại con Tornac, Saphira có thể đưa chúng ta ra khỏi đây. Nhưng còn cô ấy. Khó quá.
- Nếu cậu muốn thì cứ đi, tôi không muốn cậu và Saphira ở lại liều mạng vì tôi.
- Anh nói gì lạ thế? Tôi được tự do là nhờ anh. Bây giờ tôi bỏ anh lại cho chúng sao?
- Tôi rất cảm động vì những lời nói của cậu, nhưng nó không giải quyết được vấn đề gì.
- Còn cách nào nữa đâu? Phải chi cô ta tỉnh lại, và cho mình biết nơi ở của thần tiên, có thể mình sẽ tìm đến với họ.
- Hãy nhớ họ bảo vệ nơi ẩn náu đến thế nào. Tôi không tin cô ta sẽ tiết lộ cho ta biết. Cho dù chúng ta biết được, chưa chắc dòng tộc cô ta vui lòng chứa chấp chúng ta. Vì sao họ phải che giấu chúng ta? Những Kỵ Sĩ cuối cùng liên hệ với họ, chính là Galbatorix và những phản đồ. Tôi tin họ chưa quên những kỷ niệm đầy đau khổ đó đâu. Còn tôi, thậm chí cũng chẳng có đến cái danh Kỵ Sĩ như cậu, họ chứa chấp tôi làm gì?

Saphira thoải mái ngả mình, vẻ rất tự tin: "Họ sẽ chứa chấp chúng ta, em biết chắc mà."

- Nhưng biết tìm họ ở đâu, đông, tây, nam hay bắc?

Murtagh nói:

- Điều duy nhất là chúng ta phải ra khỏi đế quốc này. Có những nơi an toàn ở cách xa đây. Chúng khó lòng lọt vào những nơi đó mà tranh khỏi bị bắt hay theo dõi...Miền bắc không nơi nào tốt hơn rừng Du Weldenvarden, nhưng phải ngược lại Gil'ead thật chẳng thú vị gì. Phía tây là biển và triều đình. Miền nam có Surda, tại đó cậu có thể tìm ra người hướng dẫn đường đến với Varden. Còn hướng đông....Sa mạc Hadarac nằm giữa chúng ta và những miền đất xa xôi chúng ta chưa từng biết. Varden ở đâu đó trong những vùng đất này, nhưng không biết phương hướng, muốn tìm được họ, có lẽ chúng ta phải mất nhiều năm.

Saphira ý kiến ý cò: "Chùng nào không đựng độ mấy con quái Urgals, chúng ta vẫn cứ an toàn. Không sao đâu."

Eragon bỗng cảm thấy đầu đau nhói:

- Tới Surda rất nguy hiểm, phải xuyên qua hầu hết đất của triều đình, lẩn tránh những làng mạc và thành phố, nhưng vẫn chưa chắc tránh khỏi những con mắt dò xét của vùng đông dân cư đó.

Murtagh nhướn mày hỏi:

- Vậy là cậu muốn băng qua sa mạc?

- Tôi thấy không còn cách nào khác nữa. Chỉ có cách đó chúng ta mới ra khỏi đế quốc trước khi tụi Ra'zac tới đây. Với phương tiện bay, chắc chỉ một vài ngày chúng đã tới Gil'ead. Mình không còn nhiều thời gian nữa.

- Dù chúng ta đi xuyên sa mạc. Nếu chúng ta di chuyển trên không được, chúng vẫn bắt kịp chúng ta.

- Muốn bắt chúng ta cho kịp, chúng buộc phải bỏ lại tụi lính. Đó là lợi điểm của ta. Nếu phải chiến đấu, ba chúng ta dư sức hạ chúng, như đã có lần tôi và ông già lọt ổ phục kích của chúng vậy.

- Cậu biết những gì về sa mạc?

- Nóng, khô, toàn cát.

- Phải cộng thêm vào đó: cây cỏ không ăn được vì đầy chất độc, đủ loài rắn rít, bò cạp và mặt trời thiêu đốt. Cậu thấy cánh đồng hoang trên đường ta tới Gil'ead rồi chứ?

Câu hỏi ngớ ngẩn, nhưng Eragon cũng trả lời:

- Rồi, một lần trước đó nữa.

- Vậy hãy tưởng tượng một khoảng rộng gấp đôi, gấp ba lần, cậu sẽ thấy sự rộng lớn của sa mạc Hadarac. Cái nơi mà cậu định vượt qua đó.

Eragon lấy tấm bản đồ Alageasia trải xuống đất. Nó quan sát cánh đồng hoang, lắc đầu kinh ngạc:

- Không có gì là lạ, dù đế quốc kéo dài sát mí sa mạc, Galbatorix cũng không thể nào kiểm soát được phía bên kia.

- Khi những Kỵ Sĩ còn sống, tất cả những vùng đất bên kia sa mạc, không có trên bản đồ này, đều được cai trị bởi một nhà nước. Nếu bây giờ nhà vua có ý định gây dựng một thể hệ Kỵ Sĩ mới, biên cương của đế quốc sẽ mở rộng vô cùng. Nhưng điều tôi muốn nhấn mạnh là sa mạc Hadarac quá mệnh mông, đầy nguy hiểm, chuyện vượt qua nó chỉ là vô vọng.



- Chúng ta đang là những kẻ vô vọng mà. Nhưng hãy quan sát kỹ bản đồ này, nếu chúng ta xuyên qua chỗ phình ra này, thì phải mất ít nhất hai tháng. Còn nếu, chúng ta theo hướng đông nam, tới rặng núi Beor, sẽ mất ít thời gian hơn. Men theo núi Beor, ta có thể đi về vùng hoang dã phía đông hoặc nhắm hướng tây để tới Surda. Nếu bản đồ này chính xác, từ đây tới Beor cũng tương đương đoạn đường chúng ta đã đi qua để tới Gil'ead.

- Như vậy cũng mất gần một tháng.

- Trên đường tới Gil'ead bị chậm trễ là vì vết thương của tôi. Bây giờ chúng ta ráng đi, thời gian sẽ giảm hơn nhiều.

- Thôi được, vậy là cậu đã quyết. Nhưng trước khi tôi đồng ý với cậu, còn vài vấn đề phải bàn bạc: cậu biết trước khi đi khỏi Gil'ead, tôi đã mua lương thực tích trữ. Nhưng còn nước? Những bộ lạc du mục trên sa mạc, họ ngưng trang rất kỹ nguồn nước, không để ai lấy cắp được, mà lượng nước cho ngựa, nhất là Saphira, một ngày bao nhiêu? Trừ khi cậu có thể làm phép cho trời mưa mỗi khi cần thiết, nếu không ý kiến của cậu không thể nào thực hiện được.

Làm ra mưa thật sự vượt quá khả năng của nó. Eragon cho rằng, ngay cả những Kỵ Sĩ mạnh mẽ nhất, phép thuật đầy mình cũng chưa chắc làm nổi điều đó. Gôm số lượng không khí nhiều đến thế, chẳng khác nào chuyển núi, dời sông. Nó cần một giải pháp nào không làm nó kiệt hết sức lực.

- Tôi có một ý kiến, nhưng để tôi thí nghiệm thử, rồi cho anh biết sau.

Saphira lẻo đẻo đi theo Eragon hỏi: "Anh định làm gì?"

"Anh chưa biết."

Eragon quì gối, nhặt một cục đá có một lỗ hổng sâu, có thể chứa chừng một vốc tay nước. Nó bốc nắm cát lên đây vào lỗ hổng, tập trung tâm trí, ra lệnh: "Deloi moi!" Lập tức, cục đá hút công lực nó với một tốc độ phi thường. Eragon chợt nhớ lời ông Brom, có những việc khi sử dụng phép thuật sẽ cực kỳ nguy hiểm, có thể rút cạn kiệt sức người cho đến chết. Nó cố giải phóng câu thần chú vừa đọc, nhưng không được. Sức lực nó bị cục đá cuốn cuộn thu hút.

Giữa lúc nó tưởng chỉ đành quì đó chờ chết, cát trong cục đá bỗng nhào ra, ri rí một chút xíu nước.

Eragon ngồi bật ngựa, hỗn hển thở. Tim nó đập rộn ràng, nội tạng đều đau nhói.

Saphira hốt hoảng: "Chuyện gì vậy?"

Eragon lắc đầu. Cũng may là nó đã không thí nghiệm với một vật lớn hơn.

"Cách này không được, thậm chí anh không còn đủ sức uống một ngụm nước."

"Anh phải thận trọng. Phép thuật nhiều khi gây những hậu quả bất ngờ, vô cùng tai hại."

"Anh biết, nhưng anh phải thí nghiệm trước khi vào sa mạc. À, làm cách nào em tạo ra ngôi mộ kim cương cho ông già mà em không bị chết?"

"Em không hiểu vì sao em làm được điều đó. Ông Brom đã từng nói với anh, rằng có thể tạo ra những sự kiện rất bất ngờ. Ông ấy nói đúng đó. Đôi khi em làm những việc một cách ngẫu nhiên, không suy nghĩ gì hết, như con nhện giăng tơ vậy. Những lúc khác, em yếu xìu như Hòa Tuyết thôi."

Eragon vuốt ve cổ Saphira, ngậm ngùi nhớ tới ngôi mộ và ông già đã khuất. Nó lẩn thẩn vạch ngón tay trên cát, giữa hai lằn rạch, cát lún xuống như một thung lũng tí hon. Nó đắp thêm vài quả núi chung quanh, rạch một con sông chảy vào thung lũng. Thêm vài chi tiết, cho đến khi nó nhận ra đây là thung lũng Palancar. Một nỗi nhớ quê hương dào dạt dâng trong lòng, nó lấy tay gạt bỏ cảnh núi non, thung lũng. Khoanh tay ngồi nhìn mông lung. Rồi như không cưỡng lại được, nó cúi nhìn nền cát nó mới gạt đi. Eragon kinh ngạc ngồi thẳng dậy. Những đường rạch rì rỉ nước. Nó vội cào sâu thêm: chừng vài phân phía dưới cát âm ẩm ướt. Nó hồ hởi kêu lên: "Nhìn này, Saphira."

Saphira dí mũi vào công trình mới khám phá của Eragon: "Ồi dào, ăn thua gì. Ở đây thì dễ rồi. Nhưng ngoài sa mạc, đào cả mấy tuần chưa chắc có nước."

"Đúng, nhưng miễn sao có nước là anh có thể lấy được. Nhìn nhé."

Eragon đào hố sâu thêm, nhưng thay vì biến cát thành nước, nó dùng phép thuật gom nước trong cát ẩm. Không tốn chút sức lực, nước từ từ chảy vào hố vừa đào. Nó vui mừng cúi uống nguồn nước mát mẻ tinh khiết: "Thấy chưa? Chúng ta sẽ có đủ nước mà."

"Em nói rồi, ở đây thì được. Ngoài sa mạc chưa chắc có nước để anh gom lại, rút lên mặt đất như thế đâu."

"Được mà, công việc rút nước lên rất nhẹ nhàng. Làm từ từ anh sẽ không bị mất sức. Dù có phải đào sâu cũng không thành vấn đề, vì còn có em giúp nữa mà."

"Anh chắc không? Nghĩ kỹ rồi hãy trả lời. Vì nếu anh lầm, là chúng ta mất mạng đó."

Eragon ngập ngừng một lúc, rồi cả quyết: "Anh tin chắc."

"Vậy thì đi báo cho Murtagh biết. Em sẽ gác cho anh ngủ."

"Nhưng em cũng đã thức suốt đêm như tụi anh rồi."

"Không sao. Em khoẻ hơn anh nhiều."

Vừa thấy Eragon, Murtagh hỏi ngay:

- Sao? Sa mạc mở cánh cửa đón mừng ta chứ?

- Đúng vậy.

Eragon chui vào chăn, cắt nghĩa cho Murtagh mọi chuyện. Rồi quay lại nhìn nàng tiên, Eragon đem hình ảnh nàng theo vào giấc ngủ.

## **Sông Ramr**

Hai người thức dậy trời còn chưa sáng hẳn. Eragon run lập cập vì lạnh:

- Chúng ta đưa cô ấy đi bằng cách nào đây? Bay với Saphira lâu thêm nữa, cô ấy sẽ bị trầy sát vì vảy rồng. Nằm xe trước theo ngựa càng không ổn.

- Nếu cậu bay với Saphira, ta sẽ cột cô ta lên lưng Hỏa Tuyết. Nhưng...như vậy những vết thương cũ sẽ bị trầy.

Saphira đề nghị: "Sao các anh không buộc cô ta dưới bụng em? Em vẫn thoải mái bay được, mà cô ấy lại rất an toàn. Chỉ sợ những mũi tên của lính, nhưng em sẽ bay cao khỏi tầm bắn của chúng."

Tất cả đều đồng ý. Eragon cuốn chăn quanh thân hình nhỏ nhắn của nàng tiên, dùng vài áo nối làm dây, buộc lưng cô ta sát vào bụng Saphira, đầu đặt giữa hai chân trước của nó.

Murtagh nhìn lại quãng đường mới đi qua hôm trước, khói nấu ăn tỏa ra từ lán trại của tụi lính. Anh cười nói:

- Mình khoái trò chạy đua này quá.

Hai người nhảy lên ngựa, khởi hành. Saphira cùng nàng tiên cất cánh. Nó bay thấp để tụi lính từ xa không phát hiện được. Tất cả hướng về đông nam, tiến thẳng tới sa mạc Hadarac.

Dối mắt nhìn về phía những kẻ đang truy đuổi, nhưng tâm trí Eragon chỉ nghĩ đến nàng tiên xinh đẹp. Thật không thể nào tin nổi nó đã thật sự gặp một nàng tiên. Nó tự nhủ, không hiểu anh Roran sẽ nghĩ sao về chuyện này. Nếu một ngày nào đó nó được trở về Carvahall, cắt nghĩa hết hơi, chắc mọi người cũng không tin nổi cuộc phiêu lưu kỳ lạ này của nó là có thật.

Suốt ngày, dù quá mệt mỏi, họ chỉ ngừng lại hai lần cho ngựa ăn uống nghỉ ngơi. Nhiều khi hai người xuống ngựa dắt bộ, cho chúng dưỡng sức.

Mặc dù lính Gil'ead còn ở xa phía sau, nhưng khi qua những làng mạc thành phố, họ luôn phải lẩn tránh lính tráng ở những nơi này. Nguy hiểm luôn rình rập. Hai lần họ suýt sa vào ổ phục kích, chỉ nhờ Saphira đã phát hiện có hơi người, mới tránh kịp. Sau đó, họ không còn dám tiếp tục đi theo đường mòn nữa.

Bóng tối từ từ phủ màn đen lên cảnh vật miền quê. Gần nửa đêm, họ tới một vùng rải rác những ngọn đồi nho nhỏ.

Murtagh chỉ tay nói:

- Tới đây đây đây kia, chúng ta phải đi qua một thành phố tên là Đồi Bò Tót. Chắc chắn sẽ có lính chờ chúng ta tại đó. Tốt hơn, chúng ta nên chuồn qua vào lúc đêm tối này.

Ba tiếng sau, họ đã thấy thấp thoáng bóng đèn dầu trong Đồi Bò Tót. Một mạng lưới quân tuần tra rải ra khắp thành phố bên những đồng lúa. Eragon và Murtagh rút gươm, nhẹ nhàng xuống ngựa. Hai người dắt ngựa, ngậm tâm đi vòng bên ngoài trại lính. Qua khỏi thành phố, Eragon mới hơi yên tâm.

Trời sáng, họ ngừng trên một ngọn đồi nhìn cảnh chung quanh. Hai nhánh sông Ramr gặp nhau, trước khi chảy về miền tây. Họ vừa vượt qua mười sáu dặm trong một ngày. Eragon vui mừng vì đã qua được một đoạn đường dài như thế.

- Hãy kiểm một hang hốc nào để ngủ chứ?

Hai người trải chăn dưới gốc một cây đổ từng làm chỗ ngủ cho nàng tiên. Murtagh bảo: "Mình gác ca ca đầu. Nửa đêm sẽ gọi cậu."

Sáng hôm sau, trời còn tối mịt, lừ đừ vì thèm ngủ, họ vẫn quyết định lên đường. Trước khi đi, Saphira nhận xét: "Kể từ sau đêm anh và cô ta thoát khỏi Gil'ead, đêm nay là đêm thứ ba rồi, sao cô ấy vẫn chưa tỉnh? Em lo lắm. Thậm chí chẳng ăn uống gì. Không có tí đồ ăn nào vào bụng, em sợ là cô ấy sống không nổi."

Murtagh hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Saphira ngại cô ta không ăn gì sẽ khó mà sống nổi. Tôi cũng lo, vì chữa lành được những vết thương bên ngoài rồi, nhưng cô ta có vẻ không khoẻ ra chút nào.

- Có thể Tà Thần đã làm cho đầu óc cô ta bị mê muội.

Murtagh vừa nói vừa khám cho nàng tiên thật chu đáo, rồi bảo:

- Theo tôi là cô ta ngủ, ngủ li bì thôi. Cơ hân mê dường như là một phương cách thần tiên tự tạo ra để tránh những cơn đau của thương tích. Nhưng nếu quả đúng vậy, sao cô ta chưa tỉnh? Cô ta không biết là đã hết nguy hiểm rồi sao?

- Liệu cô ta có biết được không chứ?

- Dù sao cũng phải qua khỏi vùng nguy hiểm này, chúng ta mới có thể lo cho cô ta được.

Eragon nhúng một mảnh vải vào nước, rồi vắt từng giọt lên môi cho nàng. Sau đó, nó đắp khăn ướt lên trán và cánh tay.

Sợ lính gác phát hiện, họ bắt đầu di chuyển xuyên những bụi cây dưới chân đồi, kể cả Saphira. Nhưng với thân hình đồ sộ, cô nàng cố rón rén, cái đuôi như con rắn xanh khổng lồ cứ quăng thành thạch trên mặt đất.

Trời sáng dần, ngôi sao mai Aiedail đã ló dạng ở phía đông. Tiếng nước rầm rầm như ào ạt xô vào đá, lách qua những bụi cây.

Eragon cố gào át tiếng ồn:

- Sông Ramr đó.

- Đúng rồi, chúng ta phải tìm nơi an toàn để vượt qua.

Nghe Murtagh nói, Saphira bảo Eragon: "Không cần, sông rộng cỡ nào, em cũng đưa các anh qua được."

"Nhưng còn ngựa?"

"Em bị tên bắn mà còn chờ được ba người, quên rồi à? Nếu chúng dừng vùng vẫy, em đưa qua tuốt hết."

"Anh tin em chứ. Nhưng kẹt lắm mới phải làm vậy. Nguy hiểm lắm."

"Nhưng chúng ta không thể phí thời giờ nhùng nhằng ở đây mãi được."

Bờ sông kéo dài ngun ngút. Sương mù và hơi nước mù mịt, không thể nhìn thấy bờ bên kia. Murtagh thả một cành cây xuống dòng nước xiết, cành cây bập bênh rồi bị cuốn trôi đi. Eragon hỏi Murtagh:

- Anh nghĩ sông này sâu cỡ nào?

- Không đoán nổi. Cậu dùng phép thuật để biết bề ngang được không?

- Tôi không chắc, nhưng làm được thì ánh sáng sẽ phát ra như ngọn hải đăng làm hiệu cho tụi lính tới.

Saphira cất cánh bay qua bờ bên kia. Một lúc sau nó liên lạc với Eragon: "Sông rộng hơn nửa dặm."

"Nửa dặm!" Eragon kêu lên, rồi nói lại với Murtagh về việc Saphira đề nghị chuyển người ngựa qua sông. Murtagh bảo:

- Tốt hơn là không nên thử với ngựa. Cả Tornac và Hỏa Tuyết đều sợ Saphira. Chúng sẽ hốt hoảng làm bị thương luôn cả Saphira. Hỏi nó xem có chỗ nào nông để có thể bơi qua được không.

Nhưng sau khi đi khảo sát về, Saphira cho biết từ đầu dòng đến cuối, chỗ nào cũng sâu và rộng như nhau. Murtagh nói:

- Như vậy tôi sẽ qua trước để giữ ngựa. Saphira, thận trọng với Tornac. Nó gần bó với tôi nhiều năm rồi, tôi không muốn nó gặp bất cứ rủi ro nào.

Nàng tiên vẫn mê man dưới bụng Saphira. Eragon làm ngơ trước tiếng rên rỉ của Tornac khi nó được dắt tới gần con rồng. Saphira quặp bụng Tornac bằng hai chân trước. Eragon nhìn những cái vuốt kinh khủng của nó, vội giữ con ngựa lại, xoay bộ yên xuống bụng, như vậy móng của Saphira sẽ không làm ngựa bị thương. Tornac hốt hoảng đến nỗi Eragon cố dùng phép thuật liên lạc với nó để trấn an, nhưng mắt nó vẫn trợn ngược lên, vùng vẫy ráng chuồn khỏi móng vuốt của Saphira. Saphira quặp chặt thân hình Tornac, hai chân sau đạp tới trầy nền đá, rồi vươn cánh loạng choạng bay lên. Con Tornac vừa đá lung tung vừa gào như bị thọc huyết.

Eragon chỉ sợ tiếng gào của con ngựa vang tới tai tụi lính. Nó gợi lại hình ảnh đoàn quân và những bó đuốc chập chờn trong đêm tối, rồi những hình ảnh đó chuyển thành một hàng người ngựa đang tiến xuống đồi, cách đó chừng một dặm.

Khi Saphira trở lại, Eragon dắt Hỏa Tuyết trao cho nó. Cô ả kể lể: "Con vật hèn nhát của anh chàng Murtagh hoảng loạn lên. Anh ta phải cột chặt lại, vì sợ nó lồng lên chạy trốn."

Sau cùng tới lượt Eragon bay qua sông. Khi hai con ngựa yên ổn lại, họ lại lên đường tiến về rừng núi Beor. Không gian rộn ràng tiếng chim đón chào ngày mới.

Cả hai chàng trai vừa đi vừa ngủ gục, chỉ còn Saphira tỉnh táo dẫn đường cho ngựa.

Dần dần mặt đất mềm hẳn và như níu lấy chân ngựa lún trên nền đất. Mặt trời lên cao. Dòng sông Ramr chỉ còn lờ mờ xa xa sau họ.

Đoàn lũ hàng nhỏ bé đã tới sa mạc Hadarac.

### **Sa mạc Hadarac**

Những đụn cát trải dài tới chân trời như những làn sóng biển. Những cột gió xoáy cuốn cát đỏ lên không. Trên nền đất cằn cỗi rải rác những thân cây gầy guộc. Xa xa nổi lên một dãy sườn đá thẳng đứng, cheo leo. Quang cảnh hùng vĩ, thô lương như ngăn chặn tất cả loài muông thú, ngoại trừ loài chim, nương theo ngọn gió tây vượt qua dãy núi.

Eragon khào khào hỏi, không khí nóng khô làm cổ họng nó như nghẹn lại:

- Anh chắc rằng kia có cỏ cho ngựa không?

Murtagh chỉ sườn núi:

- Cỏ mọc quanh đó. Không nhiều, nhưng đủ cho ngựa ăn.

- Hy vọng anh nói đúng. Nhưng nghĩ đã, đầu óc tôi mù mịt cả rồi. Chân cũng không lết nổi nữa đâu.

Họ đặt nàng tiên xuống dưới bóng râm của một đụn cát. Ăn uống xong, cùng nằm xuống nghỉ ngơi. Saphira xoè cánh che cho tất cả. Cô nàng tấm tắc: "Ôi! Nơi này thật phi thường. Em có thể sống mãi tại đây."

"Tha hồ bay."

"Không chỉ có vậy. Em cảm thấy như em thuộc về sa mạc này. Không gian, núi non và những con mồi cho em săn bắt suốt ngày. Cả hơi ẩm nữa, tuy khí lạnh không làm em khó chịu, nhưng hơi nóng ở đây làm em cảm thấy tràn đầy sức sống."

"Nếu em thích nơi này đến thế, khi công việc hoàn tất, chúng mình sẽ trở lại."

Saphira vui mừng ư ử hát.

Đó là buổi sáng thứ tư, kể từ khi ra khỏi Gil'ead. Họ đã vượt qua được ba mươi lăm dặm đường.

Họ chỉ ngủ đủ cho tinh thần tỉnh táo và ngựa được nghỉ ngơi. Vì dù không thấy bóng dáng tên lính nào, nhưng họ vẫn phải cố mau chóng vượt nhanh khỏi tầm truy lùng của triều đình. Tin Eragon trốn thoát chắc chắn đã đến tai nhà vua. Tụi Ra'zac chắc đã được lệnh theo dấu vết nó. Dù chúng có bây cũng phải mất một thời gian mới đuổi kịp Eragon và Murtagh, nhưng vẫn phải luôn cảnh giác. Murtagh bảo:

- Hy vọng qua khỏi Đồi Bò Tót, chúng không còn có thể theo được dấu vết chúng ta nữa. Sông Ramr thật là con đường làm lạc hướng kẻ thù rất hiệu quả.

Eragon nhìn nàng tiên thiêm thiếp mê man, nói:

- Còn có điều khác thật sự trông vào hy vọng, dù tôi không tin vào may mắn được nữa. Nếu tụi Ra'zac đuổi kịp chúng ta, nàng sẽ không thể thoát chết.

Họ tới sườn đá cao lúc mặt trời lặn. Dốc đá đứng, phủ bóng râm lên cả đoàn người ngựa. Những đụn cát rải rác chung quanh. Vừa rời ngựa, nhảy xuống mặt đất nứt nẻ, hơi nóng như thốt vào Eragon. Mặt, cổ và lưng nó đều bóng rât.

Thả ngựa đi gặm cỏ xong, Murtagh nhóm lửa. Eragon vừa đưa nàng tiên xuống khỏi Saphira vừa hỏi:

- Anh nghĩ chúng ta đi được bao xa rồi?

- Không biết. Nhưng chúng ta không có đủ nước. Ngựa chưa được uống.

Eragon bảo Saphira đào hố, rồi nó nhắm mắt, đọc thần chú. Tuy đất cứng cỏi nhưng đất đủ ẩm cho cây sống và đủ cho Eragon nhiều lần gom đầy hố nước.

Murtagh lấy đầy mấy bao da nước, rồi cho ngựa uống. Hai con vật khát tới mức uống mãi không chán. Eragon phải vận sức gom nước tới kiệt lực. Thấy vậy, tới lượt nó uống, Saphira chỉ uống hai ngụm dài.

Sáng hôm sau, trời hây hây gió mát. Cát hồng hào dưới nắng mai. Nhưng chân trời xa xa vẫn mờ mịt không thấy rõ. Eragon nhận thấy sự lạnh lợi của Murtagh giảm sút, sau giấc ngủ dài, anh ta cũng không thấy khá hơn. Trong bữa ăn sáng, Eragon hỏi:

- Thời gian để ra khỏi sa mạc này có lâu không?

- Chúng ta mới qua được một phần nhỏ. Tôi nghĩ phải mất hai ba ngày nữa.

Ăn xong, Eragon đến bên nàng tiên. Nàng nằm như một xác chết, nếu không có một chút thoi thóp thở. Nó vuốt ve lọn tóc trên trán nàng, thì thầm: "Vết thương của nàng ở đâu? Sao cứ nằm lì bì thế này mà nàng vẫn sống được?" Gương mặt đầy cảnh giác của nàng trong phòng giam vẫn như hiển hiện trong tâm trí nó.

Khi khởi sự lên đường, nó thấy, mờ mờ nơi chân trời, hiện ra một dãy những khối màu đen. Murtagh đoán là những ngọn đồi.

Nhưng sau khi nghỉ chân vào buổi trưa, lúc sửa soạn tiếp tục cuộc hành trình, Eragon thấy sương sớm đã tan dần, và những khối đen phía chân trời đã hiện ra một cách rõ ràng.

Những khối màu xanh không kéo dài như khi nhìn từ xa, nhưng to lớn hơn nhiều, với những gò mấp mô bao phủ đầy cây rừng. Không khí trên đỉnh như đặc dày khói trắng. Eragon nhìn trùng trùng, chớp mắt lắc đầu, tự nghĩ đây chỉ là một ảo ảnh của sa mạc.

Nhưng khi mở lớn mắt nhìn kỹ lại, hình ảnh vẫn còn nguyên. Nó chỉ cho Murtagh và Saphira.

Những gì mà họ tưởng là những quả đồi, thật ra là chân của dãy núi khổng lồ, trải rộng trên nhiều dặm đất. Trừ những khu rừng dày đặc phía dưới, toàn thể rặng núi chìm trong tuyết và băng bao phủ. Eragon ngửa cổ nhìn. Rặng núi vươn cao, chìm khuất vào bầu trời. Màu trắng nó tưởng là lớp khói, chính thật là băng tuyết.

Eragon lầu bàu:

- Mong sau những con vật sống ở đó đừng to đùng tương xứng với quả núi này.

Murtagh cười cười:

- Bây giờ tốt nhất là tìm nơi mát mẻ nghỉ ngơi vài tuần cho bổ những ngày gian khổ.

- Tôi cũng quá mệt mỏi rồi. Nhưng không thể ngừng lại, trừ khi cô ta tỉnh lại hay là....chết.

- Để cô ta nghỉ ngơi chẳng hơn là bị đeo dưới bụng Saphira suốt ngày sao?

- Nhưng....có lẽ sau khi tới núi, tôi sẽ đưa nàng tới Surda, nơi đó không còn xa nữa và chắc có thầy thuốc chữa trị cho nàng.

- Chuyện đó sẽ tính sau, mục tiêu chính của chúng ta bây giờ là rặng núi Beor. Ít nhất nơi đó chúng ta cũng tránh được quân triều đình và tụi Ra'zac cũng khó tìm ra.

Nhưng tới cuối ngày, núi Beor dường như vẫn xa vời vợi, dù quang cảnh biến chuyển sinh động, tươi tốt dần lên. Cát khô đã chuyển thành đất đỏ, nhiều đụn đất nứt thành những con rạch đầy nước. Gió mát thoang thoảng trong không khí, hứa hẹn sắp tiến vào một vùng khí hậu trong lành. Hai con ngựa như cảm được sự thay đổi của thời tiết, hăng hái tung vó phi tới.

Khi mặt trời lặn, họ chỉ còn cách chân núi chừng một dặm. Từng bầy nai chạy nhảy trong đồng cỏ xanh tươi. Eragon tùm tùm nhìn đôi mắt hau hấu thèm thuồng của Saphira.

Họ cắm trại bên một dòng suối, nhẹ nhõm trút bỏ những đọa đầy của sa mạc những ngày qua.

### **Tiết lộ một con đường**

Mệt mỏi và tiêu tụy, nhưng với những nụ cười đặc thẳng, họ quây quần bên ánh lửa chúc mừng nhau. Saphira sáng khoái hí vang, làm hai anh ngựa giật thót mình. Nhìn ngọn lửa, Eragon cảm thấy hãnh diện đã vượt qua sáu chục dặm đường đầy gian khổ trong chỉ năm ngày. Một thành quả thật ấn tượng, ngay cả một Kỵ Sĩ cũng phải thường xuyên thay ngựa.

Ý nghĩ đã ra khỏi đất nước thật lạ lùng với nó. Nó đã sinh ra và sống ở đó, cả đời dưới sự thống trị của Galbatorix, mất bạn bè thân thiết, gia đình vì bàn tay của bầy tôi nhà vua và bản thân nó suýt chết nhiều lần cũng trên mảnh đất đó. Vậy mà bây giờ Eragon đang được tự do! Nó và Saphira không còn phải lẩn trốn tụi lính, tránh né những làng mạc, thành phố. Đó là một nỗi cay đắng ngọt ngào, đã phải trả giá bằng sự mất mát cả thế giới của nó.

Nhìn những ngôi sao trên bầu trời, nó nghĩ đến việc xây dựng một chỗ ở nơi hoang vắng, để không bao giờ trở lại nơi nó đã chứng kiến quá nhiều tội ác của Galbatorix, từ giết người, đến mua bán nô lệ. Nhưng còn mỗi thù phải trả cho cái chết của cậu Garrow



và ông Brom. Và còn trách nhiệm của một Kỵ Sĩ, nó phải giúp đỡ những con người không đủ sức chống lại sự áp bức của Galbatorix.

Eragon thở dài quay nhìn nàng tiên đang nằm bên Saphira. Rồi một ý tưởng chợt đến: nó có thể "nghe" được tư tưởng người và vật, điều nó thường sử dụng với Saphira. Nó cũng vẫn còn nhớ lời khuyên của ông già, đừng xâm nhập vào tư tưởng người khác nếu không thật sự cần thiết. Sau lần không chạm nổi vào tư tưởng Murtagh, nó đã ráng không áp dụng việc này nữa.

Tuy nhiên, lúc này nó tự hỏi, mình có thể liên lạc được với nàng tiên đang hôn mê không? Mình sẽ thử tìm hiểu vì sao nàng ở mãi trong tình trạng này. Nhưng nếu nàng tỉnh lại, nàng có tha thứ cho ta sự xâm phạm này không...? Dù tha thứ hay không, mình phải thử, không thể để nàng mãi trong tình trạng như thế này.

Không nói gì cho Murtagh và Saphira biết ý định của mình, Eragon quì xuống và đặt bàn tay lên trán nàng.

Nó nhắm mắt thả tư tưởng lần mò vào ý nghĩ của nàng. Thật dễ dàng, Eragon cảm thấy tư tưởng nàng sáng sủa, trong veo như một tiếng chuông pha lê ngân lên. Thành lĩnh một con dao lạnh buốt đi thẳng vào tâm trí nó. Hai mắt nó như nổ tung với muôn vàn màu sắc. Nó cố rút lui nhưng như có một cái kềm sắt ghì chặt lại.

Eragon dùng mọi phương pháp để đề phòng. Mũi dao lạnh ngắt lại đâm mạnh vào tâm trí nó thêm. Một tấm màn bao phủ tư tưởng nó từ mọi hướng. Một sức mạnh phi thường chậm chậm vắt sự sống ra khỏi hình hài nó từng chút một, mặc dù nó chống trả, không chịu đầu hàng.

Nàng xiết thêm gọng kìm, như muốn làm nó lụi tàn như một ngọn nến. Eragon tuyệt vọng la lên bằng cổ ngữ: "Eka ái fricai un Shur'tugal!". Tôi là Kỵ Sĩ và là bạn.

Sức xiết không giảm, chỉ ngừng lại. Và từ tư tưởng nàng phát ra sự ngạc nhiên. Một thoáng sau là sự nghi ngờ. Nhưng nó biết nàng sẽ tin, nó không thể dối trá khi dùng cổ ngữ. Tuy nhiên, như lời ông Brom, thần tiên có những cách nói để đối phương không biết được hết tư tưởng mình. Nhưng Eragon hy vọng có thể vì tò mò, nàng sẽ buông tha cho nó.

Đúng vậy. Sức ép lên nó và rào cản quanh nàng giảm xuống. Nàng ngập ngừng để hai luồng tư tưởng gặp nhau, giống như hai con thú hoang gặp nhau lần đầu. Eragon cảm thấy rùng mình vì lạnh. Tư tưởng nàng thật dị thường. Mạnh mẽ và bao la. Đây ắp những ký ức từ vô vàn năm trước. Những sự kiện lịch sử của giống nòi nàng làm Eragon sợ hãi đến rúm người. Tuy nhiên tất cả cảm giác đó lại sáng lên một nhan sắc dịu dàng, hoang dại, hóa thân thành con người nàng.

"Tên người là gì?"

Nàng nói cổ ngữ, giọng ngoại lai, lo âu, âm thầm tuyệt vọng.

"Eragon. Còn nàng?"

Tiềm thức nàng thu hút nó gần gũi hơn vào từng mạch máu. Tim nó nhói đau. Vì lần đầu tiên nó hiểu sự hấp hối của một thần tiên. Họ là những sinh vật của phép thuật, không bị ràng buộc bởi luật sinh tử của con người, rồng hay những loài vật khác.

"....Arya. Tại sao người có thể liên lạc với ta bằng cách này? Ta vẫn đang ở trong ngục của triều đình, phải không?"

"Không, nàng đã được tự do. Tôi cũng bị giam tại Gil'ead như nàng. Tôi đào thoát và cứu nàng ra. Từ đó, suốt năm ngày qua, chúng ta đã vượt qua sa mạc Hadarac và bây giờ đang cắm trại tại núi Beor. Nàng không hề cử động hay nói một lời nào."

"À, thì ra ta bị tù tại Gil'ead. Ta biết vết thương đã được chữa trị. Nhưng ta không hiểu vì sao. Cứ ngỡ chúng cứu chữa để tra khảo tiếp. Bây giờ ta mới biết là người. Trong thời gian bị bắt, chúng bắt ta phải uống một loại thuốc độc hiếm có, là Skilna Brag, để tiêu hủy sức lực ta. Mỗi buổi sáng chúng lại ép ta phải uống một thứ thuốc giải liều thuốc độc của ngày hôm trước. Không có thuốc đó, ta sẽ chết trong vòng vài giờ. Đó là lý do vì sao ta nằm trong trạng thái xuất thần như vậy....cách này làm cho thuốc độc Skilna Brag chậm phát tán, nhưng không hết hẳn được. Ta....tỉnh dậy với ý định chấm dứt đời mình và tử chối Galbatorix, nhưng ta đã không làm vậy vì hy vọng người là một đồng minh."

"Nàng có thể giữ trạng thái xuất thần này được bao lâu?"

"Trong nhiều tuần, nhưng ta e rằng thời gian không còn nhiều nữa. Giấc ngủ đông này không ngăn được cái chết mãi. Chỉ trừ khi ta có được thuốc giải. Ba bốn ngày nữa thôi, thuốc độc sẽ hạ gục ta."

"Có thể tìm thuốc giải ở đâu?"

"Ngoài triều đình, chỉ hai nơi có: người của ta và Varden. Nhưng nơi chúng ta, rồng cũng không bay tới được."

"Còn Varden? Chúng tôi sẽ đưa nàng thẳng tới chỗ họ, nếu tôi biết họ ở đâu."

"Ta sẽ cho người biết. Nhưng người phải hứa không bao giờ được tiết lộ cho Galbatorix, hoặc những kẻ phục vụ lão biết nơi ở của họ. Ngoài ra, người phải thề không được lừa dối ta và có ý định làm hại thần tiên, người lùn, Varden và loài rồng."

Những yêu cầu của Arya quá đơn giản, ngoại trừ có sự ẩn ý trong cổ ngữ. Eragon biết nàng muốn nó đem cả mạng sống ra thề. Một khi đã tuyên thệ, không bao giờ được phản lại những lời thề đó. Eragon cảm thấy một gánh nặng đè lên vai khi cất lời tuyên thệ.

Ngay sau đó, những hình ảnh chóng mặt thành linh loáng thoáng trong trí nó. Nó thấy mình đang phi ngựa dọc núi Beor, tiến xa về hướng đông nhiều dặm. Eragon cố sức nhớ những lộ trình, trong khi núi đồi vùn vụt lướt qua. Rồi nó hướng về nam, vẫn men dọc dãy núi. Tất cả thoắt thay đổi, nó tiến vào con đường mòn nhỏ hẹp, uốn mình trong thung lũng. Con đường đưa nó xuyên qua rặng núi, đến một thác nước đổ ầm ầm xuống một cái hồ sâu thăm thẳm.

Khi những hình ảnh đó mờ và tắt hẳn, Arya bảo: "Người đừng nản lòng vì đường xa. Khi tới hồ Kósthá-mérna cuối dòng sông Răng Gấu, hãy dùng một cục đá, đập vào sườn vực kế bên thác nước, rồi kêu lên: "Ái varden abr du Shur'tugals gata vanta." Người sẽ bị thử thách, nhưng đừng lùi bước trước bất cứ điều gì có vẻ hiểm nguy."

"Tên thuốc giải độc là gì?"

"Bảo họ đưa cho ta Túinivor's Nectar. Bây giờ người hãy để ta yên. Ta đã hao tổn năng lượng qua nhiều rồi. Đừng liên lạc chuyện trò cùng ta nữa, trừ khi không còn hy vọng nào để tìm gặp Varden. Tạm biệt Eragon, chàng Kỵ Sĩ Rồng, sinh mạng ta đặt trong tay người đó."

Eragon rùng mình, mở mắt. Murtagh và Saphira ngồi hai bên lo lắng nhìn. Murtagh hỏi:

- Cậu không sao chứ? Cậu quì gối lặng im cả mười lăm phút rồi.

Saphira nói thêm: "Mà anh lại còn nhăn nhó đau khổ nữa."

Eragon đứng dậy nói:

- Mình vừa nói chuyện với Arya.

Murtagh cau mày như muốn hỏi nó có bị khùng không. Eragon cắt nghĩa:

- Đó là tên cô ấy.

Saphira nóng nảy hỏi ngay: "Chuyện gì làm cô ấy đau đớn vậy?"

Eragon kể lại mọi chuyện. Murtagh hỏi:

- Từ đây tới chỗ Varden có xa không?

- Tôi không biết chắc, cứ như những gì cô ấy cho tôi thấy, thì xa hơn từ đây tới Gil'ead.

Murtagh tức giận hỏi:

- Vậy mà chúng ta phải vượt qua chặng đường đó chỉ trong ba bốn ngày sao? Với lộ trình ngắn hơn, ta đã phải mất năm ngày. Cậu tính làm gì vậy? Giết chết hết mấy con ngựa à? Chúng đã kiệt sức quá rồi.

- Nhưng nếu chúng ta không làm thì Arya sẽ chết. Nếu ngựa không đi nổi, tôi và Arya sẽ bay trước với Saphira. Ít ra cũng kịp gặp Varden để lấy thuốc cho cô ấy. Cậu sẽ tới đó gặp tụi này mấy ngày sau vậy.

- Đúng rồi. Thằng Murtagh này chỉ là đứa đóng yên cương, dắt ngựa thôi. Nhớ lại những gì tôi đã làm cho đến hôm nay cũng không đến nổi tời. Ồ, cũng đừng quên, tụi lính triều đình đổ ra truy lùng tôi, cũng chỉ vì cậu không thể tự bảo vệ, nên tôi mới phải đi với cậu. Phải, tôi thấy mình chỉ là tên đầy tớ ngoan ngoãn, làm theo lệnh, chặn dắt ngựa ở hậu phương thôi.

Eragon bàng hoàng vì những lời nói bất ngờ, giọng đầy cay độc của Murtagh.

- Anh làm sao vậy? Tôi rất biết ơn vì những gì anh đã làm. Chẳng có lý do gì làm anh có thể giận tôi. Tôi không năn nỉ anh theo tôi hay giải cứu tôi khỏi Gil'ead. Chính anh tự ý làm. Tôi có bắt buộc anh điều gì đâu.

- Ôi, chẳng thật lòng chút xíu nào. Làm sao tôi không cứu cậu khỏi tay tụi Ra'zac được? Sau đó, mặc xác cậu trong nhà tù Gil'ead, lương tâm tôi có yên ổn được không? Vấn đề là chính cậu.....

Anh ta xô mạnh ngực Eragon:

- Chính cậu, cậu hoàn toàn không đủ khả năng, cậu bắt mọi người phải áy náy, bận tâm lo cho cậu.

Những lời nói làm chạm tự ái Eragon, vì nó thấy cũng có một phần sự thật. Nó hét toáng lên:

- Đừng đụng vào tôi.

- Cậu làm gì nào? Đánh tớ chắc?

Anh ta lại xô mạnh Eragon. Nó nắm lấy tay Murtagh, một tay thoi ngay bụng anh ta. Murtagh gập người, toát mồ hôi. Hai người cuốn lấy nhau, thoi, đập. Eragon vung cú đá, Murtagh né kịp. Nó đá trúng đồng lửa, tàn lửa bay tung lên không. Eragon tới tấp vung những cú đá dưới ngực Murtagh. Murtagh vội lộn nhào qua đầu nó. Rồi cả hai vùng đứng lên, hồng hộc thở, sửa soạn nhào vào nhau. Saphira gầm lên, quất cái đuôi to

đùng chình ình ngăn giữa hai người. Eragon định phóng qua đuôi ả, nhưng bị những cái vuốt nhọn hoắt kẹp chặt, nâng bổng thân hình nó khỏi mặt đất. "Đủ rồi!"

Eragon tức tối vùng vẫy, rồi thấy bên chân kia của Saphira, Murtagh cũng đang bị "cô em bé nhỏ" của nó quặp cứng. Saphira ghé sát mặt Eragon: "Hai anh không biết điều chút nào, đánh nhau như hai con chó đói dành xương như thế, thử hỏi ông Brom sẽ nói gì?"

Nó đặt cả hai xuống đất nhưng vẫn giữ chặt trong móng vuốt. "Nào, bây giờ anh không muốn cả đêm phải nằm dưới chân em, hãy lịch sự hỏi anh Murtagh chuyện gì làm anh ấy phát khùng lên vậy. Bảo cho anh ấy biết, em không chịu nổi những chuyện nhục nhã do cả hai anh gây ra như thế đâu."

Eragon liếm máu trên môi, miễn cưỡng quay lại Murtagh. Anh quay đi, ngó trời, lạnh lùng hỏi:

- Sao? ả không chịu buông tha à?
- Không, trừ khi chúng mình nói chuyện với nhau. Nó muốn tôi hỏi anh lý do gì làm anh nổi giận.

Murtagh tức giận nhìn con rồng ve vạy đuôi lắng nghe, gào lên:

- Tôi đã nói với cậu rồi: Tôi không muốn đến với phe Varden.

Eragon nhú mày, chẳng lẽ chỉ có vậy thôi. Nó hỏi:

- Không muốn hay....không thể?
- Không muốn. Họ sẽ đòi hỏi tôi những điều mà tôi không đáp ứng được.
- Anh có lấy gì của họ không?
- Nếu vậy thì lại quá đơn giản.
- Vậy thì chuyện gì? Anh giết người hay lãng nhăng với đàn bà con gái của họ?
- Không. Tôi đã sinh ra....

Saphira buông cả hai người ra, nhưng vẫn lom lom nhìn khi cả hai đứng dậy phủi bụi quần áo. Eragon nói:

- Anh đang né trả lời đấy.
- Thì sao nào?

Nhưng rồi anh ta thở dài nói:

- Không phải vấn đề vì sao tôi lại ở trong hoàn cảnh này, nhưng tôi có thể cho cậu biết, Varden không vui lòng đón nhận tôi, dù tôi có đem thủ cấp nhà vua đến cho họ.Ồ, đúng, có thể họ sẽ cho tôi tham gia, nhưng tin tưởng tôi, thì không bao giờ.
- Anh có thể cho tôi biết vì chuyện gì không? Tôi cũng từng làm những chuyện chẳng hay ho gì, nên không phán xét gì anh đâu.
- Không như những chuyện cậu nghĩ đâu. Tôi chưa từng làm gì để phải bị đối xử như vậy. Không...cái lỗi duy nhất của tôi đã tồn tại từ....

Anh thở dồn dập, run run nói:

- Cậu biết không, cha tôi là.....

Chợt Saphira rít lên: "Trông kìa!"

Cả hai đều nhìn về phía tây theo nó. Mặt Murtagh tái nhợt:

- Ma quỷ ở khắp nơi thật mà!

Cách khoảng một dặm, men theo sườn núi, một đoàn người đang tiến về hướng đông. Hàng trăm người ngựa, vũ khí sáng ngời, kéo dài cả dặm. Một xe hai bánh màu đen, với cờ hiệu màu đỏ tía, do ngựa kéo dẫn đầu.

Eragon mặt mày nói:

- Quân triều đình.

Saphira rướn cổ nhìn: "Vậy là chúng đã phát hiện ra chúng ta."

- Đúng là quân triều đình, nhưng là lũ quái vật Urgals, không phải người.

- Sao anh biết?

- Lá cờ hiệu kia là dấu hiệu riêng của thủ lĩnh Urgals. Nó là một con quái vật vô cùng tàn nhẫn.

- Anh gặp rồi?

- Một lần. Chỉ sơ sơ đủ để lãnh mấy vết sẹo này. Có thể lũ Urgals này không có sứ mạng truy lùng ta đâu. Nhưng tôi tin chắc chúng đã thấy chúng ta. Và con quái đầu đàn này không phải loại buông tha một con rồng một khi nó đã phát hiện ra. Nhất là sau khi nó đã được nghe những chuyện xảy ra ở Gil'ead.

Eragon vội vàng dập tắt lửa.

- Chuẩn gấp thôi. Anh không muốn đến Varden, nhưng tôi phải đưa Arya đến đó, nếu không nàng sẽ chết. Bây giờ mình thỏa thuận thế này: anh đi với tôi tới hồ Kósth-ména, rồi anh đi đường anh. Vì nếu mình chia tay ngay lúc này, Urgals sẽ theo dõi anh và anh phải một mình đương đầu với chúng sao?

- Được, nhưng nhớ là gần tới Varden, ta chia tay.

Nghe nói, Eragon bắt đầu nóng mặt, nhưng tụi quái vật đang đến gần, nó đành thu xếp hành trang vội vàng để lên đường. Saphira bay vòng vòng trên không, hỏi: "Bay hướng nào đây?"

"Hướng đông, men theo núi."

"Không biết tụi quái tới đây làm gì? Chắc để tấn công Varden."

"Như vậy ta càng phải tới sớm báo cho họ."

Đêm xuống dần. Phía sau họ, lũ quái Urgals chìm vào bóng tối.

### **Bất đồng ý kiến**

Suốt đêm hai người thay phiên nhau ngủ trên yên. Khi trời sáng, họ đã vượt qua khỏi đám Urgals, nhưng cả hai đều không biết cuộc hành trình còn tiếp tục nổi không. Hai con ngựa đã mệt lả và còn tùy thuộc vào thời gian nghỉ ngơi của lũ Urgals.

Rặng Beor sừng sững che khuất hơi ấm của mặt trời. Xa xa về phía bắc, sa mạc Hadarac chỉ còn là một vạch trắng như tuyết, sáng ngời dưới nắng trưa.

Saphira lèm bèm: "Em đói cồn cả ruột rồi. Mấy ngày chưa được ăn gì. Lúc này em có thể xơi hết một con nai."

Eragon mỉm cười vì tật háu đói của nó: "Đi sẵn đi, nhưng đưa Arya xuống đây đã."

Eragon chuyển Arya lên yên, rồi nó đi sát Hỏa Tuyết dắt cương. Cả nó lẫn Murtagh vẫn nín lặng, không nói gì với nhau. Với sự xuất hiện của bầy quái Ugalrs, chuyện đánh nhau hôm qua, không còn gì nghiêm trọng nữa, nhưng cả hai vẫn còn hậm hực.

Eragon vui mừng thấy Saphira no nê trở về. Vắng nó, Eragon luôn cảm thấy không yên tâm.

Khi ngừng bên một cái ao cho ngựa uống nước, Eragon vừa quay quay một cây cỏ vừa ngắm nhìn Arya, chợt nghe tiếng rút gươm, nó vội nắm thanh Zar'roc quay phắt lại. Murtagh cầm thanh kiếm trần chỉ lên đồi. Một người cao lớn, mặc áo choàng nâu, đang ngồi trên một con ngựa sắc hồng, tay lăm lăm cây chùy. Lỗ nhó đằng sau người đó, chừng hai mươi người ngồi im lìm trên mình ngựa. Murtagh hỏi:

- Có thể là người của Varden không?
- Theo Arya thì còn mấy dặm nữa mới tới. Đây có thể là toán tuần tra của họ.
- Hay là cướp?

Eragon vừa kéo chắn che mặt cho Arya vừa hỏi:

- Mình có nên cứ vượt qua không?

Murtagh kèm sẵn cung tên:

- Không nên. Tornac và Hỏa Tuyết là ngựa chiến thật, nhưng chúng mệt mỏi rồi. Cậu nhìn ngựa của họ xem, chúng đang muốn lồng lên kia kìa. Chỉ chưa được nửa dặm là chúng bắt được mình. Ngoài ra, có thể họ có gì quan trọng muốn nói thì sao. Tốt hơn cậu hãy bảo Saphira sẵn sàng.

Eragon cho Saphira biết tình hình và dặn thêm: "Đừng để họ thấy em nếu không cần thiết. Tuy mình đã ra khỏi đế quốc, nhưng anh không muốn ai biết về em."

"Đừng lo. Nên nhớ anh có phép thuật mà."

Toán người vẫn đứng trên đồi quan sát xuống. Eragon nắm chặt thanh Zar'roc, nói nhỏ:

- Nếu họ đe dọa, tôi có thể hù họ sợ mà chạy bằng phép thuật. Và lại, còn có Saphira. Tôi đang tự hỏi họ sẽ phản ứng sao khi gặp một Kỵ Sĩ? Tiếng đồn về sức mạnh của Kỵ Sĩ có thể tránh được đụng độ.
- Đừng hy vọng vào chuyện đó. Nếu phải đánh, chúng ta phải giết ráo cho chúng nể mặt.

Người ngồi trên con ngựa sắc hồng đưa cao cây chùy làm hiệu. Bốn mũi tên vun vút bay về phía Eragon và Murtagh. Tên cầm chùy lại đưa cao vũ khí múa trên không, đám thú hạ vừa la hét vừa nâng cao những ngọn giáo, cùng phóng ngựa lao xuống đồi.

Eragon mấp má môi sửa soạn dùng phép thuật, nhưng chợt nghĩ, chưa biết ý định của những người này là gì.

Khi đám người vây quanh Eragon và Murtagh, tên thủ lĩnh mới khoanh tay, ngồi trên ngựa, nói:

- Lần này coi bộ trúng quả to rồi. Grieg sẽ tha hồ mà khoái. Nào, hai thằng này, biết điều thì bỏ vũ khí xuống. Nếu không đừng trách đàn em tao độc ác.

Cả bọn hô hố cười tán dương tên đầu lĩnh. Murtagh nâng kiếm, hỏi:

- Các anh là ai? Các anh muốn gì? Chúng tôi là những người tự do qua đất này. Các anh không có quyền ngăn cản.

- Ha ha, vậy mà tao cứ có quyền đấy. Tên tao í à? Một thằng nô lệ không được phép hỏi chủ nhân với cung cách đó. Trừ khi....hơi bị khoái ăn đòn.

Eragon rửa thầm. Thì ra chúng là tụi buôn nô lệ. Nó nhớ lại tất cả những gì trong cuộc đấu giá người ở Dras-Leona. Máu nó sôi lên sùng sục. Nó nhìn lũ người vây quanh cằm hờn, ghê tởm.

Thằng trùm buôn người quát tháo:

- Buông vũ khí, đầu hàng ngay.

Mấy thằng buôn người đàn em hau háu nhìn hai người. Bàn tay Eragon rần rần ngứa. Nghe tiếng động phía sau, nó quay phắt lại.

Một thằng kéo chặn trùm mặt Arya, kêu rú lên:

- Torkenbrand, trông này, một nàng tiên.

Tên thủ lĩnh, Torkenbrand, cưỡi ngựa lại nhìn mặt Arya, húyt sáo:

- Cha cha, tao nói rồi. Trúng quả mà. Ắ này đáng giá bao nhiêu? Bèo lắm cũng một gia tài ketch sù. Triều đình cứ là đổ cả núi vàng ra mà chuộc ả.

Lũ đàn em rú lên mừng rỡ, đâm lưng nhau thùm thụp.

Tiếng gầm của Saphira vang trong đầu Eragon: "Tấn công, Saphira. Nhưng tên nào chạy thoát được thì tha." Ngay lập tức, Saphira khép cánh buông mình cho rơi tự do xuống, rồi bay vút về điểm dừng chân. Eragon liếc Murtagh. Anh ta hiểu ý ngay, giật khủy tay trúng mặt một thằng buôn người, làm nó bật khỏi mình ngựa. Con Tornac vừa nhận cái thúc hông của chủ, tung hai vó trước, xoay mình ra sau. Murtagh vung kiếm chém ngang lưng tên vừa ngã ngựa. Chúng chưa kịp bàng hoàng, Eragon tách khỏi đám đông, đưa cao tay đọc thần chú. Một hạt lửa xanh lè rơi trên mặt đất giữa cơn hỗn loạn, rồi lan ra như một con suối lênh láng những hạt lửa li ti tan chảy. Ngay lúc đó, Saphira sà xuống, đứng kế bên Eragon. Nó nhe nanh, ngoác mõm rộng lên khùng khiếp. Eragon gào to:

- Ngừng lại ngay. Ta là Kỵ Sĩ Rỗng đây.

Nó đưa cao thanh Zar'roc khỏi đầu. Lưỡi kiếm đỏ rực dưới ánh mặt trời. Chỉ mũi kiếm vào đám buôn nô lệ, nó quát lên:

- Muốn sống, cút xéo ngay.

Tiếng ngựa hí, tiếng người la hét, xô đẩy nhau tìm đường thoát thân rầm rầm, hỗn loạn. Một cây giáo của lũ đàn em đâm trúng ngay thái dương tên đầu sỏ. Torkenbrand lộn nhào xuống đất, máu chảy ròng ròng trên má. Đám đàn em khiếp vía vừa liếc nhìn Saphira vừa nháo nhào lẫn nhau chạy trốn, bỏ mặc hẳn. Murtagh xuống ngựa, tay cầm kiếm, hăm hăm tiến tới. Torkenbrand đưa tay lên như chống lại một cú đâm. Murtagh lạnh lùng nhìn rồi vung kiếm chém ngay cổ Torkenbrand.

- Đứng!

Eragon la lên, nhưng không kịp. Torkenbrand vật xuống, đầu một nơi, thân một ngả. Eragon chạy lại, giận dữ hét lên:

- Anh điên rồi à? Tại sao giết nó?

Murtagh chúi kiếm lên lưng áo Torkenbrand:

- Tôi chẳng hiểu tại sao cậu lại nổi nóng thế?



- Nổi nóng? Thay vì bỏ mặc nó, để mình tiếp tục lên đường, anh lại giết một người ngã ngựa tay không vũ khí!

- À, là vì nó là thằng nguy hiểm, không thể để nó quanh quẩn tại đây. Đàn em nó chuồn hết, không để lại một con ngựa. Tụi Urgals tới đây, sẽ phát hiện ra nó, và sẽ biết chuyện về Arya....

Saphira ngửi ngửi cái đầu lâu, rồi đến ngồi bên Eragon. Murtagh nói tiếp:

- Tôi chỉ cố gắng để được sống còn. Không mạng sống của kẻ xa lạ nào quan trọng hơn chính mạng sống của tôi.

- Nhưng anh không thể chiều theo tính hung bạo của anh như thế được. Lòng nhân đạo của anh đâu?

- Nhân đạo? Tôi phải tỏ ra nhân đạo với cả kẻ thù của mình nữa sao? Tôi phải run rẩy, rên xiết vì kẻ thù đau đớn, khi tôi phải tự bảo vệ mình sao? Nếu tôi là con người như vậy, tôi đã chết từ lâu rồi. Người ta phải bảo vệ mình và những người thân yêu với bất cứ giá nào.

Eragon tra kiếm vào vỏ, lắc đầu:

- Đó là lý lẽ của một kẻ không có lương tâm.

Murtagh gào lên:

- Cậu tưởng tôi thích thú lắm sao? Đời tôi bị đe dọa từ khi mới lọt lòng. Suốt đời trốn tránh hiểm nguy, không vì người này, cũng bởi kẻ khác. Chưa bao giờ tôi ngủ yên giấc, vì nơm nớp lo sợ, ngày mai còn có thể nhìn thấy mặt trời không. Nếu có ngày tháng nào được yên ổn, thì đó chỉ là thời gian nằm trong bụng mẹ. Nhưng ngay cả khi đó, tôi cũng đâu được an toàn. Cậu không hiểu nổi đâu, nếu cậu cũng sống trong nỗi phập phồng, lo sợ như tôi, cậu mới học được bài học đắng cay này: đó là đừng chờ cơ hội. Cần làm là phải làm ngay. Như tôi giết thằng này là gạt bỏ một mối nguy hiểm. Tôi không hối hận, áy náy với những việc đã làm.

Eragon ngó sát mặt Murtagh:

- Dù sao, đó cũng là một chuyện làm không đúng. Đi thôi.

Nó buộc Arya vào Saphira, rồi nhảy lên mình ngựa. Murtagh giật cương đi vòng qua cái xác cụt đầu của Torkenbrand.

Họ đi với một tốc độ mà tuần trước Eragon tưởng không bao giờ đạt nổi, dường như chân ngựa được chấp cánh vậy. Rẽ hướng nam, họ tiến vào giữa hai nhánh của núi Beor. Hai nhánh núi như ôm siết lấy nhau. Đỉnh núi còn cách họ một ngày đường, nhưng khoảng cách như có vẻ gần hơn vì vóc núi quá đồ sộ.

Khi ngừng lại nghỉ, Eragon và Murtagh lặng lẽ cầm củi ăn. Sau cùng Eragon lên tiếng:

- Tôi gác ca đầu.

Murtagh gật, nằm quay lưng lại Eragon.

Saphira thì thầm: "Anh muốn nói chuyện không?"

"Để khi khác, anh cần suy nghĩ. Anh đang bối rối quá."

"Em thương anh lắm, anh nhóc ạ."

"Anh cũng thương em, Saphira."

Nó lặng lẽ ngồi trong tối, đấu tranh với những phiên toái trong lòng.

### **Bay ngang thung lũng**

Sáng hôm sau, Saphira cất cánh, mang theo Eragon và Arya. Eragon muốn tránh mặt Murtagh một thời gian. Trời như sắp đổ tuyết, Eragon rung mình, siết chặt áo quần. Saphira hỏi: "Anh đang nghĩ gì vậy?"

Eragon ngẫm rặng núi Beor, dù Saphira đã bay cách mặt đất rất xa, nhưng đỉnh núi vẫn còn thăm thẳm trên đầu.

"Chuyện hôm qua đúng là một vụ sát nhân, chẳng thể nào nói khác được."

"Anh ấy quá nông nổi, hấp tấp, nhưng rõ ràng là muốn làm điều phải. Những kẻ buôn bán đồng loại, xứng đáng nhận những tai họa giáng xuống đầu. Nếu không phải lo cho Arya, em cũng đã xé xác chúng ra từng mảnh rồi."

"Nhưng Torkenbrand không được tự bảo vệ. Phải chi anh ấy cho nó dịp cầm vũ khí chiến đấu, thì đỡ tồi tệ hơn."

"Eragon, dù hẳn được phép chiến đấu, kết quả cũng thế thôi. Cả anh và em đều quá rõ, hiếm người có thể so sánh được với anh và Murtagh về kiếm thuật. Torkenbrand vẫn sẽ chết, dù dường như với cuộc đấu không cân tài sức, anh cảm thấy công bằng và vinh dự hơn."

"Anh bối rối quá, chẳng biết thế nào là đúng."

"Đôi khi tìm lời giải đáp cho hành động của mình không dễ đâu. Hãy suy nghĩ kỹ về Murtagh trong việc này. Tha thứ cho anh ấy. Nếu không thể tha thứ thì quên đi. Vì anh ấy không định làm hại hay làm anh buồn."

Eragon lắc mạnh người, như con ngựa rung mình để xua ruồi. Chợt nó thấy trên chặng đường đoàn nó đã đi qua hôm trước, một đám Urgals đang cắm trại bên bờ suối. Vì sao lũ Urgals đi bộ nhanh thế được? Saphira khép cánh, ẩn mình trong một đám mây, rồi trở về, để Eragon báo cho Murtagh:

- Urgals đã theo kịp chúng ta.
- Còn bao lâu nữa chúng ta mới tới nơi?
- Thường thì....năm hôm nữa, nhưng với tốc độ mình vừa đi thì chỉ ba ngày. Tuy nhiên, tụi Urgals đã bám sát theo, nếu ngày mai không tới nơi kịp, chắc chắn chúng sẽ bắt được ta và Arya sẽ chết.
- Arya có thể kéo dài tình trạng hôn mê này thêm mấy ngày nữa chứ?
- Không thể biết chắc được. Chỉ còn cách đi suốt không nghỉ ngủ, ta mới tới kịp.

Murtagh cười lớn, mĩa mai:

- Cậu định làm cách nào đây? Bao ngày qua chúng ta đã thiếu ngủ rồi. Hay các Kỵ Sĩ khác người phàm, nên cậu mới không bị mệt như tôi. Qua suốt bấy nhiêu chặng đường gian khổ, dù cậu không quan tâm, chắc cũng thấy ngựa sắp gục rồi. Thêm một ngày đi như cậu vừa nói, chắc chúng sẽ chết ráo.
- Nhưng chúng ta còn sự lựa chọn nào khác nữa đâu?
- Tôi sẽ ra đi, để cậu bay với Saphira trước. Điều này sẽ bắt buộc Urgals phải chia quân làm hai, cậu sẽ có cơ hội tới được với Varden.

- Như thế là tự sát. Urgals đi bộ mau hơn ta cưỡi ngựa. Chúng sẽ thừa sức đuổi kịp và vồ lấy anh như săn một con nai. Con đường duy nhất thoát khỏi chúng, là tìm nơi trú ẩn với phe Varden.

Tuy nói vậy, nhưng Eragon không biết thật lòng nó có muốn Murtagh ở lại không. Nhưng rồi nó thầm thú nhận: "Mình rất quý anh ấy."

- Được, khi tới chỗ Varden, tôi sẽ trốn sau. Tôi sẽ lẩn trong thung lũng và tìm đường đi Surda. Ở đó tôi ít bị ai để ý.

- Vậy là anh đồng ý ở lại?

- Ngủ hay thức, tôi cũng sẽ gặp lại cậu ở chỗ Varden.

Sau khi quyết định, họ càng ráng tránh xa lũ Urgals, nhưng cuộc truy đuổi của chúng như càng đến gần hơn. Về đêm, những con quái vật tiến gần họ chỉ còn cách một phần ba chặng đường so với buổi sáng. Hai người lại thay phiên nhau ngủ trên yên, người thức hướng dẫn ngựa.

Eragon chỉ dựa vào ký ức của Arya để dẫn đường. Dần dần họ tới những ngọn đồi phía đông rặng núi, đến thung lũng dẫn về nơi ở của Varden. Qua một đêm vẫn chưa thấy dấu hiệu nơi đó ở đâu.

Mặt trời ló dạng, tất cả mừng rỡ vì thấy lũ quỷ sứ đã cách xa phía sau. Eragon ngáp dài, nói:

- Hôm nay là ngày cuối cùng. Tới trưa vẫn chưa đến gần chỗ Varden, tôi sẽ bay trước với Arya. Sau đó, anh muốn đi đâu tùy ý. Nhưng anh phải đem theo Hỏa Tuyết giúp tôi, vì tôi không thể trở lại được.

Nó đến đặt tay lên trán Arya, trán nàng nóng hổi và hai mí mắt luôn luôn day động như đang bị hốt hoảng trong một cơn ác mộng. Eragon đặt miếng vải ướt lên trán cho nàng.

Vòng qua một khoảng núi lớn, Eragon thấy một thung lũng hẹp. Dòng sông Răng Gấu mà Arya đã nhắc đến, lững lờ trôi qua vùng đất này. Nó mỉm cười sung sướng, đây chính là nơi nó đang cần tới.

Quay lại nhìn phía sau, Eragon lo lắng thấy khoảng cách với lũ Urgals chỉ còn chừng hơn một dặm. Nó chỉ thung lững nói với Murtagh:

- Nếu chúng ta lẩn được vào kia, có thể chúng sẽ khó mà tìm được.

Len lỏi trong thung lũng, họ đi dưới những tàn cây cao lớn, rậm rạp. Những thân cây vươn cao, da nứt nẻ với những đốt rễ vòng khỏi mặt đất to lớn như những đầu ngựa. Từng bầy sóc lách chách chuyển cành hay thoắt ló đầu mắt từ những hang hốc trên thân cây. Những sợi tầm gửi xanh đen trĩu trĩu rủ xuống từ những cành cao. Quang cảnh rừng rú nơi đây làm Eragon dựng tóc gáy. Một không khí thù nghịch bàng lảng đâu đây, dường như rừng già bất mãn vì bị quấy rầy bởi con người. Saphira dí mũi vào một thân cây xu xì, bình phẩm: "Những cây này già khụ cả rồi."

Càng vào sâu, rừng cây như chen vào nhau, không còn đủ chỗ cho Saphira cất cánh. Cả Eragon và Murtagh cũng phải chậm bước vì những bụi cây chẳng chịt. Tiếng sông Răng Gấu róc rách kể bên. Đỉnh núi cao che khuất mặt trời, làm họ như đang ở trong một buổi chiều tối sớm.

Eragon nhận ra, dù thung lũng thoát nhìn tưởng nhỏ hẹp như một vết nứt giữa hai ngọn núi, thật ra nó rộng lớn như tất cả những thung lũng khác của rặng núi Spine. Những thác nước đổ xuống từ mọi phía. Từ nền đất ẩm ướt, sương mù uốn éo tỏa lên lạnh

buốt. Dâu dại tràn lan trên thảm rêu xanh, vươn lên tìm chút mặt trời. Trên những đồng gỗ mục, mọc chi chít những búp nấm hoang màu vàng và đỏ. Saphira thì thầm: "Em mới thấy một bầy chim vừa xanh vừa đen, trên cánh còn chấm đỏ nữa. Chưa bao giờ em gặp loài chim nào kỳ lạ thế."

"Cái gì ở đây cũng khác thường. Em đưa anh bay một vòng xem tụi Urgals sao rồi." Nó bảo Murtagh:

- Varden ẩn trú cuối thung lũng này. Nếu đi gấp, chúng ta sẽ tới nơi trước khi trời tối.
- Làm sao tôi ra khỏi đây? Không thấy thung lũng nào nối với nơi này, mà tụi Urgals thì sắp vây tới chúng ta rồi. Phải tìm đường tẩu thoát chứ.
- Yên tâm. Thung lũng này dài lắm, chắc chắn phải có đường ra.

Eragon đặt Arya lên yên Hỏa Tuyết:

- Anh trông chừng nàng. Tôi sẽ gặp anh phía trước.
- Bảo trọng.

Murtagh dẫn theo, rồi tiến sâu vào rừng.

Khi đã ở trên cao, Eragon hỏi: "Em nghĩ có thể bay tới đỉnh một trong mấy ngọn núi kia không? Từ đó có thể mình tìm ra điểm đến và một lối đi cho anh Murtagh."

"Em sẽ cố. Nhưng lên cao lạnh lắm đó."

"Anh mặc đủ ấm mà."

Saphira vươn mình, hai cánh vỗ mạnh, vút lên. Phía dưới, thung lũng như một dải lụa xanh và dòng Răng Gấu thấp thoáng ánh nắng sáng lên như bạc.

Saphira bay cao lên khỏi những tầng mây. Chung quanh như bao trùm bởi một tấm chăn màu xám, đến nỗi cả nó và Eragon không thể nhìn thấy gì cách xa một tầm tay. Eragon đưa thử bàn tay ra, nước đặc lại, chui tuột lên cánh tay và làm ướt đầm áo nó. Một đốm xám vụt qua, Eragon thoáng thấy một con bồ câu, với một băng trắng cuốn quanh chân. Saphira giơ vuốt chụp. Con bồ câu kêu lên khi bị hai hàm răng của Saphira phập đút lông đuôi, rồi bay vụt vào đám sương mù.

Vượt trên những tầng mây, bộ vảy của Saphira bao phủ ngàn ngàn những giọt nước, phản chiếu những cầu vồng li ti ngũ sắc, long lanh trên màu xanh của nó. Eragon rung mình rũ quần áo. Nó không còn nhìn thấy phong cảnh bên dưới nữa, chỉ còn những đồi mây bồng bênh giữa những ngọn núi. Thay vì núi non cây cối, chỉ toàn băng tuyết trắng xóa mênh mông dưới mặt trời. Eragon nhắm mắt lại vì quá chói. Nó hỏi Saphira: "Sao em chịu nổi?"

"Vì mắt em mạnh hơn nhiều."

Nước đóng băng trên đầu Eragon như một cái mũ sắt. Quần áo nó cứng như vỏ sò quấn quanh mình. Những cái vảy của Saphira bóng lộn vì nước đá. Chưa bao giờ cả hai bay cao đến thế, vậy mà đỉnh núi vẫn còn nhiều dặm phía trên.

Những cái vỗ cánh của Saphira chậm dần, hơi thở nó chột nặng nề hơn. Eragon thở gấp gấp như thiếu không khí. Cổ chống lại cơn chóng mặt, nó ôm chặt Saphira: "Ra gấp khỏi đây thôi. Anh...không...còn thở...được nữa." Nhưng dù nó cố nói nhiều lần, dường như Saphira vẫn không hiểu gì. Nó đâm thùm thụp vào sườn Saphira gào lên: "Xuống!"

Sự ráng sức làm đầu nó ù đi. Những hình ảnh mờ dần rồi tối hẳn.

Xuống khỏi những tầng mây, Eragon mới tỉnh lại. Đầu nhức nhối, nó ngo ngác nhìn quanh: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Anh bị ngất đi."

"Sao em không trả lời khi anh bảo xuống?"

"Đầu óc em cũng bị rối loạn. Nhưng khi anh ngất, em biết là có chuyện không hay, em mới bay thấp xuống."

"Cũng may là em không bị ngất. Nhưng tuy không lên tới đỉnh, mình cũng biết được một điều, con đường duy nhất để bay khỏi thung lũng này, chính là con đường mình đã đi vào. Tại sao ở đây mình thở nổi, mà trên đó cứ như là thiếu không khí."

"Không biết. Nhưng từ nay em không bao giờ dám bay quá gần mặt trời như vậy nữa. Mình phải nhớ kinh nghiệm này, có thể rất có ích nếu chúng ta đụng độ với một Kỵ Sĩ khác."

"Anh mong chuyện đó không bao giờ xảy ra. Xuống đi, hôm nay phiêu lưu như thế quá đủ rồi."

Saphira nhẹ nhàng bay trong làn không khí hiền hòa, bập bênh từ núi này sang núi khác, cho đến khi Eragon phát hiện đoàn quân Urgals đang tiến vào thung lũng. Saphira bảo: "Lúc này nhìn gần, em nhận ra lũ này to lớn hơn lũ quái mình gặp trước đây. Một người cao lớn chỉ đứng đến vai chúng là cùng. Không biết chúng từ đâu tới, nhưng chắc phải là nơi kinh khủng lắm, mới sinh ra lũ quái vật ghê tởm như thế này."

"Nếu chúng tiến vào thung lũng, sẽ bắt được Murtagh, trước khi mình đến chỗ Varden."

"Hy vọng rừng già làm chậm chân chúng lại. Có thể dùng phép thuật ngăn cản chúng không?"

Nhớ lại lớp sương mù trên mặt đất, Eragon tủm tỉm cười: "Chúng đông lắm, không chặn hẳn được, nhưng anh có thể làm chúng chùn chân một chút."

Nó nhắm mắt, nhìn xuống làn sương, ra lệnh: "Gath un reisa du rakr!"

Phía dưới mặt đất chuyển động, như những kè đá bên sông trôi bềnh bồng, nổi vào nhau. Sương mù lơ lửng cuộn cuộn bốc lên như bức tường tắm tối trước mặt bầy quái thú. Lũ Urgals ngập ngừng rồi tiến tới như một mũi tàu băng băng lướt đi, không gì ngăn cản được.

Sức lực Eragon thoát ra bất ngờ một cách khủng khiếp, tim nó đập thoi thóp như con chim hấp hối. Nó cố dứt ra khỏi sự níu kéo của phép thuật, đang làm sự sống trào ra khỏi cơ thể nó. Eragon tức giận vùng mạnh, hét lên, cắt đứt khỏi sự áp chế của phép thuật.

Bức tường sương mù tan dần, không gây trở ngại nào cho tụi Urgals. Eragon gục trên cổ Saphira thở dốc. Đến lúc này nó mới nhớ lại lời ông Brom: "Khoảng cách ảnh hưởng đến phép thuật. Cũng giống như khi bắn tên hay phóng thương, càng gần mục tiêu càng đỡ hao sức lực."

Eragon thầm nhủ: "Mình sẽ không bao giờ quên điều đó nữa." Saphira nói ngay: "Anh chẳng quan tâm gì đến những lời căn dặn của ông già. Cứ tiếp tục những trò kiểu này, có ngày anh chết không kịp ngáp."

"Thì đã bao giờ anh sử dụng phép thuật từ xa như thế này đâu. Ai ngờ căng quá vậy."

"Phải rồi, lần sau anh dám thử làm cho người chết sống lại lắm. Tôi biết quá mà."

"không bao giờ."

Saphira phóng xuống thấp tìm Murtagh. Eragon không giúp gì được, chỉ còn đủ sức ngồi cho vững.

Khi xuống tới một bãi đất trống, Eragon vẫn ngồi trên Saphira, ngạc nhiên nhìn Murtagh đang quì trên mặt đất quan sát chung quanh. Murtagh chạy lại hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Tôi...bây quá. Muốn chặn tụi quái vào thung lũng mà quên qui tắc phép thuật. Mệt đứt hơi.

- Còn tôi vừa nhìn thấy những dấu chân sói, nhưng những dấu chân này lớn gấp đôi bàn tay tôi, hằn sâu xuống đất cả phân. Quanh đây có những con thú thậm chí có thể gây nguy hiểm cho cả Saphira.

Anh ta quay lại con rồng:

- Saphira, dù không vào sâu trong rừng rậm được, em có thể bay vòng vòng trên đầu ta và mấy con ngựa được không? Thú dữ có thể sợ mà không dám tới gần, nếu không chúng sẽ xơi tái ta mất.

Eragon nói:

- Saphira bảo, lũ Urgals này cao lớn hơn những đám mình đã thấy.

Murtagh bật lên một tiếng rủa, tay nắm chặt chuôi kiếm:

- Nếu đúng như Saphira nói, tôi đã hiểu vì sao chúng tiến nhanh đến thế. Lũ này là Kull, những tinh hoa của loài Urgals. Đáng lẽ tôi phải đoán ra rồi, vì tên thủ lĩnh chỉ huy đám này. Chúng không cưỡi ngựa vì không một con ngựa nào chở nổi sức nặng của chúng, không con quái nào thấp dưới hai thước rưỡi, và chúng có thể chạy suốt nhiều ngày không cần ngủ, mà vẫn đủ sức chiến đấu. Năm người dũng mãnh mới có thể hạ được một đứa chúng nó. Kull không bao giờ ra khỏi hang, trừ khi có chiến tranh. Chúng xuất quân cả một lực lượng như vậy, là sửa soạn cho một cuộc tàn sát rất lớn. Nếu bắt buộc phải đụng độ với chúng, chỉ còn hy vọng Varden có quân đóng gần đây, sẽ yểm trợ chúng ta. Vì dù với khả năng của tôi và cậu, cộng thêm Saphira, chúng ta cũng sẽ không thoát khỏi một đoàn Kull như thế.

- Arya sao rồi?

- Sốt cao hơn. Sức khỏe giảm lắm rồi. Cậu nên cùng cô ấy bay về Varden, trước khi thuộc độc gây nguy kịch thêm.

- Tụi Urgals đã cận kề, tôi không thể bỏ anh lại được.

- Tùy cậu, nhưng tôi báo trước, nếu cậu ở lại với tôi, cô ấy sẽ không sống nổi đâu.

- Đừng nói thế chứ. Hãy giúp tôi cứu cô ấy. Chúng ta còn có thể làm được điều đó mà. Cứ xem như một mạng đổi một mạng.....chuộc tội cho cái chết của Torkenbrand.

- Đó không phải là một món nợ..Cậu...

Mặt Murtagh tím lại vì giận, nhưng ngay lúc đó có tiếng tù-và lổng lổng qua rừng già rậm rạp. Anh ta giật cương ngựa quay đi, ném cái nhìn tức tối về Eragon:

- Tôi sẽ nói chuyện với cậu sau.

Eragon nhắm mắt khi Saphira cất cánh. Nó ước sao được ngả lưng trên một cái giường êm ái và quên hết những chuyện khó chịu giữa hai người.

"Saphira, em nghĩ sao, nếu mình đưa Arya tới chỗ Varden, rồi trở lại giúp anh Murtagh?"

"Phe Varden sẽ không cho anh rời khỏi đó đâu. Họ sợ anh trở lại báo cho Urgals biết nơi trú ẩn của họ. Tình trạng của chúng ta lúc này khó làm họ tin tưởng được. Họ sẽ hỏi vì sao ta dẫn cả một đoàn quân của kẻ thù tới sát cửa ngõ của họ."

"Chúng ta sẽ nói hết sự thật, chắc họ sẽ tin thôi."

"Được, coi như họ đồng ý để ta đi, nhưng nếu tụi Kull tấn công Murtagh, anh sẽ làm gì?"

"Choảng cho tụi nó một trận. Đời nào anh để cho chúng bắt hay giết Arya và anh ấy."

Giọng Saphira chua lè: "Cao thượng quá! Ôi! Anh thì với phép thuật và mũi kiếm, còn tôi với móng vuốt và răng, lũ quái sẽ bị tiêu diệt cả đám. Nghe sướng tai thật, nhưng rút cục chẳng nên trò trống gì đâu. Chúng đông thế kia, choảng chúng, hay bị chúng choảng lại?"

"Vậy thì phải làm sao? Bỏ mặc Arya và Murtagh cho lũ quái vật xé xác sao?"

"Tôi đâu bảo anh làm thế. Nhưng theo tôi, muốn choảng thì phải choảng phủ đầu, chúng mới không kịp trở tay."

"Em điên rồi à? Chúng sẽ.....Hay! Chúng sẽ bất ngờ không kịp trở tay. Đúng quá rồi."

"Hơi bị đúng, phải không? Em và anh sẽ làm cho chúng bị thương cả đám....vì những vật thể lạ từ trên trời rơi xuống."

"Hơi bị tài! Quăng đá lên đầu chúng, cho chúng chạy chết bỏ luôn."

"Sợ chúng có rắn như đá, gặp đá không bể cũng vỡ."

Saphira hạ cánh xuống bờ bên phải sông Răng Gấu. Bộ móng mạnh khỏe của nó quặp chặt những hòn đá lớn, trong khi Eragon nhặt nhanh một số đá nhỏ hơn. Cả hai êm ả lượn về phía tụi Urgals. "Bắn!" Tiếp theo tiếng kêu của Saphira, đá tuôn như mưa xuống đầu lũ quái. Tiếng đá xuyên rào rào qua cành lá, rồi những tiếng thét rú vang vang khắp thung lũng.

Eragon khoái trá bảo: "Lấy thêm đạn."

Nhưng mỗi lần Saphira bay đi lấy đá, tụi quái lại tiếp tục tiến lên. Tuy vậy, nỗ lực của Eragon và Saphira cũng đã giúp kéo dài khoảng cách giữa Murtagh và Urgals.

Bóng tối phủ dần, sương mù lan tỏa trên thung lũng. Những dã thú ăn đêm đã lần mò ra khỏi hang, rình rập những kẻ lạ lang thang trong lãnh địa của chúng.

Eragon tiếp tục quan sát những sườn núi, tìm kiếm dòng thác, dấu hiệu của cuối cuộc hành trình. Nó đau đớn thấy mỗi phút qua đi, cái chết của Arya lại đến gần hơn. Nó giục giã Saphira mau tìm chỗ nghỉ, để kiểm tra tình trạng sức khỏe của Arya. Saphira bảo: "Bây giờ mạng sống của Arya nằm trong tay số phận. Anh đã quyết định ở lại với Murtagh, đổi thay không kịp nữa rồi. Đẹp trời đau khổ đó đi. Điều tốt nhất bây giờ là tiếp tục ném bom lũ quái."

Biết nó nói phải, nhưng Eragon vẫn không thể yên tâm. Nó tập trung tìm kiếm con thác, nhưng những mỏm núi nhô ra che khuất hết tầm nhìn.

Lúc này, trăng chưa lên, núi non, thung lũng chìm trong bóng tối. Với tầm nhìn và khứu giác sắc bén, Saphira cũng không còn biết Urgals ở đâu dưới khu rừng già, sương mù dày đặc.



Saphira lượn vòng quanh núi, Eragon thoáng thấy lơ mờ một vạch trắng. Có phải là ngọn thác đó không, nó tự hỏi. Bóng núi phủ quanh thung lũng như một cái bát. Đường tới cuối thung lũng không còn bao la nữa. Nó hỏi: "Em có nghĩ Varden sẽ cho người ra giúp mình không?"

"Chắc họ sẽ chỉ giúp mình, sau khi phải biết rõ mình là bạn hay thù. Bây giờ nên trở lại với anh Murtagh. Không thấy bóng tụi quái ở đâu, có thể chúng đang lén lút theo anh ấy rồi."

Eragon rút kiếm khỏi vỏ, tự hỏi có đủ sức chiến đấu không. Saphira hạ cánh xuống bờ trái sông Răng Gấu. Xa xa tiếng thác đổ ầm ầm. "Anh ấy tới đó." Saphira nói. Eragon lắng nghe tiếng vó ngựa tới gần. Murtagh, từ trong rừng phóng ra. Gặp Eragon, anh nói ngay:

- Mình thấy cậu và Saphira ném đá xuống lũ quái. Đám Kull ngừng lại hay rút lui?
- Chúng vẫn tiến theo ta, nhưng chúng mình gần tới thác rồi. Arya sao?
- Cô ấy chưa chết. Có cái hang hay bất kỳ chỗ nào cho tôi trốn được không?

Giọng anh ta như nghẹn thở. Eragon cố nhớ lại xem có khe đá hay cái hang nào không. Nó đã quên khuấy tình trạng tiến thoái lưỡng nan của Murtagh.

- Trời tối quá, hay có thể tôi quên để ý, nhưng hình như không có....
- Cậu định nói, con đường duy nhất của tôi, là phải đến với Varden?
- Phải, vì tụi Urgals sắp tới rồi. Chạy đi đâu được?

Murtagh chỉ ngón tay ngay mặt Eragon, giận dữ hét lên:

- Không. Tôi đã báo cho cậu là tôi không đến đó. Cậu đi trước, rồi gài bẫy tôi vào cảnh trên đe dưới búa này. Cậu chỉ là một kẻ chứa đầy trong đầu ký ức của nàng tiên. Sao cậu không nói thẳng ra đây là đường cùng dành cho tôi?
- Tất cả những gì tôi biết, chỉ là chúng mình phải đến nơi nào, làm sao tôi biết được những chuyện rắc rối giữa đường.

Murtagh nghiêng rằng, giận dữ, quay đi. Eragon nhìn Murtagh đứng im lìm, gân cổ căng lên, phập phồng. Nó lên tiếng:

- Chuyện xích mích giữa anh và Varden là gì? Đến lúc này anh cần gì phải dẫu nữa. Chẳng lẽ anh muốn đánh với tụi Kull hơn là tiết lộ chuyện đó sao? Chúng ta còn phải vượt qua những gì nữa, để anh mới có thể tin tôi?

Im lặng kéo dài. Saphira nhắc nhở: "Urgals sắp tới rồi." Eragon lại nói:

- Murtagh, mình nên giải quyết cho xong vấn đề này. Trừ khi anh muốn chết, nếu không, anh phải tới với Varden. Đừng để tôi bước vào vòng tay họ mà vẫn chưa được biết họ sẽ có phản ứng thế nào. Điều đó sẽ rất nguy hiểm với những bất ngờ không cần thiết.

Murtagh quay lại Eragon, thở dồn dập như một con sói cùng đường, giọng đầy đau khổ:

- Cậu có quyền được biết. Tôi....tôi là con trai của Morzan. Tên phản đồ đầu tiên và cuối cùng.

### **Tâm sự của Murtagh**

Eragon không thốt được một lời. Tâm trí nó muốn kêu lên bác bỏ những lời nói của Murtagh. Những kẻ phản đồ không hề có con, nhất là Morzan. Morzan! Con người đã

phản bội các Kỵ Sĩ, chạy theo Galbatorix và làm bề tôi sủng ái của nhà vua cho đến cuối đời.

Saphira len lỏi qua những bụi cây, tới bên Eragon thì thầm: "Coi chừng. Hẳn có thể sử dụng phép thuật." Eragon nắm chặt kiếm, khỏi Murtagh:

- Anh là....thừa kế của ông ta?
- Nhưng tôi có chọn lựa chuyện này đâu.

Murtagh kêu lên, mặt co rúm vì đau khổ. Anh xé toạc áo, quay lưng lại Eragon:

- Nhìn đi.

Eragon cúi xuống, cố giương mắt nhìn trong tối. Trên tấm lưng lực lưỡng, rám nắng của Murtagh, một vết sẹo trắng kéo dài từ vai trái xuống hông. Một di chúc đầy thống khổ.

- Thấy chưa?

Murtagh cay đắng hỏi. Rồi anh nói như được trút hết những gì chất chứa trong lòng:

- Mới ba tuổi đầu tôi đã được hưởng vết sẹo này trong một cơn say như điên loạn của ông ta. Morzan phóng thanh kiếm vào tôi khi tôi bỏ chạy. Lưng tôi toác ra bằng chính thanh kiếm cậu đang đeo đó....nhưng chính đó cũng là vật tôi mong được nhận như một di sản, cho đến khi Brom tước đoạt nó trên xác cha tôi. Tôi may mắn thoát chết, nhờ được một thầy thuốc gần nhà đem về chữa trị. Cậu phải hiểu rằng, tôi không thương yêu gì triều đình hay nhà vua. Tôi không phục tùng họ, cũng như không hề có ý định làm hại cậu.

Eragon bối rối buông kiếm, ngập ngừng hỏi:

- Vậy là cha anh bị giết bởi...
- Đúng, chính là Brom.

Tiếng tù-và lại nổi lên sau họ. Eragon thúc dục:

- Đi, đi với tôi.

Murtagh giật dây cương, con ngựa uể oải cất bước. Arya vẫn thêm thiếp trên yên Hỏa Tuyết. Eragon bảo Saphira: "Không sao đâu, em cứ thoải mái ra bờ sông đi."

"Em không thể để anh một mình với hẳn được."

Eragon nói với Murtagh:

- Những gì anh kể, khó tin quá. Làm sao tôi có thể biết là anh không nói dối được.
- Vì sao tôi phải nói dối chứ?
- Anh có thể là....
- Lúc này tôi không thể chứng minh được điều gì. Khi nào tới chỗ Varden, cậu sẽ rõ. Họ sẽ nhận ra tôi là ai ngay lập tức.
- Nhưng tôi cần phải biết: anh có phục vụ cho triều đình không?
- Không. Nếu tôi phục vụ cho triều đình, tôi đi với cậu làm gì? Nếu tôi có ý bắt hay giết cậu, thì giờ này cậu đang ở trong tù rồi.
- Anh có thể làm hướng dẫn cho lũ Urgals đến Varden.
- Bây giờ đã biết chỗ ở của họ, sao tôi vẫn ở bên cậu? Lý do nào tôi đang tự nạp mình cho họ? Nếu tôi định tấn công, tôi phải quay lại đi cùng Urgals chứ.

- Có thể anh là một....thích khách.

- Có thể. Làm sao cậu thật sự biết được, đúng không?

"Sao, Saphira?" Eragon thầm hỏi. Saphira ve vẩy đuôi, trả lời: "Anh ấy đúng đấy, nếu định làm hại anh, anh ấy đã làm từ mấy ngày trước rồi."

"Anh muốn em phải để mắt tới Murtagh khi chúng ta tới Varden. Có thể anh ta làm chuyện điên rồ, mà anh thì không muốn thấy anh ta bị chết."

"Em sẽ cố gắng."

Tiếng tù-và lại rúc lên. Eragon ngoái nhìn, tưởng như lũ quái sắp xông ra từ bóng tối. Tiếng thác gầm réo phía trên đầu họ, vang trong đêm.

Qua hết khu rừng, họ dừng ngựa trên bờ sỏi, đối diện bờ trái của cửa sông Răng Gấu. Hồ Kósthá-mérna sâu thẳm chặn ngay trước mặt. Những vách núi thu hẹp con đường chỉ rộng chừng vài thước hai bên hồ. Cuối hồ, màn nước trắng xóa đổ xuống một vực đá đen, sỏi ngầu bọt. Murtagh hỏi:

- Mình tới thác chứ?

- Phải.

Eragon trả lời rồi dẫn đầu đi dọc bờ bên trái. Lối đi sát vách núi, chỉ đủ cho Saphira men theo, hai chân bò trên bờ, hai chân khò dưới nước.

Được nửa đường tới thác, Murtagh báo động:

- Urgals!

Eragon quay lại, nơi họ vừa dời đi mấy phút trước, những thân hình thô kệch, đồ sộ từ trong rừng ủa ra. Lũ quái thú lồ nhố trước hồ. Một tên chỉ tay về Saphira, tiếng nó ồm ồm lan trên mặt nước. Ngay lập tức, chúng chia làm hai nhóm, đi bọc hai ngả hồ, không cho Eragon và Murtagh còn đường tẩn thoát. Lối đi nhỏ hẹp, bắt buộc tụi Kull phải di chuyển hàng một.

"Chạy!" Murtagh kêu lên, rút kiếm đập mạnh hông ngựa. Bất ngờ Saphira vút lên, đảo một vòng, bay ngược về đám Urgals.

- Đứng! Trở lại ngay, Saphira.

Eragon gào lên trong đầu. Saphira làm lơ, mũi xì khói đen, bổ nhào xuống lũ Urgals. Chúng không phân tán ra được vì vướng vách núi. Saphira quắp một con quái, bay bổng lên cùng tiếng thét của con vật bị xiết chặt trong móng vuốt và bị những cái nanh của Saphira xé đứt chân tay. Một lát sau, Saphira quăng tằm cái xác xuống hồ. Đám Urgals còn lại vẫn bình thản tiến bước. Hàng loạt mũi tên đen tua tủa vút lên, một số xước qua vảy, nhưng có mũi xuyên qua cánh Saphira.

Mỗi đồng cảm làm cánh tay Eragon nhói đau. Khiếp đảm thấy một con quái tiến gần, nó ráng chạy mau hơn, nhưng mặt đá trơn và chân nó rã rời.

Rồi, với một tiếng nước vỡ tung, Saphira phóng xuống hồ mất dạng. Đám Urgals lo lắng nhìn nước đen tung toé lên mình. Một tên gầm gừ thọc cây thương xuống nước.

Mặt nước lại vỡ ra tung toé, Saphira nhô đầu đớp cây thương trong tay con quái nhanh như chớp, rồi cắn gãy như bẻ một cái que. Trước khi nó kịp lặn xuống, một con quái khác đâm mũi thương, làm mũi Saphira toé máu.

Saphira rít lên phần nộ, đập đuôi rầm rầm trên mặt nước. Nó quăng mình, cắn chân con quái chỉ huy. Lũ Urgals dừng lại trong khi Saphira ngậm chặt thủ lĩnh của chúng. Bờ bên kia, lũ Urgals vẫn tiến tới gần thác nước.

Saphira báo cho Eragon: "Em cầm chân chúng được rồi, chạy mau đi." Đám xạ thủ trên bờ giương cung lên nhắm. Eragon trượt chân suýt ngã. Murtagh vội kéo nó lên, rồi hai người khoác tay nhau, cùng dắt ngựa chạy tiếp.

Gần tới thác, tiếng nước đổ như sấm rền. Màn nước trắng ào ạt tuôn xuống vực, đập lên những tảng đá. Bụi nước thấm đầm mặt Eragon và Murtagh.

Saphira gầm lên, lặn sâu xuống nước, vì bị một con quái đâm một thương trúng đùi. Lũ Kull lũ lượt tiến lên. Chúng chỉ còn cách thác nước chừng ba chục thước.

Murtagh lạnh lùng hỏi:

- Bây giờ chúng ta phải làm gì?

Eragon lục trí nhớ những lời dặn sau cùng của Arya. Nó nhìn quanh, rồi nhặt lên cục đá bằng quả táo, đập mạnh lên bờ vực đá: "Ái varden abr du Shur'tugals gata vanta!" Không có gì xảy ra! Nó cố làm lại lần nữa, kêu lớn hơn, nhưng chỉ làm trầy tay, vách đá vẫn trơ trơ.

Saphira từ nước ngoi lên. Hai con ngựa hốt hoảng muốn vùng chạy. Eragon phóng tư tưởng trấn an chúng. Bỗng Saphira kêu lên: "Sau anh kìa!" Eragon quay vội lại: con quái đi đầu, giơ cao cây thương, đang chạy tới nó. Nhìn gần, con quái vật như một người khổng lồ, chân tay to đùng như những thân cây.

Murtagh rút kiếm nhanh như chớp. Chỉ một chiêu phóng ra, xương ngực con quái kêu lên rảng rặc. Trước khi một Urgals khác kịp tới, Murtagh rút kiếm khỏi cái xác khổng lồ.

Eragon đưa tay lên, đọc chú: "Jierda theirra kalfis!" Hai mươi quái thú lộn cổ xuống hồ, gầm rú, chụp nắm những cẳng chân lòi xương trắng hếu. Hàng loạt mũi tên xuyên qua đêm tối, vun vút qua đầu Eragon và Murtagh, lộp độp rơi bên vách đá. Saphira vội nghiêng mình bên toàn vảy cứng như giáp, che cho hai người và ngựa. Murtagh kêu lên:

- Chúng ta không thể ở mãi đây được.

Eragon nghe tiếng Saphira rít lên vì một mũi tên xuyên qua lớp màng cánh. Nó nóng nảy nhìn quanh, không hiểu vì sao những lời dặn của Arya không mang lại hiệu quả. Murtagh bảo:

- Sao cậu không hỏi lại Arya?

- Arya yếu đến không thể nào nói được nữa rồi.

"Eragon" bỗng Saphira truyền ý nghĩ sang nó "Eragon, em thấy những ký ức của Arya qua anh, và em nhận ra chúng ta lầm đường rồi. Bên kia thác chứ không phải bên này."

- Đúng rồi, Varden ở bên kia thác. Chúng ta phải vượt qua thôi.

Murtagh nhìn lũ quái đang lừ lừ tiến tới:

- Dù có níu kéo, hai con ngựa cũng không dám qua thác đâu.

- Tôi sẽ thuyết phục được chúng.

- Liều thôi, còn hơn ở đây chờ chết.

Murtagh nhún vai nói, rồi cùng Eragon chuyển Arya sang yên Saphira và thắt chặt dây an toàn. Saphira vỗ cánh bay qua bên kia thác. Lũ Urgals rào bước cổ tiến tới trước khi Saphira hạ cánh.

Eragon truyền tư tưởng sang hai con ngựa, dùng thần chú cho chúng biết, nếu không bơi qua, sẽ bị lũ quái ăn thịt ngay.

Hỏa Tuyết cùng Tornac nhảy ùm xuống nước. Murtagh nhảy theo chúng. Tiếng chân thành thịch của Urgals tiến sát sau lưng Eragon. Thét lớn một tiếng, Eragon phóng mình theo Murtagh. Sức mạnh của dòng nước từ trên đổ xuống nhấn chìm Eragon xuống tới đáy, nó vùng vẫy hai chân, cố nhoi lên. Cây Zar'roc nặng chịch và bộ quần áo sũng nước như kéo ghì nó xuống, không thể mở miệng đọc thần chú được.

Thình lình, một bàn tay mạnh mẽ nắm áo nó kéo ngược lên. Eragon hy vọng đó là Murtagh, chứ đừng là quái vật. Lên tới bờ, toàn thân Eragon run bần bật. Nghe tiếng gầm rú, nó quay nhìn: lũ quái rụng lá tả v vì những mũi tên bắn ra như mưa từ một khe núi. Xác Urgals lênh bênh đầy mặt nước. Một bên là núi, một bên là hồ sâu, hai đầu đều bị tên bắn tới, lũ quái không đường rút lui.

- Akh Gunteraz dorzada! Chắc chúng tưởng cậu chết chìm rồi!

Eragon kinh ngạc, quay phắt lại. Đứng bên nó, không phải Murtagh, mà là một người nhỏ xíu, cao không tới thước hai.

Người lùn rũ rũ chồm râu đầy nước. Ngực ông ngấn, phồng lên mạnh mẽ, một áo sát nách đan bằng sắt, để lộ hai cánh tay cuộn cuộn bắp thịt. Một cái rìu lủng lẳng dưới một thắt lưng da to bản. Cái mũ sắt bằng da bò, bọc ra ngoài là một khung sắt với dấu hiệu mười hai ngôi sao bao quanh cây búa.

Eragon rút kiếm nhìn quanh tìm Saphira và Murtagh. Hai cánh cửa đá dày bốn thước đã mở, để lộ ra một đường hầm rộng, cao chừng mười thước, sâu thăm thẳm vào lòng núi. Một hàng đèn, không có ngọn lửa, tỏa sáng một màu xanh ngọc ra tới mặt hồ.

Saphira và Murtagh đứng trước miệng đường hầm, giữa một đám người và những người lùn vây quanh. Sát bên Murtagh, một người đầu hói, không râu, mặc bộ áo hai màu vàng và tím. Lão cao hơn cả bọn, tay lăm lăm con dao găm ngay cổ họng Murtagh.

Eragon vừa tập trung phép thuật, lão hói đầu nói ngay:

- Ngừng lại! Nếu mi dùng phép thuật, ta thịt ngay thẳng bạn dễ thương này của mi. Thằng này dễ thương lắm, nó đã cho ta biết mi là một Kỵ Sĩ. Đừng tưởng ta không biết mi định giở trò gì. Không giấu nổi ta đâu.

Eragon vừa định mở miệng, lão dí con dao mạnh hơn vào cổ Murtagh:

- Nếu mi nói một lời hay làm bất cứ điều gì ta chưa cho phép, thì bạn mi sẽ chết. Nào, bây giờ tất cả vào trong.

Lão gườm gườm nhìn Eragon rồi kéo Murtagh vào hầm. Eragon vội hỏi Saphira khi cả bọn người kia dắt ngựa theo vào: "Saphira, anh nên làm gì?"

"Đi theo họ." Eragon miễn cưỡng đi theo. Người lùn đã cứu Eragon đi sát bên, tay nắm chuôi rìu.

Hoàn toàn kiệt sức, Eragon lê bước vào đường hầm. Cánh cửa đá khép lại phía sau. Nó quay lại nhìn, mặt đá phẳng lì không có một vết nứt nhỏ nào. Eragon, Murtagh và Saphira đã hoàn toàn ở trong lòng núi, nhưng không biết có được an toàn?

## Truy lùng sự thật

- Lối này.

Gã đầu hói nói. Vắn dí lưỡi dao dưới cằm Murtagh, rồi gã quay ngoắt sang phải, biến vào một cửa vòm. Đám lính chiến đi theo gã hói, nhưng mắt vẫn tập trung vào Eragon và Saphira. Hai con ngựa được dắt qua một đường hầm khác.

Eragon đi theo Murtagh. Liếc nhìn Saphira để được yên tâm là Arya vẫn còn ở trên lưng rồng, nó mong sao nàng sớm có thuốc giải độc.

Mọi người theo gã hói qua cửa vòm, đi suốt một hành lang hẹp. Đám chiến binh luôn hướng mũi vũ khí về Eragon. Qua bức tường một con vật dị kỳ, phủ đầy lông vũ, hành lang thành hình rẽ trái, rồi phải, tới một cánh cửa mở sẵn, mọi người bước vào một gian phòng trống trơn, rộng đủ cho Saphira thông dong đi lại. Cửa được đóng lại ngay và tiếng gài then nặng nề bên ngoài vang lên.

Thanh Zar'roc vẫn nắm chặt trong tay, Eragon từ từ nhìn quanh. Từ sàn, những bức tường và trần nhà đều làm bằng đá cẩm thạch trắng, sáng bóng đến soi gương được. Mỗi góc phòng treo một ngọn đèn.

- Có một người bị thương....

Gã đầu hói ngăn Eragon lại:

- Không được nói. Mi chỉ có quyền nói sau khi đã được kiểm tra. Các người bỏ hết vũ khí xuống, đưa cho ta.

Gã xô Murtagh đến một tên chiến binh. Tên lính dí kiếm vào cổ Murtagh, để một tên lùn tước kiếm của anh, ném xuống sàn.

Eragon miễn cưỡng tháo bỏ Zar'roc, rồi cũng để trên mặt sàn cùng với cung tên. Gã hói ra lệnh:

- Đứng lại. Bây giờ dẹp bỏ hết những sự bảo vệ quanh não mi, để ta kiểm tra tư tưởng và những ký ức của mi. Nếu mi che giấu bất cứ điều gì, ta sẽ phải dùng áp lực, và điều này sẽ làm mi hóa điên rồ. Nếu mi không phục tùng, đồng bọn của mi sẽ bị giết.

Eragon kinh hoàng hỏi:

- Vì sao?

- Vì ta muốn biết chắc mi có phải là tay chân của triều đình không và để hiểu vì sao hàng trăm con quái thú đến tận cổng nơi này. Không kẻ nào bước vào Farthen Dur mà không bị kiểm tra.

- Như thế sẽ không kịp nữa. Chúng tôi cần một thầy thuốc ngay.

- Im. Mi chưa được kiểm tra, những lời nói của mi không có nghĩa lý gì.

- Nhưng cô ta sắp chết.

Eragon giận dữ chỉ Arya. Dù đang trong hoàn cảnh ngặt nghèo, nhưng việc Arya được chữa trị là điều quan trọng nhất.

- Phải đợi thôi. Không ai được phép ra khỏi phòng này, khi chúng ta chưa khám phá ra sự thật. Trừ khi mi muốn....

Người lùn đã cứu Eragon nhảy tới:

- Anh mù sao, Egraz Carn? Anh không thấy đó là một thần tiên sao? Không thể giữ cô ta ở đây với tình trạng nguy kịch thế. Ajihad và đức vua sẽ lấy đầu tôi và anh, nếu để cô ta chết.

Mắt gã hói long lên sòng sọc. Một lát sau, gã mới bình tĩnh nói:

- Orik, tất nhiên chúng ta không mong chuyện đó xảy ra. Quân đâu, đưa cô ta xuống khỏi lưng rồng mau.

Một trong mấy tên chuyển nòng từ yên Saphira xuống sàn, bỗng kêu lên:

- Đây chính là Arya, nàng tiên vận chuyển trứng rồng.

- Sao?

Gã hói kêu lên. Ông lùn Orik trợn mắt kinh ngạc. Gã hói đưa ánh mắt sắc như thép nhìn Eragon:

- Mi có quá nhiều điều phải cắt nghĩa cho rõ ràng.

Eragon trợn mắt nhìn lại, cương quyết nói:

- Nàng bị đầu độc trong tù bằng Skilna Bragh, chỉ có Túnivor's Nectar mới giải được.

Mắt gã hói trở nên bí hiểm:

- Tốt lắm. Tội bây đưa cô ta đến thầy thuốc và cho biết cô ta cần thuốc gì. Canh giữ cô ta cho đến khi công việc hoàn tất. Sau đó, đợi lệnh ta.

Đám chiến binh đưa Arya ra khỏi phòng. Gã hói quay ngay lại Eragon:

- Mất quá nhiều thì giờ rồi. Nào, sẵn sàng kiểm tra.

Tuy Eragon không muốn thẳng cha không có sợi tóc nào kia mò mẫm vào tiềm thức, nhưng biết không thể làm khác được. Nó bảo:

- Tôi sẵn sàng rồi.

Bỗng Orik nói:

- Egraz Carn, nếu anh không muốn bị đức vua khiển trách thì đừng làm nó bị đau đớn.

- Trừ khi nó cố chống lại thôi.

Gã cúi đầu, thăm thì lăm bầm.

Eragon thở dốc đau đớn như có một cái que bằng sắt đang cào vào tâm não nó để tìm đường. Mắt nó trợn ngược, và hàng rào bảo vệ tiềm thức tự động bủa vây chặt chẽ.

"Đừng làm thế." Saphira la lên. "Anh đặt Murtagh vào thế rất hiểm nghèo rồi."

Eragon nghiêng rặng do dự, rồi thả lỏng người, hóa giải làn sóng bảo vệ tâm trí nó. Sự thất vọng toát ra từ gã hói, gã tấn công mạnh mẽ hơn. Sức mạnh từ hắc có vẻ gì đó của tà đạo, không thuộc phe chính đạo.

Một làn sóng đau đớn xuyên suốt Eragon, làm nó kêu thào: "Hắn muốn mình chống lại!" Saphira cố làm giảm cơn đau của Eragon, nhưng với sức lực của nó, cũng không hoàn toàn giúp được. "Hãy cho hắn biết những gì hắn muốn. Chỉ giấu những gì cần phải giấu thôi. Em sẽ giúp anh. Sức hắn không bằng em đâu. Em đã ngăn những lời trao đổi của chúng ta, không để truyền qua hắn."

Eragon nhăn nhó khi cái que thăm dò đâm sâu hơn, như một cây đinh xoáy qua sọ nó, để mò mẫm tìm kiếm thông tin. Gã hói thô bạo nắm bắt những kỷ niệm thời thơ ấu của



nó, và bắt đầu tỉ mỉ sàng lọc. Eragon tức giận kêu lên với Saphira: "Tổng hản ra khỏi vùng đó, hản không cần biết những chuyện này."

"Như vậy rất nguy hiểm cho anh. Em chỉ có thể che giấu những gì hản chưa lần tới. Lẹ đi, anh muốn giấu những gì, phải cho em biết trước."

Eragon tập trung vào những ký ức từ khi tìm ra trứng rồng, nhưng giấu bớt một số lần bàn cãi với ông Brom, những buổi học cổ ngữ. Nó cũng bỏ qua vụ trộm hồ sơ tại Teirm, cái chết của ông già, những lời bói của Angela, chuyện gặp gỡ ma mèo, vụ nó ngồi tù tại Gil'ead, và sau cùng là thân thể của Murtagh.

Nhưng Saphira bảo không nên che giấu sự thật về Murtagh, vì Varden có quyền được biết họ đang cứu mang ai. Eragon phải gắt lên: "Anh không thể là người lật mặt nạ kẻ khác, nhất là con người này. Cứ làm theo ý anh đi."

Với hầu hết những thông tin quan trọng đã được che giấu, Eragon thoải mái chờ đợi gã không tóc hoàn tất kiểm tra.

Nhiều phút chậm chạp trôi qua, gã hỏi đã nắm bắt được những điều Eragon tưởng không quan trọng: như chuyện về bà Selena, mẹ nó. Dường như hản cố tình trì hoãn để kéo dài sự đau đớn của Eragon. Hản dừng lại thật lâu quan sát những gì nó còn lưu giữ về Ra'zac và Tà Thần, trước khi rút ra khỏi tâm trí Eragon.

Như có mảnh xương vụn vừa kéo mạnh ra khỏi đầu, Eragon rùng mình, lão đảo, ngã lăn xuống. Một bàn tay mạnh mẽ đưa ra kịp đỡ và đặt nhẹ nó lên sàn. Tiếng Orik kêu lên:

- Anh đi quá xa rồi đó. Nó đâu đủ sức chịu đựng như thế này?
- Nó không chết được đâu. Chúng ta cần phải làm như vậy.

Giọng Orik giận dữ hỏi:

- Anh đã tìm thấy gì?

Im lặng.

- Sao, nó có đáng tin hay không?
- Nó....không phải là kẻ thù của ông.

Những tiếng thở dài nhẹ nhõm lan khắp phòng. Eragon mở mắt, gượng ngồi dậy. Orik choàng cánh tay rắn chắc giúp nó đứng lên.

Gã hỏi quay qua Murtagh, mũi kiếm vẫn dí sát cổ anh:

- Bây giờ tới lượt mi.

Murtagh bướng bỉnh lắc đầu, mũi kiếm cửa một đường nhỏ làm máu chảy ròng ròng:

- Không. Eragon đã tỏ ra rất thành thật rồi. Ông không giết cậu ấy để làm áp lực với tôi được nữa.

Gã hỏi tức tối, thở hồng hộc:

- Mi không có quyền lựa chọn nữa.

Gã bước tới, đặt tay lên trán Murtagh, một tay nắm chặt cánh tay anh. Murtagh gồng mình, mặt rắn như đá, cơ cổ phồng lên. Anh chống lại bằng tất cả sức lực. Gã hỏi nhe răng giận dữ, bầu chặt vào Murtagh hơn.

Eragon nhăn nhó, xót xa hỏi Saphira: "Em không thể giúp anh ta sao?"

"Không, anh ta không để bất kỳ ai xâm nhập vào tâm trí đâu, kể cả em."

Nhìn cảnh đó, Orik cầu nhàu:

- If carnz orodum. Thôi, đủ rồi.

Ông xông tới, nắm cánh tay gã hói quăng ra ngoài, với một sức mạnh trái ngược hẳn với thân hình bé nhỏ của ông.

Gã hói giận dữ la lên:

- Ông dám làm vậy sao? Đã mở cổng khi chưa được phép, bây giờ lại thêm vụ này, càng chứng tỏ là một kẻ hỗn láo và phản phúc. Ông tưởng đức vua của ông sẽ bảo vệ được ông sao?

- Nếu chờ có lệnh, thì Urgals đã giết chết họ rồi. Còn bây giờ, ta không có quyền tra tấn anh ta để lấy thông tin. Ajihad sẽ không tán thành chuyện đó. Nhất là sau khi anh kiểm tra thấy Eragon vô tội. Họ lại còn đem Arya về cho chúng ta.

- Vậy thì ông để cho hắn được phép vào đây mà không phải qua thử thách? Chẳng lẽ ông khờ dại đến nỗi đặt tất cả chúng ta vào chuyện liều lĩnh đó sao?

- Anh ta có phép thuật không?

- Cái đó thì....

- Anh ta có thể sử dụng phép thuật không?

- Không.

- Vậy thì anh sợ gì? Anh ta không thể trốn khỏi đây, không thể làm được điều gì nguy hại với sự hiện diện của tất cả chúng ta, nhất là với sức mạnh của các anh, như anh vẫn nói. Nhưng đừng nghe tôi, hãy đến hỏi Ajihad xem ông muốn làm gì.

Gã hói trừng trừng nhìn ông lùn đây bí hiểm, rồi khoanh tay, nhắm mắt, ngửa mặt lên trần. Môi gã lẩm nhẩm không thành tiếng, những ngón tay nắm chặt như đang xiết cổ một kẻ thù vô hình. Nhiều phút trôi qua trong yên lặng, khi hắn mở mắt, không thềm ngó ngang gì tới Orik, ra lệnh cho đám quân rút lui. Ra tới cửa, hắn quay lại Eragon:

- Ta chưa hoàn tất cuộc kiểm tra, mi và....bạn mi sẽ ở lại đây đêm nay. Nó sẽ bị giết, nếu mi định chuồn khỏi đây.

Khi cánh cửa khép lại, Eragon thì thầm với Orik:

- Cảm ơn ông.

- Để tôi đi nhắc chúng đem đồ ăn tới.

Vừa nói ông vừa lắc đầu ra khỏi phòng. Tiếng then cửa lại nặng nề gài lại bên ngoài.

Saphira tới gần Eragon: "Chúng ta phải rất thận trọng. Ở đây hình như cũng nhiều kẻ thù, chẳng thua gì khi chúng ta sống dưới ách triều đình."

Murtagh ngả lưng vào tường nơi góc phòng, kéo áo chùi máu trên cổ. Eragon hỏi:

- Anh không sao chứ? Chúng có moi được gì từ anh không?

- Không.

- Làm cách nào anh ngăn được hắn? Hắn rất mạnh.

- Tôi đã...đã được huấn luyện rất tốt.

Giọng anh ta có vẻ đắng cay khi thốt ra những câu trên. Hai người im lặng, trong khi Eragon lần thần ngắm mấy ngọn đèn, rồi nó chợt nói:

- Tôi không cho hẳn biết anh là ai.

Murtagh có vẻ nhẹ nhõm, cúi đầu lẩm bẩm:

- Cám ơn cậu đã không phản bội mình.

- Hẳn không nhận ra anh chứ.

- Không.

- Và anh vẫn nhận mình là con trai của Morzan?

Murtagh thở dài, gật đầu. Eragon vừa định hỏi tiếp, chợt một giọng máu nóng rớt trúng bàn tay. Giật mình, Eragon ngẩng lên: giọt máu từ cánh Saphira. "Xin lỗi, anh quên là em bị thương. Để anh chữa cho." "Thận trọng. Anh đang mệt, dễ bị nguy hiểm lắm." "Anh biết, không sao đâu."

Saphira xoè cánh trên sàn. Murtagh ngồi nhìn Eragon vuốt bàn tay trên từng vết tên bắn, miệng nói: "Waise heill" Rất may, những vết thương đều nằm trên phần màng cánh. Xong xuôi, Eragon lại quay qua Murtagh:

- Vì sao anh lại ở đây?

- Cái gì?

- Nếu anh thật sự là con của Morzan, Galbatorix đâu để anh thoải mái lang thang khắp nơi như thế này. Lý do gì làm anh một mình đi tìm tị tại Ra'zac? Vì sao tôi chưa từng nghe nói một phản đồ nào có con? Và....anh đang làm gì tại đây?

- Đã khuya rồi, mà chuyện dài lắm.

- Bây giờ chúng ta hồi không tại đây, ngày mai biết có thì giờ không?

Murtagh khoanh tay lên gối:

- Chuyện của tôi dài lắm. Theo tôi biết, tôi là đứa con trai độc nhất của mười ba công thần, hay là mười ba phản đồ như thiên hạ gọi. Có thể những phản đồ khác cũng có con mà tôi không biết. Vì họ rất có tài che giấu....Cha mẹ tôi gặp nhau, trong một chuyến cha tôi đi công cán, tại một ngôi làng nhỏ, tôi không biết nơi đó ở đâu. Morzan đã tỏ ra tử tế, chắc chỉ là một mảnh khoé để chiếm lòng tin của mẹ tôi. Và khi ông ta rời khỏi làng, bà đã đi theo. Tất nhiên bà đã thương yêu Morzan sâu sắc. Còn ông ta mừng rỡ khám phá ra tình yêu mẹ tôi trao cho ông, không chỉ vì nó cho ông vô vàn dịp để hành hạ bà, mà còn vì ông nhận ra một điều, rất thuận lợi khi có một đứa trẻ trung thành.

Thế rồi, khi Morzan trở lại triều đình, mẹ tôi trở thành công cụ cho ông lợi dụng. Ông ta dạy bà một số phép thuật thô sơ, để bà có thể lẫn trốn hay moi móc tin tức của mọi người. Ông sử dụng bà làm người chuyển tin tức mật. Morzan tìm mọi cách để bảo vệ bà khỏi những phản đồ kia, không phải vì tình cảm thương yêu bà, nhưng vì e ngại, nếu có dịp, họ sẽ dùng mẹ tôi để chống lại ông. Suốt ba năm, tình trạng đó không có gì thay đổi, cho đến khi mẹ tôi mang thai.

Murtagh ngừng lại một lúc, ngập ngừng rồi lắp bắp thật nhanh:

- Cha tôi, không gì khác hơn là một con người quỉ quyệt. Ông biết cái thai sẽ đẩy cả ông và mẹ tôi vào đường nguy hiểm. Ông không hề quan tâm đến đứa trẻ....là tôi. Vì vậy, vào một đêm tối mịt mùng, ông đưa bà ra khỏi cung điện, đến một đồn lũy của ông. Ngay sau đó, ông hạ lệnh, ngoài một số người hầu tâm phúc, không một kẻ nào được vào lãnh địa đó. Bằng cách này, cái thai được giữ bí mật với tất cả mọi người, trừ Galbatorix. Galbatorix biết rõ từng chi tiết riêng tư trong đời sống của mười ba công

thần, từ những mưu đồ, những cuộc tranh chấp của họ. Và quan trọng nhất là....từ tưởng họ. Nhà vua thích thú nhìn họ đấu tranh với nhau, khoái trá trong mua vui bằng cách này giúp kẻ này, mai nâng đỡ người khác. Nhưng với một lý do thầm kín nào đó, ông ta không hề tiết lộ sự tồn tại của tôi.

Sau khi ra đời, tôi được trao cho một người vú nuôi, để mẹ tôi lại trở về với Morzan. Ông ta cho phép bà được thăm tôi, mấy tháng một lần. Suốt ba năm như vậy, và chính trong thời gian này, ông ta đã...để lại vết sẹo này trên lưng tôi.

Đáng lẽ tôi vẫn tiếp tục sống như vậy cho đến lúc trưởng thành, nếu Morzan không được lệnh đi xa để săn lùng trứng của Saphira. Ngay sau khi ông đi, mẹ tôi biến mất. Không ai biết bà đi đâu và tại sao. Nhà vua ra lệnh bắt, nhưng người của triều đình không tìm được dấu vết nào của bà. Chắc hẳn bà đã sử dụng phép thuật Morzan từng truyền dạy để chạy trốn.

Khoảng thời gian tôi được sinh ra, chỉ còn năm phản đồ sống sót. Khi Morzan lên đường tìm trứng Saphira, số phản đồ rút xuống còn ba. Họ đã chết vì nhiều lý do: bị phục kích, tự tử và vì quá lạm dụng phép thuật....nhưng hầu hết đều có bàn tay của Varden. Tôi nghe kể lại, nhà vua đã phần nộ điên cuồng vì những mất mát này.

Tuy nhiên, trước khi được tin cha tôi và những người kia chết, mẹ tôi trở về sau nhiều tháng bắt tằm. Sức khỏe bà tàn tạ, như mới vừa trải qua cơn bệnh nặng. Hai tuần sau, mẹ tôi chết.

- Rồi...hoàn cảnh anh ra sao?

Murtagh cười lớn:

- Tôi lớn lên. Nhà vua đem tôi về cung điện, cho người nuôi dạy tôi tới trưởng thành. Ngoài chuyện đó, ông ta để tôi yên một mình.

- Vậy tại sao anh lại bỏ đi?

- Bỏ đi? Trốn đi thì đúng hơn. Trong ngày sinh nhật cuối cùng, năm tôi mười tám tuổi. Nhà vua triệu tôi tới cung, dự bữa ăn riêng cùng ông. Tôi vô cùng kinh ngạc, vì tôi vẫn xa cách với triều đình và hiếm khi được gặp vua. Trước đó tôi cũng đã vài lần được chuyện trò với ông, nhưng chỉ lật vạt mấy chuyện riêng tư của những gia đình quý tộc.

Bữa ăn rất thịnh soạn, nhưng suốt buổi, đôi mắt đen của ông ta không rời khỏi tôi. Ông ta như muốn dò xét điều gì đó ẩn giấu trên mặt tôi. Tôi không biết làm gì hơn là cố gắng nói năng thật lễ độ. Nhưng ông ta không muốn chuyện trò.

Cuối bữa ăn, ông mới lên tiếng. Cậu chưa bao giờ nghe ông ta nói, vì thế tôi thật không biết làm sao để cậu có thể hiểu được giọng nói của ông ta như thế nào. Giọng nói êm ru, luồn lách, như một con rắn thì thầm những lời vàng ngọc giả dối vào tai tôi. Giọng nói của một con người đáng sợ và đầy sức thuyết phục mà tôi chưa bao giờ được biết. Ông vẽ lên viễn ảnh của một đế quốc diệu kỳ: Thành thị nguy nga sẽ được dựng xây khắp nơi, tràn ngập nghệ nhân, nhạc sĩ, triết gia và những chiến sĩ tài ba. Tội quái vật Urgals sẽ bị triệt hạ tận gốc. Đế quốc Alageasia sẽ được mở rộng mệnh mệnh. Trăm họ sống trong hòa bình thịnh vượng. Nhưng kỳ diệu nhất là, Kỵ Sĩ sẽ được đưa trở lại cai quản những thái ấp êm đềm của nhà vua.

Tôi như mê đi, lắng nghe ông ta nói hàng giờ. Khi nhà vua ngừng lại, tôi nôn nóng hỏi, làm cách nào để phục hồi Kỵ Sĩ, vì ai cũng biết làm gì còn có trứng rồng. Galbatorix trầm ngâm, lặng lẽ nhìn tôi. Một lúc lâu sau, ông giang hai tay, hỏi:

- Ôi! Con trai của bạn ta, con sẽ phục vụ dưới trướng ta, cùng ta ra sức dựng xây thiên đường đó chứ?

Dù tôi đã biết hạt trường lịch sử gây dựng uy quyền của ông ta và cha tôi, nhưng giấc mơ ông ta vẽ lên đây cảm dỗ, không thể nào từ chối nổi. Nhiệt tình lẫn mình vào nhiệm vụ ngàn ngút trong tôi. Tôi thể hiện cuộc đời cho ông. Vô cùng sáng khoái, nhà vua chúc phúc rồi cho tôi lui, với lời dặn dò: "Ta sẽ cho vời con khi cần đến."

Mấy tháng sau, khi được triệu vào cung, lòng tôi lại sôi nổi như hôm đó. Chúng tôi lại gặp riêng như lần trước, nhưng nhà vua không tỏ ra vui vẻ, thân tình. Varden mới phá tan ba lũ đoàn triều đình tại miền nam, làm nhà vua phẫn nộ như điên. Ông gầm lên ra lệnh cho tôi đem quân tiếp viện, đi tiêu diệt Cantos, nơi thường có quân phiến loạn ẩn trú. Tôi hỏi sẽ phải làm gì với thường dân ở đó, và làm sao phân biệt kẻ có tội hay không. Ông ta lại gầm lên bằng giọng vô cùng khùng khiếp: "Tất cả chúng nó đều là quân phản trắc. Treo chúng lên, thiêu hết. Đem tro của chúng vùi trong phân súc vật." Ông ta tiếp tục khoa trương, nguyên rửa kẻ thù và cắt nghĩa kế hoạch sẽ trừng phạt vùng đất có những kẻ phạm thượng đó ra sao.

Giọng điệu của ông ta khác hẳn với những gì tôi gặp lần trước. Nó làm tôi nhận ra con người này không có chút nhân từ, không thể thu phục nhân tâm. Ông ta chỉ cai trị bằng sức mạnh bạo tàn đầy tham vọng. Ngay lúc đó, tôi đã quyết định trốn khỏi ông ta và thủ đô Uru'baen mãi mãi.

Ra khỏi cung điện, tôi và Tornac, người nô bộc trung thành, sửa soạn tẩu thoát ngay đêm đó. Bằng cách nào đó, Galbatorix biết trước việc làm của tôi. Các cửa thành đều đầy lính cản ngăn. Ôi, thanh kiếm của tôi đầm máu, loang loáng dưới ánh đèn. Chúng tôi thoát khỏi thành, nhưng Tornac bị giết trong cuộc chiến.

Một thân một mình, lòng đầy đau khổ, tôi chạy tới một người bạn cũ, người đó đã che giấu cho tôi. Trong thời gian trốn tránh, tôi nghe ngóng để tiên đoán hành động của Galbatorix và dự định cho tương lai tôi. Rồi có những lời đồn về việc tụi Ra'zac được phái đi bắt hay giết một người nào đó. Nhớ lại kế hoạch của nhà vua về Kỵ Sĩ, tôi quyết định đi tìm và theo dõi Ra'zac, có đúng chúng đã khám phá ra một trứng rồng không. Do đó mà tôi tìm ra cậu...Tôi không còn giữ bí mật điều gì với cậu nữa.

Saphira cảnh giác: "Chẳng biết anh ta có nói dối không?"

"Tại sao anh ấy phải nói dối chứ?"

"Lỡ anh ta khùng khùng thì sao?"

"Vớ vẩn."

Eragon hỏi:

- Vậy thì tại sao anh không gia nhập Varden? Có thể lúc đầu họ không tin tưởng, nhưng một khi anh chứng tỏ sự chân thành, họ sẽ nể trọng anh. Trên phương diện tinh thần, họ chẳng là đồng minh của anh sao? Vì họ đang ráng sức chấm dứt triều đại Galbatorix. Đó hẳn cũng là điều anh mong mỏi?

- Tôi phải nói sao để cậu hiểu đây? Tôi không muốn Galbatorix biết nơi tôi ở, điều đó sẽ không tránh được thiên hạ cho rằng tôi đi theo phe kẻ thù của ông ta, một việc tôi không hề làm. Còn những...kẻ nổi loạn này không chỉ ráng sức lật đổ nhà vua, mà còn ráng hủy hoại đất nước. Và tôi không muốn điều đó xảy ra. Điều đó là mầm mống của hỗn loạn, tan nát. Nhà vua có khuyết điểm, đúng. Việc lấy lòng tôn trọng của Varden đối

với tôi? Ha ha! Ngay khi tôi lộ diện là ai, chúng sẽ coi tôi là một tên tội phạm, hay còn tệ hơn thế nữa. Không chỉ vậy, sự nghi ngờ sẽ đổ lên cả cậu, vì hai ta cùng đi với nhau.

"Anh ấy nói phải đó." Saphira thì thầm. Eragon bảo:

- Chắc không đến nỗi thế đâu. Tôi chắc là họ sẽ....

Nó ngưng bật khi cánh cửa hé mở và hai bát đồ ăn được chuyển vào, tiếp theo là ổ bánh mì và một miếng thịt tươi. Sau đó cửa lại được đóng chặt lại.

- Cuối cùng cũng được ăn đây.

Murtagh nói, đi tới lấy đồ ăn, nhặt miếng thịt tung lên cho Saphira. Cô ả vươn cổ đón, nuốt chửng luôn. Anh ta bẻ bánh mì chia cho Eragon, cầm bát đồ ăn lại một góc phòng ngồi. Lặng lẽ ăn xong, Murtagh nói gọn một câu:

- Tôi ngủ.

- Chúc ngủ ngon.

Eragon nói xong, nằm xuống cạnh Saphira. Nó cuộn cái cổ dài quanh Eragon, như con mèo cuộn đuôi quanh mình, xoè một cánh che cho Eragon như tấm bạt màu xanh.

"Chúc ngủ ngon, anh nhóc."

Eragon mỉm cười lơ mơ ngủ.

### **Thời đại huy hoàng của thành phố trong lòng núi**

Eragon ngồi bật dậy vì một tiếng càu nhàu vọng vào tai nó. Saphira vẫn ngủ li bì, mắt động đậy, môi trên rung rung như sắp nhe nanh, gầm gừ. Chắc cô ả đang mơ.

Nó nhẹ nhàng lách khỏi cánh Saphira, đứng dậy vươn vai. Murtagh nằm nơi góc phòng, mắt vẫn nhắm, lên tiếng:

- Chào.

- Anh dậy lâu chưa? Mấy giờ rồi?

- Tôi cũng mới dậy. Ở đây chẳng biết giờ giấc là gì.

Hai người lặng lẽ ngồi bên nhau. Eragon cảm thấy gấn bó với Murtagh lạ lẫm. Nó như thầm, mình đang giữ thanh kiếm, đúng ra là di sản của cha anh ta để lại. Mình và Murtagh có rất nhiều điểm giống nhau, dù có những quan điểm và được giáo dục hoàn toàn khác nhau. Nghĩ đến vết sẹo trên lưng Murtagh, nó rùng mình. Sao lại có người cha tàn nhẫn thế?

Saphira ngẩng cao đầu, chớp chớp mắt, rồi ngoác mồm ra ngáp. Nó bảo Eragon: "Hy vọng hôm nay họ cho ăn khá khá một chút, chứ hôm qua chỉ đủ cho em táp đúng một miếng. Đói đến có thể ăn hết một bầy bò."

Nó đứng đỉnh đến gần cửa chờ bữa ăn. Eragon loay hoay quanh chán, đến ngắm nghía cây đèn. Đó là một khối thủy tinh lớn bằng hai trái chanh, hình giọt lệ, bên trong chứa một nguồn sáng xanh dịu. Bốn sợi dây kim loại thắt từ đáy lên đỉnh, tạo thành một cái móc.

Ngay lúc đó có tiếng người nói bên ngoài, rồi cửa mở. Mười hai chiến binh bước vào phòng, tiếng theo là ông lùn Orík và gã hói đầu. Gã lên tiếng:

- Các người được thủ lĩnh Ajihad gọi tới. Nếu cần ăn, thì vừa đi vừa ăn.

Eragon đứng sát Murtagh, lo lắng hỏi:

- Ngựa của chúng tôi đâu? Tôi muốn lấy lại kiếm và hành lý nữa.

- Vũ khí của các người sẽ được thủ lĩnh trao lại khi thích hợp. Ngựa đang chờ các người trong đường hầm. Đi thôi.

- Arya khỏe chưa?

- Ta không biết. Các thầy thuốc đang săn sóc cô ấy.

Hắn ra khỏi phòng, Orik theo sau. Một chiến binh chỉ Eragon đi đầu, rồi tới Saphira và Murtagh. Họ trở lại hành lang đêm qua, ngang tượng con vật kỳ dị. Tới đường hầm lớn, gã đầu hói và Orik đang chờ sẵn với Hỏa Tuyết và Tornac. Gã đầu hói ra lệnh:

- Đi hàng một, giữa đường hầm. Kẻ nào ra khỏi hàng sẽ bị chặn lại ngay. Cưỡi ngựa, không được cưỡi rồng, cho đến khi có lệnh của ta.

Orik và gã đầu hói đi đầu, rồi lần lượt đến Eragon cưỡi Hỏa Tuyết, Saphira theo sau, tới Murtagh cưỡi Tornac. Chiến binh chia làm hai toán, đi hai bên, cách xa đủ chỗ cho thân hình dềnh dàng của Saphira.

Kiểm soát đội hình xong, gã hói vỗ tay hai lần ra lệnh tiến bước. Cả đoàn tiến sâu vào lòng núi. Tiếng chân người, ngựa vọng vang trong con đường hầm vắng vẻ. Trên tường hầm nhấp bóng, thỉnh thoảng lại xuất hiện những cánh cửa đóng im ỉm. Eragon ngăn người nhìn con đường hầm sâu hun hút. Sàn, tường, trần không một vết trầy xước.

Trên đường đi, Eragon đoán họ đưa nó và Murtagh tới ra mắt Ajihad, lãnh tụ của Varden. Một con người đầy bí ẩn đối với người dân sống trong đế quốc Alageasia, nổi lên từ gần mười năm nay, và đã tạo ra những cuộc chiến gây khốn đốn cho vua Galbatorix. Không ai biết ông ta từ đâu tới, mặt mũi như thế nào. Theo lời đồn, ông ta là một bậc thầy chiến lược và cũng là một chiến binh tàn bạo. Nghĩ đến những tiếng tăm đó, Eragon lo lắng, không biết ông ta sẽ đối xử với anh em nó ra sao đây. Nhưng, nhớ lại ông Brom có thể tin tưởng Varden và phục vụ họ, nó cũng bớt sợ.

Nhìn Orik, trong trí nó lại nảy sinh nhiều nghi vấn. Đường hầm này chắc chắn được tạo ra do người lùn - không ai có tài năng đào hầm như họ - nhưng người lùn là một phần tử của Varden hay họ chỉ được cho trú ẩn tại đây? Đức vua mà Orik nhắc tới là vua nào? Có phải chính là Ajihad? Bây giờ Eragon đã biết sào huyệt của Varden là dưới lòng đất, nhưng còn thần tiên ở đâu?

Gần một tiếng đồng hồ, gã hói dẫn đoàn người đi thẳng, không hề ngừng lại cũng không rẽ nơi nào. Eragon nhận xét: "Chúng đưa ta đi ít nhất cũng cả dặm rồi, chắc đi xuyên qua núi."

Sau cùng một nguồn sáng dịu hiện ra phía trước, càng lại gần ánh sáng càng mạnh hơn. Lúc này, Eragon đã có thể nhìn thấy dọc theo bờ tường, những hàng cột đá cẩm thạch cao, viền ngọc màu tím và hồng. Dưới chân cột viền bằng vàng. Cuối hành lang, hai cánh cửa khổng lồ màu đen nổi bật những đường nét bằng bạc, kết thành một vương miện có bảy nhánh nhọn.

Gã hói ngừng lại, đưa tay lên nói:

- Bây giờ mi bắt đầu cưỡi rồng. Đứng giờ trò bay. Có nhiều người chờ xem, vì vậy mi phải nhớ mi là gì, và là ai.

Eragon xuống ngựa, leo lên yên Saphira.

"Em nghĩ họ tính đem chúng mình ra biểu diễn."

"Chờ xem sao. Ước gì anh có thanh Zar'roc."



"Lần đầu tiên Varden thấy anh, anh không nên đeo thanh kiếm của Morzan lại hay hơn."

"Đúng vậy." Rồi Eragon bảo:

- Tôi sẵn sàng rồi.

- Tốt.

Gã hỏi nói xong, cùng Orik đứng dạt sang hai bên, để Saphira dẫn đầu, dẫn dò thêm:

- Tiến tới cửa, khi cửa mở, từ từ tiếp tục đi theo con đường. Chậm thôi.

Bộ váy của Saphira tỏa ra những đốm sáng long lanh nhảy nhót trên những cột cẩm thạch. Eragon hít thật sâu lấy bình tĩnh. Thình lình hai cánh cửa hé mở. Một tia sáng rọi vào đường hầm, ngay chỗ Eragon và Saphira. Bớt chói mắt, Eragon bàng hoàng gần nghẹt thở.

Nó đang ở trong lòng chảo khổng lồ của một miệng núi lửa. Vách bao quanh vươn lên, hẹp dần thành một lỗ hổng trên một độ cao, Eragon thăm đoán, chắc phải tới mười dặm. Nguồn sáng dịu dịu xuyên qua lỗ hổng này. Nhưng chỉ chiếu sáng giữa lòng chảo, còn chung quanh ánh sáng mờ mờ.

Lòng chảo kéo dài, tới điểm không còn nhìn rõ nữa, khoảng hơn chục dặm. Những cột nước đá khổng lồ, dày mấy chục thước, dài hàng ngàn thước treo trên cao, trông như những lưỡi dao lóng lánh. Eragon nghĩ, không ai, kể cả Saphira có thể lên tới được điểm cao đến thế. Phía dưới, vách đá lại phủ đầy rong rêu.

Từ bậc cửa mở ra, một con đường rộng lát đá, trải dài tới giữa lòng chảo. Cuối cùng là một quả núi tuyết như một viên ngọc nguyên khối, lấp lánh muôn màu sắc.

Orik nói nhỏ với Eragon:

- Nhìn kỹ đi, vì hơn một trăm năm qua không có một Kỳ Sĩ nào ngắm cảnh này. Đỉnh núi chúng ta đang đứng trong lòng đây, chính là Farthen - Dur, do Korgan, ông tổ của dòng giống ta khám phá từ nhiều ngàn năm trước, khi ông đào hầm để tìm vàng. Nổi bật lên tại trung tâm là một công trình vĩ đại: Đó là Trojheim, thành phố núi, xây dựng toàn bằng đá cẩm thạch thuần khiết.

Hai cánh cửa rít lên mở hẳn. Trước đường hầm, cả một biển người chen chúc hai bên lối đi. Hàng trăm....ngàn người, tất cả đều dồn mắt vào Eragon. Và tất cả đều yên lặng.

Eragon nắm chặt gai cổ Saphira. Nó nhìn những đứa trẻ áo quần dơ bẩn, những người đàn ông lam lũ, những người đàn bà trong những bộ váy áo tự cắt may, chen chúc bên những người lùn đang lặng lẽ vượt râu. Tất cả họ đều có cái vẻ căng thẳng của những con thú bị thương, hết còn đường trốn chạy trước một tay săn bắn tiến lại gần. Một giọt mồ hôi lăn trên mặt, nhưng nó không dám đưa tay lên chùi.

"Anh phải làm gì đây, Saphira?"

"Mỉm cười, đưa tay lên."

Eragon ráng cười như....mếu. Lấy hết can đảm, nó đưa tay, ngọc ngọay như vẫy chào. Tất cả đều êm ru. Eragon ngượng đỏ cả mặt.

Bỗng một tiếng hoan hô phá tan bầu im lặng. Một số vỗ tay theo. Qua một giây bối rối, tiếng hoan hô cuồng nhiệt vang lên và đám đông xô đến Eragon.

Gã hỏi gật gù lên tiếng:

- Tốt. Bắt đầu tiến ra đi.

Eragon yên tâm ngồi thẳng lên. Saphira vươn cổ, cất bước. Khi qua dãy người đầu tiên, cô nàng duyên dáng liếc hai bên, phì ra chút khói. Đám đông giật mình lùi lại, tiếng hoan hô sôi nổi hẳn lên. Eragon trêu chọc: "Điều quá vậy?"

Saphira tỉnh bơ biểu diễn màn ve vẩy cái đuôi. Trong khi Saphira từ từ lướt qua, Eragon bỗng chú ý đến một đám đang xô lấn, nhiều người lùn đứng chung trong đám này hơn, và nhiều người trong số họ trừng trừng nhìn nó đầy tức giận. Thậm chí có người, mặt đánh lại, quay đi.

Eragon thấy đàn ông tại đây đều có vẻ khắc khổ, ai cũng đeo kiếm hoặc dao găm. Đàn bà vừa kiêu hãnh vừa như che giấu một nỗi buồn lo sâu sắc. Trẻ con, cả những đứa còn phải bế, thô lỗ mắt nhìn Eragon. Nó cảm thấy những con người này chắc phải làm việc rất vất vả và họ sẽ làm bất cứ điều gì có thể, để tự bảo vệ.

Nơi trú ẩn của Varden thật tuyệt vời. Rừng cũng không thể bay cao tới Farthen- Dur và không đoàn quân nào có thể phá vỡ núi đá, xuyên tới lối vào.

Đám đông theo sau, dần dần yên lặng lại, chỉ chăm chú nhìn Eragon. Nó quay lại, thấy mặt Murtagh tái nhợt.

Gần tới thành phố núi. Eragon ngẩn ngơ nhìn Tronjheim bằng cẩm thạch trắng bóng, hình dáng mềm mại nhịp nhàng, như đồ điêu trên mặt đá. Những cửa sổ tròn chạm trổ cầu kỳ. Mỗi cửa sổ đều tỏa một làn ánh sáng nhẹ nhàng từ một cây đèn nhỏ. Không nhìn đâu thấy khói bếp. Hai bên cổng gỗ đồ sộ, hai con sư tử đầu chim bằng vàng, cao mười thước, khắc sâu vào đá.

Qua cổng Tronjheim, những cột cẩm thạch, vân đỏ như máu, song song bên những bức tường. Giữa những cây cột là những bức tượng của những sinh vật kỳ dị tạc bằng đá.

Những sợi xích được giấu kín, từ từ mở rộng cánh cổng nặng nề, đưa vào đại sảnh. Một con đường bốn tầng chạy thẳng tới trung tâm Tronjheim. Ba tầng trên tách ra thành nhiều đường có mái che, dẫn vào những đường hầm. Dân chúng chen chúc đông nghẹt trên khắp ba tầng để nhìn Saphira và Eragon. Nhưng dưới tầng trệt, lối vào những con đường mái vòm, đều đóng cửa kín mít. Giữa các tầng, treo đầy những bức thảm thêu hình ảnh các vị anh hùng và những trận chiến khốc liệt.

Tiếng hoan hô vang dội khắp nơi. Eragon vẫy tay chào, làm nổi lên một làn sóng cổ vũ rầm rầm, náo nhiệt hơn. Tuy nhiên nhiều người lùn vẫn hoàn toàn im lặng.

Lối đi dài cả dặm kết thúc trước một mái vòm giữa hai cột mã não đen. Trên đầu cột phủ khối ngọc vàng, tỏa những tia sáng vàng xuống khắp đại sảnh.

Đây là một gian phòng hình tròn, đường kính cả ngàn thước, chiều cao hẹp dần, hun hút tới đỉnh Tronjheim. Sàn làm bằng mã não hồng bóng lộn, trải rộng trên mặt sàn hình ảnh một cái búa với mười hai ngôi sao bạc, giống dấu hiệu trên nón sắt của ông lùn Orik.

Gian phòng này liên kết với bốn hành lang, kể cả hành lang họ vừa đi qua, chia Tronjheim thành nhiều khu. Các hành lang đều giống nhau, trừ hành lang trước mặt Eragon. Hai bên hành lang này là hai đường mái vòm dẫn xuống hai cầu thang uốn cong xuống lòng đất.

Trên trần gắn một khối ngọc đỏ thẫm hình ngôi sao khổng lồ. Trên bề mặt của khối ngọc, chiều ngang và bề dày đều khoảng hai mươi thước đó, được khắc một đóa hồng nở tung cánh, sống động như thật. Một dây đèn được kết chung quanh, chiếu những tia

sáng xuống tất cả mọi vật bên dưới. Khối ngọc như một con mắt khổng lồ nhìn xuống mọi người.

Eragon há hốc mồm kinh ngạc. Nó không thể nào tưởng tượng nổi cảnh này. Dường như không thể tin nổi đây là công trình của con người. Không có gì tại đế quốc Alageasia có thể so sánh với thành phố trong lòng núi này. Thậm chí thủ đô Uru'baen cũng không thể bì nổi với vẻ hùng tráng giàu sang của Tronjheim. Tronjheim là đài lưu niệm làm người ta phải choáng váng vì sức lực và sự kiên gan bền chí của người lùn.

Gã hỏi đến trước Saphira, bảo Eragon:

- Từ đây, hai người phải đi bộ.

Một người lùn đến dắt Hỏa Tuyết và Tornac đi ngả khác. Eragon xuống đứng cạnh Saphira, rồi gã hỏi hướng dẫn họ đi qua mặt sàn mã não hồng, vào đường mái vòm bên phải.

Đi chừng trăm bước, tới một hành lang nhỏ hơn, sau bốn lần rẽ, tới một cánh cửa gỗ bách hương đen bóng, gã hỏi mở cửa để Eragon, Saphira và Murtagh bước vào.

### **Ajihad, thủ lĩnh Varden**

Eragon bước vào một thư phòng hai tầng sang trọng, được ngăn cách bởi những kệ đầy sách. Một cầu thang xoáy dẫn lên ban công nhỏ, có hai cái ghế và một cái bàn. Từ trần tới vách tường đều treo đèn trắng, nên chỗ nào trong phòng cũng đủ ánh sáng để đọc. Một tấm thảm bầu dục phủ trên sàn đá. Cuối phòng, một người đàn ông đứng sau bàn làm việc.

Da mặt ông ta đen bóng như dầu mun, đầu cạo nhẵn thín, râu và ria mép tủa ngấn. Đôi mắt cương nghị, thông minh. Khoác trên đôi vai rộng, mạnh mẽ là một tấm áo vét đỏ, thêu bằng vàng. Bên trong là một sơ mi màu tía. Từ ông toát ra một vẻ đầy uy nghi của một cấp chỉ huy.

Giọng ông mạnh và quả quyết:

- Đón chào Eragon và Saphira tới Tronjheim. Ta là Ajihad. Mời ngồi.

Eragon rón rén ngồi lên cái ghế kế bên Murtagh. Saphira ngồi sau nó như để bảo vệ.

Ajihad búng ngón tay. Một người tiến ra từ sau cầu thang xoáy. Trong hăn giống hệt gã đầu hói đang đứng bên ông ta. Thấy Eragon ngạc nhiên nhìn hai gã, Ajihad nói:

- Cháu ngạc nhiên lắm hả? Họ là hai anh em sinh đôi. Đúng ra ta phải giới thiệu tên, nhưng họ không có tên.

Saphira khó chịu khịt khịt mũi. Ajihad nhìn nó một lúc rồi dựa lưng vào ghế. Cặp sinh đôi trở lại gần cầu thang, đứng trơ trơ bên nhau. Ajihad chăm chú nhìn Eragon và Murtagh một lúc lâu, rồi ra dấu về phía cặp sinh đôi. Một gã tiến lại. Ông ghé tai hăn thì thầm. Gã đầu hói bồng tái mặt, lắc đầu lia lịa. Ajihad nhăn mặt gật đầu, như tin chắc một điều gì. Rồi ông nhìn Murtagh, nói:

- Việc cậu từ chối kiểm tra, đặt ta vào một hoàn cảnh khó xử. Cậu được phép vào Farthen Dur là vị cặp song sinh bảo đảm với ta là kiểm soát được cậu và cũng vì những hành động của cậu đã giúp Eragon và Arya. Ta hiểu có thể cậu có những điều muốn giữ riêng trong lòng, nhưng chừng nào cậu còn làm vậy, thì chúng ta vẫn không thể tin cậu được.

Murtagh nói:

- Dù sao thì các ông cũng vẫn sẽ không tin tôi.

Mặt Ajihad chợt tối sầm, mắt long lên thật đáng sợ:

- Dù hơn hai mươi năm rồi, ta vẫn nhận ra giọng nói này. Tuy đó là giọng của một kẻ khác, một con ác thú chứ không phải con người. Đứng dậy.

Murtagh lo lắng nhìn cặp sinh đôi, rồi lại nhìn Ajihad. Ông ta ra lệnh:

- Cởi áo ra. Quay lưng lại.

Khi Murtagh xoay người, ánh sáng soi rõ vết sẹo trên lưng. Orik sững sốt kêu lên. Ajihad quay phắt lại cặp sinh đôi, gầm lên như sấm:

- Murtagh hả? Các mi có biết cái này là gì không?

Cả hai cúi đầu lấp bắp:

- Chúng tôi khám phá ra tên này qua tiềm thức của Eragon, đầu ngò thẳng này là con trai của phản đồ Morzan...

Ajihad đưa tay không cho nói hết, bảo:

- Ta sẽ bàn chuyện này sau.

Quay lại Murtagh:

- Trước hết phải giải quyết cho xong vụ này. Sao, mi vẫn từ chối thăm vấn?

- Đúng. Tôi không để ai xâm nhập được vào đầu tôi.

- Nếu thế sẽ gây những hậu quả không vui đâu. Trừ khi cặp sinh đôi chứng minh được mi không phải là mối đe dọa nơi này, chúng ta mới có thể tin tưởng mi, cho dù mi đã từng giúp đỡ Eragon. Nếu không thể chứng minh mi thành thật, vô hại thì những người ở đây, kể cả người lùn, sẽ xé xác mi ra từng mảnh, khi họ biết sự có mặt của mi. Ta bắt buộc phải bảo vệ mi cẩn mật, vì an toàn của mi và của cả chúng ta. Nhưng nếu Hrothgar, vua người lùn, đòi tống mi vào tù, tình hình sẽ tệ thảm hơn. Đừng tự đẩy mình vào hoàn cảnh khó khăn đó, khi còn có thể tránh được.

- Không. Vì dù tôi chịu khuất phục, tôi vẫn sẽ bị đối xử như một thằng cùi hủi, tứ cố vô thân. Tôi chỉ mong rời khỏi nơi này. Nếu ông cho phép tôi yên ổn ra đi, sẽ không bao giờ tôi tiết lộ với triều đình.

- Chuyện gì sẽ xảy ra nếu mi bị bắt và đem đến trước mặt Galbatorix? Lão ta sẽ moi móc tất cả những gì trong đầu mi, cho dù mi mạnh mẽ đến cỡ nào cũng không thể chống trả lại nổi. Mà cho dù mi có thể chống trả, làm sao ta có thể tin mi không liên kết với lão trong tương lai?

- Ông định bắt tôi làm tù nhân suốt đời sao?

- Không, chỉ đến khi mi đồng ý để kiểm tra. Nếu cặp sinh đôi thấy được sự chân thành của mi và xóa bỏ hết ký ức về Farthen Dur này trong đầu mi, mi sẽ được ra đi. Sao, Murtagh, quyết định mau đi. Nếu không chúng ta phải chọn cho mi một con đường khác.

Eragon lo lắng cho sự an toàn của Murtagh, thầm thúc dục: "Nhận lời đi, không tranh đấu nổi đâu."

Sau cùng Murtagh chậm rãi nói thật minh bạch:

- Tâm trí tôi là một chốn thâm nghiêm, không để ai xâm chiếm. Đã từng có nhiều kẻ cố gắng làm điều đó, nhưng tôi đã được học để bảo vệ bằng cả sức mình, vì tôi chỉ được an toàn với tâm trí của chính tôi. Ông đòi hỏi những điều tôi không thể nào ưng thuận được.

Quay qua cặp sinh đôi, anh nói:

- Hãy làm những gì các người phải làm. Nhưng nên nhớ một điều, cái chết sẽ đem ta đi trước khi các người có thể khai thác được điều gì.

Mắt Ajihad sáng lên niềm ngưỡng mộ:

- Ta không ngạc nhiên vì quyết định của mi, dù ta đã mong một điều ngược lại. Lính gác đâu.

Cửa mở, mấy tên lính tiến vào. Ajihad chỉ Murtagh:

- Đem anh ta vào một phòng không cửa sổ và chốt cửa ra vào thật kỹ. Đặt sáu tay gác thường trực, không được chuyển trò gì với anh ta, không cho bất cứ kẻ nào vào phòng, cho tới khi đích thân ta đến.

Nhìn Murtagh đi theo mấy tên lính, Eragon mấp máy môi: "Mình xin lỗi." Murtagh nhún vai ra đi.

Ajihad bỗng nói:

- Tôi muốn tất cả ra khỏi phòng, trừ Eragon và Saphira.

Cặp song sinh cúi đầu đi ra, nhưng Orik lên tiếng:

- Thưa ngài, đức vua sẽ muốn được biết về Murtagh. Và còn vấn đề tôi bất tuân thượng lệnh.....

Ajihad nhăn mặt phẩy tay:

- Tôi sẽ nói với nhà vua. Còn chuyện của ông, đợi bên ngoài, chờ tôi gọi. Bảo cặp sinh đôi chờ luôn, tôi chưa xong việc với chúng đâu.

Một lúc lâu sau, Ajihad thở dài mệt mỏi. ông vuốt mặt, ngửa nhìn lên trần. Eragon rụt rè hỏi:

- Arya khoẻ chưa ạ?

- Chưa, nhưng các thầy thuốc cho biết cô ấy sẽ hồi phục. Họ săn sóc cho cô suốt đêm. Thuốc độc mạnh quá, không có cháu, Arya chắc không sống nổi. Vì vậy Varden rất mang ơn cháu.

Vậy là nàng không chết. Eragon cảm thấy nhẹ lòng, lần đầu tiên nó cảm thấy công lao vất vả suốt dọc đường từ Gil'ead đã không hoài phí.

Ajihad nói:

- Ta cần được biết cháu đã khám phá ra Saphira như thế nào, và tất cả những gì xảy ra sau đó. Qua thư của Brom và báo cáo của cặp song sinh, ta được biết vài điều, nhưng ta muốn chính cháu nói ra, nhất là những chi tiết liên quan tới cái chết của ông Brom.

Eragon ngại ngùng phải bộc bạch với một người xa lạ, nhưng ông kiên nhẫn ngồi chờ, và Saphira thúc dục: "Nói đi." Eragon bắt đầu kể. Ajihad chăm chú lắng nghe. Khi kể những việc xảy ra ở Teirm, nó giấu chuyện Angela đoán tương lai cho nó. Nói đến đoạn mơ thấy Arya và gặp Tà thần tại Gil'ead, nó thấy mặt Ajihad tối lại, mắt như mờ đi.

Kể xong, Eragon im lặng chìm ngập trong những kỷ niệm đã trôi qua. Ajihad đứng dậy, hai tay nắm sau lưng. Ông lơ đãng nhìn kệ sách. Một lát sau, ông trở lại bàn:

- Cái chết của ông Brom quả là một mất mát không gì bù đắp được. Ông vừa là một người bạn thân thiết vừa là một đồng minh tài trí, can trường. Ngay đến lúc này, dù đã ra đi, ông đã cung cấp cho chúng ta một điều, có thể dẫn dắt tới thành công. Đó là...cháu.

- Nhưng ông muốn cháu làm gì?

- Ta sẽ cho cháu biết tất cả. Nhưng có vấn đề cần phải đề cập trước tiên. Tin tức về Urgals liên kết với triều đình là chuyện cực kỳ quan trọng. Nếu Galbatorix đang tụ tập quân Urgals để tiêu diệt chúng ta, sẽ là một áp lực rất lớn cho sự sống còn của Varden, mặc dù chúng ta có nhiều người bảo vệ tại Farthen Dur này. Là một Kỵ Sĩ, dù là một Kỵ Sĩ cùng hung cực ác, Galbatorix cũng phải biết rằng, gắn bó với lũ quái vật đó quả là một hành động điên rồ. Ta lạnh cả người khi nghĩ: lão ta hứa hẹn phần thưởng gì để đáp lại lòng trung thành bất thường này của lũ quái vật kia. Lại còn chuyện Tà Thần nữa. Cháu thử tả cho ta nghe.

- Cao, gầy, rất xanh xao, mắt và tóc đỏ lờm. Hắn mặc toàn một màu đen.

- Kiểm của nó thế nào, cháu thấy không? Có vết trầy xước nào không?

- Có vết trầy dài. Sao ông biết?

- Vì chính do ta gây nên, khi cố đâm vào tim nó. Tên nó là Durza, một con quỷ tàn ác, ghê tởm nhất trên mặt đất này. Nó là dây tổ tuyệt đối trung thành của Galbatorix và là kẻ thù nguy hiểm của chúng ta. Cháu bảo đã giết nó? Bằng cách nào?

- Không phải cháu, anh Murtagh bắn nó hai mũi tên. Một trúng vai, một ngay giữa hai mắt.

- Ta đã đoán đúng. Nó chưa chết. Tà Thần chỉ bị tiêu diệt khi bị vũ khí đâm suốt qua tim. Bất cứ vết thương nào nông hơn, chỉ làm nó biến đi, để rồi xuất hiện lại trong một hình thức yêu ma khác. Đó là giai đoạn thay hình đổi dạng cam go của nó, nhưng nó sẽ hồi sinh và trở nên mạnh mẽ hơn trước rất nhiều.

Im lặng bao trùm hai người cho đến khi Ajihad lặng lẽ tiếp:

- Eragon, cháu là một điều bí ẩn, một câu đố không ai biết cách giải. Mọi người đều biết Varden, hay Urgals, hoặc ngay cả Galbatorix muốn gì, nhưng không ai biết cháu muốn gì. Và đó chính là điều làm cháu trở thành nguy hiểm, nhất là đối với Galbatorix. Lão sợ cháu, vì không biết cháu sẽ làm gì tiếp theo.

- Varden có sợ cháu không?

Ajihad thận trọng nói:

- Không, chúng ta chỉ tràn trề hy vọng. Nhưng nếu sự hy vọng đó chứng tỏ chỉ là sự lầm lẫn, thì lúc đó....có, chúng ta sẽ sợ. Cháu phải nhìn rõ hoàn cảnh khác thường của cháu hiện nay. Nhiều phe phái muốn cháu chỉ phục vụ cho mục đích của riêng họ thôi. Ngay từ giây phút cháu bước vào Farthen Dur, họ bắt đầu dùng ảnh hưởng và uy quyền hầu lôi kéo cháu.

- Kể cả những người của ông?

- Kể cả những người của ta. Có nhiều chuyện cháu cần phải biết: thứ nhất, vì sao trứng của Saphia lại bất ngờ xuất hiện trong rừng núi Spine. Brom đã cho cháu biết chưa?



- Chưa.

Eragon trả lời, liếc nhìn Saphira đang chớp mắt lắng nghe.

- Ngay từ ngày đầu tiên, khi Brom đem trứng về cho Varden, mọi người đều rất quan tâm đến số phận của quả trứng. Vì chúng ta ngỡ rằng trứng rồng đã bị hủy diệt hết rồi. Người lùn chỉ quan tâm, làm sao để biết chắc Kỵ Sĩ tương lai phải là một đồng minh. Tuy nhiên, cũng có những người lùn phản đối có một Kỵ Sĩ mới. Còn Thần Tiên và Varden quan tâm đến vấn đề ứng viên để trở thành Kỵ Sĩ hơn. Lý do thật đơn giản: xuyên suốt lịch sử Kỵ Sĩ, tất cả Kỵ Sĩ đều là người thường hay thần tiên. Đa số là thần tiên. Chưa hề bao giờ có một Kỵ Sĩ lùn.

Vì vụ mười ba phản đồ và Galbatorix, thần tiên rất e ngại bất kỳ ai trong nhóm Varden giữ trứng, họ sợ con rồng trong trứng sẽ chọn và nở ra nhằm một kẻ bất lương, trá trở như đám phản đồ kia. Tình trạng trở nên căng thẳng nghiêm trọng, vì cả hai phe đều muốn Kỵ Sĩ tương lai phải là người của họ. Người lùn còn làm vấn đề trở nên nặng nề hơn: họ dai dẳng đặt câu hỏi với cả hai phe, bao giờ họ mới có dịp được có ứng viên làm Kỵ Sĩ. Tình trạng kéo dài với những đe dọa mà sau này tất cả đều ân hận. Đến lúc đó, chính ông Brom đưa ra một giải pháp để tất cả các phe phải đều không bị bề mặt.

Brom đề nghị trứng sẽ được luân chuyển mỗi năm giữa Varden và Thần Tiên. Tại mỗi nơi, trẻ con sẽ được xếp hàng lần lượt đi qua quả trứng rồng, dưới sự giám sát của những người canh giữ. Nhưng nếu trứng nở, việc tập luyện cho Kỵ Sĩ mới sẽ được quyết định cấp kỳ. Vì năm thứ nhất, cây hay cô bé đó sẽ do Brom huấn luyện tại đây. Sau đó mới được chuyển đến với thần tiên để hoàn tất chương trình.

Thần tiên miễn cưỡng chấp nhận đề nghị đó với một điều kiện: nếu Brom chết trước khi trứng nở, họ sẽ có toàn quyền huấn luyện Kỵ Sĩ mới, không ai được can thiệp vào. Sự thỏa thuận này rất có lợi cho họ, vì ai cũng biết, rồng thường thích chọn thần tiên hơn.

Ajihad ngừng lại một lúc, rồi buồn rầu tiếp:

- Ai cũng nuôi hy vọng vào một Kỵ Sĩ mới sẽ đem hai nòi giống lại gần nhau hơn. Nhưng cả thập kỷ trôi qua, trứng vẫn không chịu nở. Mọi người như không còn nhớ đến nữa, chỉ đôi khi than thở quả trứng quá chai lì. Rồi năm ngoái, chúng ta lại phải chịu đựng mất mát quá lớn, cả Arya và trứng rồng đều biến mất, trên đường trở về từ Tronjheim tới thành phố thần tiên Osilon. Chính thần tiên đã tìm thấy con chiến mã và hai tử thi cận vệ của Arya, gần đồng xác Urgals. Nhưng không thấy trứng rồng và Arya đâu. Như vậy chẳng bao lâu chúng sẽ biết căn cứ Farthen Dur và hoàng cung Ellesmera của thần tiên, nơi Nữ Hoàng Islanzadi đang ở. Nhưng bây giờ, biết được sự cấu kết giữa chúng và triều đình, ta lại càng lo ngại hơn. Chúng ta không biết chính xác chuyện gì xảy ra cho đến khi Arya tỉnh lại. Nhưng chắc chắn đó phải là một cuộc tấn công bất ngờ, chớp nhoáng, đến nỗi Arya không kịp tẩu thoát và chỉ còn một cách sử dụng phép thuật chuyển trứng rồng tới một nơi nào khác.

- Nàng biết phép thuật sao?

Rồi nó nhớ lại Arya đã bảo, nàng bị ép uống một thứ thuốc để làm giảm sức lực. Giờ nó biết là nàng nói về phép thuật. Ajihad trả lời:

- Chính vì nàng giỏi phép thuật nên mới được chọn để bảo vệ trứng rồng. Tuy nhiên, vì ở quá xa, Arya không thể chuyển trứng về tận đây, còn giới tuyến vương quốc thần tiên lại có một hệ thống bảo vệ kỳ bí, không để bất cứ vật gì bằng phép thuật có thể vượt qua được. Arya đành phải nghĩ đến Brom, và trong cơn tuyệt vọng, nàng chuyển trứng về Carvahall.



- Tại sao nàng lại ở gần thung lũng Palancar hơn chỗ ở của Varden? Thật sự thì thần tiên ở đâu? Hoàng cung Ellesmera ở nơi nào?

Ajihad dẫn đo, rồi quyết định:

- Đáng lẽ ta không được cho cháu biết, thần tiên rất nghiêm khắc trong vấn đề này, nhưng vì cháu cần phải biết và ta nói ra cũng là để chứng tỏ sự chân thành của ta. Các thành phố của họ nằm rất xa về phương bắc, sâu thẳm trong vùng rừng bạt ngàn Du Weldenvarden. Kể từ sau thời đại Kỵ Sĩ, cả chúng ta và người lùn đều không đủ độ tin cậy để bước chân vào những con đường khuất nẻo trong rừng cây của họ. Chính ta cũng không thể tìm ra hoàng cung Ellesmera. Còn Osilon...nằm đâu đó nơi Arya đã bị mất tích. Ta ngờ là nó ở phía tây Du Weldenvarden, về hướng Carvahall. Sau khi Arya biến mất, thần tiên không ủng hộ chúng ta nữa. Nữ hoàng Islanzadi nổi giận đến nỗi cắt hết mọi quan hệ. Kết quả là, thậm chí ta đã nhận thư của Brom, thần tiên cũng vẫn làm ngơ về chuyện Saphria và cháu....Không có tiếp tế của họ, quân đội của ta gặp rất nhiều khó khăn khi đụng độ với triều đình mấy tháng qua. Nhưng bây giờ Arya trở về, thêm cháu tới đây, ta mong Nữ hoàng sẽ bớt thù nghịch. Việc cháu cứu Arya sẽ giúp nhiều trong vấn đề hòa giải giữa chúng ta và họ. Tuy nhiên việc huấn luyện cháu lại trở thành vấn đề nóng bỏng cho cả Varden và thần tiên. Rõ ràng Brom đã có cơ hội hướng dẫn cháu, nhưng chúng ta cần biết ông đã truyền dạy cho cháu tới đâu. Đó là lý do cháu phải trải qua một kỳ kiểm tra, để được xác định và mở mang thêm tài năng của cháu. Ngoài ra, thần tiên cũng muốn cháu hoàn tất chương trình huấn luyện với họ. Tuy nhiên, ta không chắc còn đủ thời gian.

- Tại sao không đủ ạ?

- Có nhiều lý do. Lý do chính là tin tức cháu đem đến về Urgals. Thấy không, Eragon? Varden bị đặt trong một hoàn cảnh rất khó xử. Một mặt, chúng ta cần giữ mối giao hảo với thần tiên, đồng thời chúng ta không thể làm người lùn nổi giận, nếu ta còn muốn tá túc tại nơi này.

- Người lùn không phải là một thành phần của Varden sao?

- Trên tinh thần thì có. Họ cho chúng ta ở đây, trợ giúp cho cuộc đấu tranh với triều đình, nhưng họ chỉ trung thành với...đức vua của họ. Đối với họ, ta không có quyền, trừ một số điều vua Hrothgar cho phép. Vì ngay ông ta cũng thường có vấn đề với những bộ tộc của người lùn, tuy mười ba bộ tộc đều qui phục ông. Nhưng mỗi tộc trưởng lại có nhiều quyền hạn, thí dụ họ được quyền chọn vị vua mới, khi nhà vua già bằng hà. Hrothgar có cảm tình với chúng ta, nhưng nhiều tộc trưởng thì ngược lại. Nhà vua không muốn làm mất lòng các tộc trưởng, cũng như không muốn mất sự ủng hộ của thần dân. Do đó, việc ông ta giúp chúng ta cũng chỉ có giới hạn thôi.

- Các tộc trưởng có chống lại cháu như đối với Varden không?

- Ta sợ còn hơn thế nữa. Giữa người lùn và rồng đã có mối thù từ xa xưa. Trước khi thần tiên xuất hiện và đem lại hòa bình, loài rồng có thói quen ăn thịt gia súc và ăn trộm vàng của người lùn. Và, cháu nên biết, người lùn thù hận rất dai dẳng. Sự thật là họ không bao giờ hoàn toàn chấp nhận cho một Kỵ Sĩ bảo vệ vương quốc của họ. Sự lớn mạnh của Galbatorix càng làm đa số người lùn tin rằng, đừng bao giờ dính dáng đến rồng và Kỵ Sĩ thì tốt hơn.

- Vì sao Galbatorix không biết Farthen Dur này và hoàng cung Ellesmera ở đâu? Chắc hẳn ông ta đã từng được nghe kể về những nơi này, trong thời gian được các vị Kỵ Sĩ tiên bồi chỉ dạy chứ?

- Kể thì có, nhưng cho biết ở đâu thì....không. Biết Farthen Dur nằm trong lòng núi là một chuyện, tìm ra được lại là chuyện hoàn toàn khác. Galbatorix chưa từng được các bậc tiền bối đưa đến bất cứ nơi nào, trước khi con rồng của hắn bị giết. Còn sau đó, tất nhiên hắn không còn được tin cậy. Trong thời gian tạo loạn, hắn đã tìm mọi cách để lấy tin từ các Kỵ Sĩ, nhưng họ thà chịu chết, chứ không tiết lộ cho hắn biết. Galbatorix cũng chưa bắt sống được một người lùn nào.

- Vậy tại sao ông ta không cất quân xuyên qua Du Weldenvarden tìm cho ra hoàng cung của thần tiên?

- Vì thần tiên vẫn có đủ uy lực để chống lại. Hắn không dám thử sức với họ, ít ra trong thời gian này. Nhưng ma thuật của hắn mỗi năm mỗi mạnh thêm, nếu thêm một Kỵ Sĩ nữa tiếp tay, thì lúc đó không gì ngăn cản nổi. Đó là lý do hắn vẫn chờ đợi cho đến hôm nay, nhưng hai trứng rồng vẫn chưa chịu nở.

- Vì sao nội lực ông ta có thể tăng dần lên, trong khi sức mạnh cơ thể con người có hạn, không thể phát triển mãi mãi được.

- Chúng ta không biết. Chỉ còn hy vọng một ngày hắn sẽ chết vì chính những câu thần chú của chính hắn.

Nói xong, Ajihrad rút từ trong áo ra một mảnh da thuộc, hỏi:

- Cháu biết cái này là gì không?

Eragon cúi nhìn. Chỉ chít trên mảnh da những dòng chữ lạ lẫm viết bằng mực, nhiều chỗ bị nhoè vì máu. Nó lắc đầu:

- Không, cháu không biết.

- Mảnh da này được lấy từ xác con quái thú Urgals đầu đàn bị giết đêm qua. Mười hai người của ta đã hy sinh để cứu cháu. Đây là phát minh của Galbatorix để liên lạc với những kẻ phục vụ lão. Ta đã phải nghiên ngẫm mãi mới hiểu ra: "...gác cổng tại Ithro Zhada phải cho kẻ cầm thư này và thuộc hạ của hắn được qua. Chúng sẽ ăn ngủ cùng đồng loại khác và vì..., nhưng chỉ khi hai phe không gây nên những cuộc ẩu đả. Dưới quyền chỉ huy của Tarok, Gashz, Durza và Ushnark Tối Thượng." Ushanark chính là Galbatorix, và có nghĩa là Cha Già Tối Thượng trong ngôi ngữ Urgals, một kiểu tăng bốc để lấy lòng lão ta. Và đây nữa: "Phải tìm hiểu chúng thích hợp với việc gì và...Bộ binh phải được tách rời khỏi...không được phân phát vũ khí cho đến khi...", sau đoạn đó ta không đọc được nữa vì chữ quá mờ.

- Ithro Zhada ở đâu? Cháu chưa nghe tên này bao giờ.

- Ta cũng vậy. Do đó ta ngờ rằng đây là một cái tên Galbatorix tự đặt lại cho một nơi nào đó để nguy trang. Nhưng giải mã xong thư này, ta tự hỏi hàng trăm Urgals đang làm gì tại nơi cháu đã nhìn thấy chúng ở núi Beor, và chúng di chuyển tới đâu? Rồi còn "ăn ngủ cùng đồng loại khác", vậy thì phải có nhiều nhóm Urgals khác nữa cùng đến điểm tập kết. Chỉ có một lý do để lão vua này tập hợp một lực lượng như thế: lão đang ráo riết thành lập đoàn quân gồm lũ người trời đánh và lũ quái vật tàn bạo để tiêu diệt chúng ta. Nhưng hiện nay chúng ta chỉ biết chờ đợi, vì không có thêm tin tức, ta vẫn không thể biết Ithro Zhada là nơi nào. Tuy nhiên, chúng chưa phát hiện được Farthen Dur, chúng ta vẫn còn hy vọng. Lũ Urgals nhìn thấy nơi này, đã bị chúng ta tiêu diệt hết đêm qua rồi.

- Vì sao ông biết chuyện tụi cháu đến đây? Vì một trong hai anh em sinh đôi đã chờ tụi cháu và một ổ phục kích tụi Kull rất kịp thời?

Eragon hỏi và nhận thấy Saphira đang chăm chú nghe. Chắc chắn rồi đây cô nàng sẽ góp ý với nó.

- Chúng ta có đặt trạm gác trên thung lũng cháu đi qua, hai bên bờ sông Răng Gấu. Họ đã gửi chim bồ câu về báo.

Eragon tự hỏi, chắc là con bồ câu Saphira đã bắt hụt. Nó hỏi:

- Khi Arya và trứng rồng biến mất, ông có báo cho ông Brom không? Ông ấy bảo không nhận được tin tức gì của Varden.

- Ta cố báo cho Brom. Nhưng người đưa tin của ta bị quân triều đình giết chết. Nếu không tại Ra'zac đâu có tới Carvahall. Sau đó Brom đi cùng cháu, ta không thể liên lạc với ông được nữa. Ta chỉ yên tâm khi nhận được tin do người từ Teirm đưa tới. Ta không ngạc nhiên khi biết Brom đến với Jeod, vì hai người là bạn thân của nhau. Và Jeod sẽ dễ dàng chuyển tin cho ta, vì ông là người vẫn lén lút tiếp tế cho Varden xuyên qua Surda.

Tất cả những chuyện này làm nảy sinh nhiều nghi vấn quan trọng. Tại sao triều đình biết trước để phục kích Arya và sau đó là người đưa tin của ta tới Carvahall? Tại sao Galbatorix nắm được danh sách những nhà buôn ủng hộ Varden? Vì sau khi cháu đi, công việc làm ăn của Jeod, cũng như những nhà buôn khác ủng hộ chúng ta, hoàn toàn bị hủy bại. Con tàu nào của họ ra khơi, cũng đều biến mất. Người lùn không thể tiếp tế cho chúng ta, vì vậy, Varden đang trong tình trạng rất khốn đốn. Ta e trong nội bộ có kẻ phản bội. Bất kể những cố gắng kiểm tra những dối trá trong tư tưởng, ta vẫn chưa tìm ra kẻ đó.

Eragon trầm ngâm suy nghĩ về những điều nó biết. Lần đầu tiên, kể từ khi phát hiện ra Saphira, nó mới hiểu rõ những gì đang xảy ra chung quanh. Cuối cùng thì nó đã biết Saphira từ đâu tới và chuyện gì có thể sẽ đến với nó trong tương lai.

- Ông muốn gì ở cháu?

- Ý cháu muốn hỏi về chuyện gì?

- Ý cháu là nơi này đang mong cháu làm gì? Ông và thần tiên lên kế hoạch cho cháu, nhưng nếu cháu không đồng ý thì sao? Cháu sẽ chiến đấu khi cần thiết, vui chơi khi có dịp, khóc than khi đau khổ, và chết khi số cháu phải chết...nhưng cháu sẽ không để ai bắt cháu làm gì ngược với ý mình. Những bậc Kỵ Sĩ tiền bối là người cân nẩy mực công lý trên và vượt lên những người lãnh đạo họ trong thời đại của họ. Cháu không đòi hỏi địa vị đó...vì cháu tin không ai chấp nhận một sự giám sát như thế, khi người ta đang sống hoàn toàn tự do thoải mái, nhất là đối với một người còn quá ít tuổi như cháu. Nhưng cháu có khả năng, cháu sẽ tận dụng khi cảm thấy thích hợp. Nên điều cháu muốn biết là, kế hoạch ông định sử dụng cháu như thế nào. Lúc đó cháu mới có thể quyết định đồng ý hay không.

Ajihad nhăn mặt nhìn Eragon:

- Nếu cháu là một kẻ khách hay ta là một thủ lĩnh khác, thì chắc cháu sẽ phải chết vì lời nói xấc xược đó rồi. Điều gì làm cháu có thể tưởng rằng ta sẽ tiết lộ kế hoạch chỉ vì một lời đòi hỏi của cháu?

Eragon đỏ mặt nhưng vẫn không hạ thấp ánh mắt. Ông nói tiếp:

- Tuy nhiên cháu có lý. Địa vị của cháu cho cháu quyền được nói ra những điều đó. Trong hoàn cảnh cháu, không thể bỏ qua chuyện chính trị. Cách này hay cách khác, cháu cũng sẽ có ảnh hưởng, thế lực. Ta không muốn thấy cháu trở thành một con cờ thí

cho bất cứ một phe nhóm nào. Cháu phải bảo toàn sự tự do của mình. Vì chính đó là sức mạnh thực sự của cháu. Nó cho cháu sự độc lập, không lệ thuộc vào bất cứ thủ lĩnh, vua chúa nào. Quyền lực của ta đối với cháu cũng chỉ sẽ có giới hạn thôi. Điều khó khăn là phải làm sao cho những kẻ có quyền lực, kể cả cháu, biết suy nghĩ chín chắn. Ngoài ra, dân chúng ở đây sẽ có những kỳ vọng vào cháu. Họ sẽ đến kể lể với cháu những vấn đề của họ, xin cháu giải quyết dùm, dù chỉ là những chuyện vặt vãnh tầm thường. Sẽ có những trường hợp, tương lai của người nằm trong tay cháu. Với một lời, cháu có thể làm đổi thay đời họ, đón đau hay hạnh phúc. Các thiếu nữ xin cháu một lời khuyên, họ nên kết hôn với chàng trai nào, nhiều cô có thể còn ve vãn cháu làm chồng. Các cụ già sẽ tìm đến cháu để hỏi nên cho người con nào hưởng quyền thừa kế. Cháu phải tỏ ra khôn ngoan, ân cần. Không được suồng sã hay trả lời cho xong, không suy nghĩ. Vì những lời nói của cháu gây ảnh hưởng nhiều hơn cháu tưởng.

Ajihad dựa lưng ghế, lim dim mắt:

- Gánh nặng của cấp lãnh đạo là phải có trách nhiệm đối xử ân cần với nhân dân. Ta đã gắn bó với điều này từ khi được chọn làm thủ lĩnh Varden. Bây giờ cháu cũng sẽ phải làm như vậy. Đừng lo ngại vì tuổi trẻ và thiếu kinh nghiệm, những điều này sẽ qua mau thôi. Nhưng phải thận trọng. Ta không khoan dung những sai trái dưới quyền ta đâu.

Eragon chẳng khoái vụ "gỡ rối tơ lòng" cho thiên hạ chút nào, nó áy náy bảo:

- Nhưng ông vẫn chưa nói cháu sẽ làm gì ở đây.

- Ngay lúc này thì chưa phải làm gì. Cháu đã vượt hơn một trăm năm chục dặm đường trong vòng tám ngày, một việc rất đáng tự hào. Ta tin cháu cần được nghỉ ngơi. Khoẻ khoắn lại, ta sẽ thẩm tra lại toàn bộ khả năng của cháu cả về vũ khí lẫn phép thuật. Sau đó, ta sẽ cắt nghĩa cho cháu biết rõ từng phần công việc, và cháu sẽ tự quyết định.

- Còn anh Murtagh?

Mặt Ajihad tối lại, ông lấy thanh Zar'roc từ dưới bàn ra. Thanh kiếm tỏa sáng dưới ánh đèn. Ông vuốt ve dấu ấn khắc bằng a-xít:

- Nó sẽ ở đây cho tới khi đồng ý cho cặp song sinh xâm nhập vào trí não.

- Anh ấy không phạm tội gì, không thể giam anh ấy được.

- Ta không thể trả tự do cho nó, khi chưa biết chắc về nó. Vô tội hay không, nó cũng có khả năng gây nguy hiểm cho chúng ta như cha nó.

Tuy nghe giọng ông thoáng buồn, nhưng Eragon biết khó lay chuyển nổi. Nó hỏi:

- Sao ông nhận ra giọng anh ấy?

- Ta gặp cha nó một lần. Cháu không nên đeo thanh kiếm này tại Farthen Dur. Nhiều người ở đây còn căm hận Morzan, nhất là người lùn.

Eragon hứa và nhận lại thanh kiếm. Ajihad chợt nói:

- Việc này nhắc ta nhớ, ta còn giữ chiếc nhẫn của Brom. Ông đã giao cho kẻ đưa thư để làm tin. Bây giờ ông đã mất, nó sẽ thuộc về cháu. Ta nghĩ đó là điều mong mỏi của Brom.

Eragon trân trọng đón nhận. Dấu khắc trên mặt ngọc giống hình xăm trên vai Arya. Đeo nhẫn vào ngón trỏ vừa khít, nó vừa ngấm nghĩa vừa nói:

- Cháu...rất vinh hạnh.

Ajihad nghiêm nghị gật đầu, kéo ghế đứng dậy, nhìn Saphira:

- Đừng nghĩ ta quên mi, Saphira. Những gì ta nói là vì quyền lợi của mi cũng như của Eragon. Thậm chí ta cần mi hiểu hơn, vì suốt thời gian hiểm nghèo đó, không có mi, chắc chắn Eragon đã bị thất bại rồi.

Saphira cúi thấp đầu, cho tới khi mắt nó ngang tầm mắt Ajihad. Cả hai lặng lẽ quan sát nhau. Ajihad phải quay đi trước. Saphira bảo Eragon: "Nói với ông ta, em đã bị ấn tượng cả với thành phố núi và cả với chính ông ta. Triều đình khiếp sợ ông là đúng. Tuy nhiên, nếu ông ta có ý định giết anh, em sẽ phá thành phố này tan tành và xé xác ông bằng chính răng em."

Eragon vừa kinh ngạc vừa bối rối vì lời hăm dọa của cô em bé nhỏ, nhưng cũng đành "thông dịch" lại. Ajihad nhìn Saphira nghiêm túc nói:

- Ta cũng không mong gì hơn điều đó từ một con rồng cao thượng như mi, nhưng...ta e rằng mi không qua nổi cặp song sinh đầu.

Saphira xì một tiếng, Eragon hiểu ngay đó là kiểu cười nhạo của ả. Nó nói với Ajihad:

- Vậy là hai người đó mạnh hơn nhiều so với bề ngoài. Cháu cứ tưởng họ chết khiếp khi gặp phải cơn thịnh nộ của rồng chứ? Có thể hai anh em họ hạ được cháu, chứ làm sao hạ nổi Saphira. Ông nên biết, sức mạnh phép thuật của một Kỵ Sĩ ngày càng cao cường, vượt hơn hẳn người thường có phép thuật. Đó là lý do vì sao ông Brom yếu hơn cháu. Cháu nghĩ, vì không có các Kỵ Sĩ nên anh em song sinh đã được đề cao về sức mạnh.

Ajihad có vẻ bối rối:

- Brom là người mạnh nhất trong số những người biết phép thuật của chúng ta. Chỉ có thần tiên có thể vượt trội hơn ông. Nếu những gì cháu nói là sự thật, chúng ta phải tính toán lại nhiều chuyện lớn. Saphira, ta mừng là chưa ai gây tổn hại nghiêm trọng gì cho cả hai, mi và Eragon.

Saphira cúi đầu đáp lễ. Ajihad thẳng người, oai vệ gọi:

- Orik.

Ông lùn chạy vội vào phòng, khoanh tay đứng trước bàn. Ajihad nhíu mày:

- Ông gây cho ta nhiều rắc rối quá. Orik. Suốt buổi sáng này, ta phải nghe một trong cặp song sinh phàn nàn về vụ cãi lệnh của ông. Chúng không chịu yên cho tới khi ông bị phạt. Bất hạnh là chúng có lý. Một vấn đề nghiêm trọng như vậy không thể bỏ qua được.

Orik chớp mắt nhìn Eragon, nói thật nhanh:

- Tại Kull gần như vây kín Kósthá-mérna. Chúng bắn tên như mưa vào Ergon, Saphira và Murtagh, nhưng anh em sinh đôi không hề có một phản ứng nào. Dù nghe tiếng Eragon kêu gào khẩu hiệu bên kia thác, chúng vẫn từ chối mở cổng. Kể cả khi Eragon không đủ sức ngoi lên mặt nước, chúng vẫn bất động. Có thể tôi đã sai, nhưng tôi không thể để một Kỵ Sĩ chết được.

Eragon nói ngay:

- Nếu không có ông Orik kéo lên, cháu đã chết đuối rồi.

Ajihad nhìn Eragon, rồi hỏi Orik:

- Sau đó, vì sao ông phản đối chúng?

- Chúng không được phép xâm nhập vào đầu Murtagh. Tuy nhiên, nếu tôi biết anh ta là ai, tôi đã không ngăn cản chúng.

- Ông đã làm đúng, nhưng chuyện sẽ đơn giản hơn nếu ông không làm. Ông quên nơi này bắt buộc kiểm tra tư tưởng mọi người, bất kể là ai sao? Hành động của ông thật đáng quý, nhưng ông đã coi thường lệnh cấp trên. Hình phạt này luôn luôn là cái chết.

Orik chờ người. Eragon kêu lên:

- Ông không thể giết Orik chỉ vì ông ấy muốn cứu cháu.

- Đây không phải chỗ cháu được can thiệp vào. Orik phạm luật thì phải nhận hình phạt. Nhưng, dù sao, cháu có lý. Vì tình huống này, án sẽ được giảm. Kể từ bây giờ, Orik, ông bị chuyển khỏi tất cả mọi hoạt động quân sự dưới quyền tôi. Hiểu chứ?

Mặt Orik tối sầm, nhưng rồi ông chỉ có vẻ bối rối, gật đầu nói:

- Vâng, tôi hiểu.

- Vì ông không còn trách nhiệm với công việc thường lệ nữa, tôi chỉ định ông hướng dẫn cho Eragon và Saphira trong thời gian họ ở đây. Phải bảo đảm họ được săn sóc đàng hoàng, thoải mái. Saphira ở trên Isidar Mithrim. Eragon thích ở khu nào tùy anh ta chọn. Khi nào sức khỏe Eragon hoàn toàn bình phục, đưa anh ta đến bãi huấn luyện. Mọi người đang rất mong Eragon.

Ajihad dẫn dò, mắt sáng lên thích thú:

- Tất cả có thể lui ra. Bảo cặp song sinh vào đây.

Trước khi ra, Eragon cúi đầu hỏi:

- Cháu muốn gặp Arya. Tìm cô ấy ở đâu?

- Không ai được phép thăm cô ấy. Cháu phải đợi cho đến khi Arya đến gặp cháu.

### **Bàn tay bạc ơi! Xin hãy chúc phúc cho đứa trẻ này**

Cặp song sinh vào văn phòng Ajihad. Quá mệt mỏi vì phải ngồi quá lâu, Eragon nằm sổng soài trên hành lang, bảo Orik:

- Rất tiếc vì tôi mà ông bị rắc rối.

- Đừng áy náy. Tôi rất hài lòng với phán quyết của Ajihad.

- Ông nói sao? Ông không còn được làm huấn luyện, không được chiến đấu nữa, bây giờ chỉ còn mỗi việc bảo vệ tôi, sao ông có thể hài lòng được?

- Ajihad là một nhà lãnh đạo có tài. Ông ấy biết cách giữ đúng kỷ cương. Tuy tôi bị phạt dưới quyền ông ấy, nhưng vẫn là bề tôi của đứa vua Hrothgar. Dưới quyền nhà vua, tôi vẫn là một người tự do.

Eragon chợt nhớ ra tình trạng phân quyền tại Tronjheim.

- Như vậy là Ajihad đã đặt ông vào một địa vị quyền uy hơn, phải không?

- Đúng vậy, và với cách này anh em sinh đôi kia không còn có thể phàn nàn gì được nữa. Ông ấy rất khôn ngoan. Nào, đi thôi chàng trai, tôi biết cậu đói lắm rồi. Còn phải lo chỗ ngủ cho con rồng của cậu nữa chứ.

Saphira khịt mũi khó chịu. Eragon phải giới thiệu ngay:

- Tên nó là Saphira.

- Xin lỗi, Saphira. Ta sẽ nhớ tên mi.

Orik lấy ngọn đèn màu cam trên tường, dẫn lối dọc hành lang. Eragon hỏi:



- Những người ở Farthen Dur này biết phép thuật cả chứ?

Nó phải rào bước bắt kịp bước chân thoăn thoắt của ông lùn và khéo léo nắm thanh Zar'roc để che đậy dấu khắc trên kiếm. Orik nói:

- Ít thôi, nhưng phép thuật của họ chỉ đủ khả năng chữa những vết thương. Tất cả đang xúm vào điều trị cho Arya.

- Không có cặp song sinh sao?

- Ui cha, Arya đời nào chịu để cho anh em chúng chữa trị. Và lại, phép thuật của chúng không để trị vết thương. Người tiền nhiệm của Ajihad, ông Deynor đã cho chúng gia nhập Varden, vì tuy chúng hung hiểm, nhưng rất có ích ngoài chiến trận.

Họ bước vào một trong những đường hầm chính. Từng đoàn người, có cả người lùn, đi lại trong hầm, tiếng huyền não chuyện trò vang trên nền đá sáng bóng. Nhưng vừa thấy Saphira, tiếng ồn im bặt, mọi người tròn mắt nhìn. Orik tỉnh bơ rẽ trái, tiến bước về một trong những cổng cuối thành phố núi Tronjheim. Eragon hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

- Ra khỏi những hành lang này, để Saphira có thể bay lên chỗ ở, trên nóc Isidar Mithrim. Hang rộng trên đó không có mái, đỉnh của Tronjheim lộ thiên, giống như Farthen Dur. Đây là nơi ngày xưa các Kỵ Sĩ thường ở mỗi khi đến thăm Tronjheim. Không mưa, không tuyết, lại có những hang bằng cẩm thạch dành cho rồng, đầy đủ tiện nghi. Chỉ sợ là khi những cột nước đá bị rơi, chúng có thể chẻ một con ngựa đứt thành hai khúc.

Saphira bảo Eragon: "Yên tâm, em không sao đâu. Một cái hang cẩm thạch còn an toàn hơn những nơi chúng mình đã ngủ nhiều."

"Chắc vậy. Em nghĩ anh Murtagh có sao không?"

"Theo em, ông Ajihad là một người cao thượng, nếu anh ấy đừng tìm cách bỏ trốn thì chắc không có gì nguy hiểm đâu."

- Ngựa của chúng tôi đâu?

- Trong chuồng, gần ngoài cổng.

Họ ra khỏi Tronjheim bằng chính cái cổng đã đi vào. Mặt trời đã di chuyển từ khi Eragon nói chuyện với Ajihad, ánh sáng không còn rọi qua lỗ hổng trên đỉnh Farthen Dur. Lồng núi tối om nếu không có những ngọn đèn trên vách.

Orik chỉ một chớp cao màu trắng:

- Thịt tươi, nước mát đang chờ Saphira trên đó. Sau khi chọn được một hang ưng ý, sẽ có người lo làm giường và...không còn ai làm phiền nhiều gì nữa.

- Tôi muốn được ở chung cùng Saphira.

- Kỵ Sĩ Eragon, tôi sẽ làm tất cả theo ý cậu. Nhưng nên để Saphira tại đó trong khi cậu đi ăn, vì hầm vào phòng ăn không đủ rộng cho Saphira di chuyển.

- Sao ông không đem đồ ăn lên đó cho tôi?

- Vì món ăn nấu nướng dưới này. Nếu cậu muốn, một người hầu sẽ bưng lên, nhưng phải chờ đợi vì từ đây lên đỉnh đó không gần.

"Tại sao họ chiều chuộng mình quá thế?" Eragon ngạc nhiên tự hỏi, "Hay ông lùn định thử thách mình?"



Saphira uể oải nói: "Em mệt rồi. Cái nhà nghỉ của rồng này nghe có vẻ hay đấy. Nhất là không phải sợ thú dữ hay lính triều đình. Anh cứ đi ăn đi." "Em giữ thanh Zar'roc nhé." "Đây rồi, nhưng anh nhớ đem theo cung tên. Những người này tin tưởng được, nhưng phòng xa vẫn hơn." Eragon nói với Orik:

- Tôi ăn ở dưới này.

Với một cái nhún mình, Saphira bay vọt lên. Trong bóng tối yên tĩnh chỉ có tiếng vỗ cánh của nó vang lên. Orik nhìn theo thở dài:

- Ôi! Cậu sướng thật, Kỵ Sĩ. Tôi ước ao một lần được bay bổng trên bầu trời, ngắm nhìn phong cảnh.

Eragon theo ông vòng vèo qua nhiều hành lang rồi vào một căn phòng dài, đầy đầy những bàn đá thấp lè tè chỉ thích hợp với người lùn. Ánh lửa chập chờn trong một lò đá, sau một quầy dài.

Orik nói mấy tiếng bằng một ngôn ngữ lạ lùng với một chàng lùn béo ị, mặt tròn xoe. Ngay tức thì, những đĩa bằng đá đầy ú ụ nấm và cá bốc khói được mang ra. Hai người leo qua nhiều cầu thang, tới một hốc đục vào đá tường, có thể nhìn được ra ngoài. Ăn xong, khi Orik khoan khoái mời tấu thuốc dài, Eragon nhìn xuống mặt đất hỏi:

- Các ông có trồng tía gì tại Farthen Dur không?

- Không, ánh nắng chỉ đủ cho rong rêu và nấm sống nổi thôi. Tronjheim không thể sống nếu không có tiếp tế từ những thung lũng chung quanh, đó cũng là một lý do vì sao nhiều đồng bào tôi chọn sống ở nơi khác, trong vùng núi Beor.

- Như thế là còn nhiều thành phố khác của người lùn nữa?

- Không nhiều được như chúng tôi mong muốn đâu. Và Tronjheim là thành phố lớn nhất. Cậu mới chỉ nhìn thấy những tầng bên dưới, nên không rõ, hầu hết Tronjheim đều hoang vắng. Có những tầng bỏ trống từ nhiều thế kỷ rồi. Suốt bao thế kỷ, chúng tôi đã phá đá mở đường, có thể đi xuyên từ bên này sang bên kia núi....

- Như vật mà không sử dụng tới thì phí quá.

- Có người đã bàn tới chuyện bỏ nơi này vì tài nguyên cạn kiệt. Nhưng Tronjheim được thực hiện vì một công việc vô giá khác.

- Là gì?

- Những khi nguy khốn, nơi này là mái nhà cho tất cả dân tôi. Trong lịch sử đã xảy ra ba lần, toàn dân tộc tôi phải dồn vào đây, khi bên ngoài bị phá hủy hoàn toàn. Đó là lý do nơi này phải được giữ làm nơi phòng trú.

- Tôi chưa từng thấy một nơi hùng tráng như thế này bao giờ.

- Tôi rất vui thấy cậu cũng nghĩ thế. Dân tộc tôi sống lâu hơn con người bình thường, vậy mà cũng phải bao thế hệ mới tạo dựng lên Tronjheim. Chỉ vì triều đình đáng nguyên rủa của Galbatorix, một số người ngoài mới được phép nhìn thấy sự huy hoàng của thành phố này.

- Bao nhiêu người Varden ở đây?

- Người thường hay người lùn?

- Người thường. Tôi muốn biết có bao nhiêu người chạy trốn triều đình.

- Khoảng bốn ngàn. Nhưng đó chỉ là những người mong được chiến đấu, còn những người khác chạy đến để tìm sự bảo vệ của vua Orrin tại Surda.

Quá ít, Eragon chán nản tự nhủ. Chỉ riêng quân đội hoàng gia đã gần mười sáu ngàn, chưa kể tui Urgals. Nó hỏi:

- Sao vua Orrin không đánh lại triều đình?

- Nếu ông ta công khai chống đối, Galbatorix đã bóp nát Surda rồi. Đó là một lầm lẫn của Galbatorix, lão cho rằng Surda không đáng lo ngại. Nhưng chính nhờ sự yểm trợ của vua Orrin mà Varden mới có hầu hết số vũ khí và tiếp tế trong thời gian qua. Không có ông ta, thì đã không thể kháng cự với triều đình. Nhưng đừng thất vọng vì số Varden ít ỏi tại đây. Số người lùn tại Tronjheim rất đông, đông hơn cậu tưởng nhiều, và họ sẵn sàng chiến đấu khi thời cơ tới. Vua Orrin cũng đã hứa đưa quân tăng cường, khi chúng ta lâm trận với Galbatorix. Thần tiên cũng sẵn lòng tiếp tay cho chúng ta.

Eragon âm thầm liên lạc với Saphira và thấy cô ả đang say mê chèn chén một mình. Rồi Eragon chợt chú ý đến dấu hiệu cái búa và mười hai ngôi sao trên nón sắt của Orik:

- Dấu hiệu này có nghĩa gì? Tôi thấy nó trên sàn Tronjheim.

- Đây là dấu hiệu của bộ tộc tôi. Chúng tôi là Ingietum, thợ sắt và lò rèn. Một trong mười hai bộ tộc trong guồng máy cai trị. Đức vua Hrothgar là một người trong bộ tộc tôi. Ngài đã làm rạng danh dòng tộc rất nhiều.

Khi Eragon cùng Orik đem trả khay cho nhà bếp, đi ngang một người lùn trong hành lang. Ông ta đứng cúi đầu trước mặt Eragon cung kính nói:

- Xin chào Argetlam.

Nó đỏ mặt vì ngượng, nhưng không khỏi thầm vui thích. Từ bé tới giờ có ma nào cúi đầu chào nó. Eragon cúi sát Orik, hỏi:

- Ông ta nói gì vậy?

- Đó là một cổ ngữ của thần tiên thường dùng để chào các Kỵ Sĩ. Argetlam nghĩa là Bàn-Tay- Bạc.

Eragon nhìn bàn tay đeo găng, nghĩ đến dấu hiệu gedwey ignasia. Orik hỏi:

- Cậu có muốn về chỗ Saphira chưa?

- Có chỗ nào tắm được không? Lâu lắm rồi tôi chưa được tắm cho ra tắm. Áo quần cũng bắt những máu khô và rách bươm cả rồi. Này, có chỗ nào để tôi có thể làm việc kiếm tiền, mua mấy bộ đồ mới không?

- Cậu định bêu riếu lòng hiếu khách của đức vua tôi sao, Eragon? Khi nào cậu còn ở trong Tronjheim này, cậu không phải mua sắm gì hết. Cậu sẽ thanh toán bằng...cách khác. Đức vua và Ajihad sẽ lo chuyện này. Nào, tôi sẽ cho cậu biết phải tắm ở đâu.

Ông lùn đưa Eragon xuống một cầu thang dài, tận đáy Tronjheim. Những đường hầm như ụp lên đầu nó, vì trần chỉ cao chừng gần hai thước. Đèn chiếu toàn một màu đỏ. Orik cắt nghĩa:

- Màu đỏ sẽ không làm cậu mờ mắt khi bước vào trong tối hay trở ra ngoài sáng.

Hai người vào một phòng trống trơn, chỉ có một cánh cửa nhỏ. Orik chỉ cánh cửa nói:

- Hồ tắm ngay sau cửa. Trong đó đã có sẵn đầy đủ mọi thứ. Cậu để hết quần áo tại đây. Khi trở ra, sẽ có quần áo mới.

Eragon cảm ơn, rồi cởi quần áo, cảm thấy kỳ kỳ khi một mình trong hầm, với cái trần đá như úp sập trên đầu. Lạnh run người, Eragon chạy vội qua cánh cửa, tiến vào vùng tối mờ mờ. Nó lần mò cho tới khi chân chạm làn nước ấm. Thả mình vào hồ nước êm dịu, mát mẻ và rất ấm, Eragon nhắm mắt thoải mái bỗng bình trong hồ nước chỉ cao tới thắt lưng.

Khi trở lại phòng sáng ánh đèn đỏ, Eragon thấy đầy đủ từ khăn tắm, đồ lót và áo quần vừa với nó như in. Sáng khoái, nó bước vào đường hầm.

Orik, tay cầm bầu thuốc, đang đứng chờ. Khi ra khỏi thành phố núi, Eragon liền lạc gọi và Saphira bay xuống bên nó, Eragon hỏi Orik:

- Các ông liên lạc với những người ở trên đỉnh kia bằng cách nào?
- Vấn đề này chúng tôi giải quyết từ lâu rồi. Nếu để ý, cậu sẽ thấy sau những cửa vòm, một cầu thang uốn quanh sát những bức tường phòng trung tâm Tronjheim. Cầu thang này dẫn thẳng lên nhà nghỉ của rồng, trên đỉnh Isidar Mithrim. Chúng tôi gọi là Vol Turin, Cầu- Thang- Vô- Tận. Lên xuống cấp cứu khẩn không được mau lẹ, tiện lợi. Nên thay vào đó, chúng tôi sử dụng đèn để chuyển tín hiệu. Cùng với Vol Turin, kể bên nó còn một máng trơn bóng, sử dụng như một cầu trượt khổng lồ.

Eragon tủm tỉm:

- Nguy hiểm không?
- Ấy, đừng có chơi đại mà thử nhé. Cầu trượt đó thiết kế cho người lùn thôi. Người cỡ cậu lộn tưng phèo ra khỏi máng không nát xương, cũng bay luôn ra ngoài không gian.

Khi Saphira phóng xuống như một cây thương, chào Eragon, dân thành phố Tronjheim xúm quanh bàn tán. Eragon luống cuống nhìn đám đông. Orik nói ngay:

- Cậu nên đi đi. Sáng mai tôi đợi cậu tại nơi này.
- Làm sao tôi biết trời sáng lúc nào?
- Sẽ có người đến đánh thức. Thôi đi đi.

Eragon lách qua đám đông vây quanh Saphira, leo lên lưng nó. Nhưng Saphira chưa kịp cất cánh, một bà lão ghì chặt chân Eragon đến nỗi nó không thể nào rút chân khỏi những ngón tay cứng như thép của bà ta. Bà ta hướng bộ mặt nhăn nheo, hai mắt sáng rực nhìn Eragon đầy khẩn khoản. Nó hốt hoảng hỏi:

- Bà muốn gì?

Bà lão rút tay về, mở bọc vải ôm khư khư, để lộ khuôn mặt một đứa trẻ:

- Đứa trẻ này không cha mẹ, không ai chăm sóc ngoài lão. Lão già yếu rồi. Argetlam ơn, xin hãy ban phước lành cho nó.

Eragon nhìn Orik cầu cứu, nhưng ông ta chỉ đứng nhìn. Đám đông im lặng chờ phản ứng của Eragon. Bà lão tiếp tục lải nhải:

- Ban phước cho nó, Argetlam ơi!

Eragon chưa bao giờ chúc phúc cho ai. Tại quê hương nó, đây là một chuyện quan trọng. Vì lời chúc phúc có thể trở thành lời nguyền hơn là đem lại lợi ích, nhất là khi kẻ chúc phúc có ác ý hay thiếu niềm tin. Mình có dám lãnh trách nhiệm này không, nó tự hỏi. Nhưng bất ngờ, nó quyết định lục lọi trong trí những câu thần chú bằng cổ ngữ, rồi nó cúi xuống, tháo găng tay phải, đặt bàn tay lên trán đứa bé, niệm chú:

- Atr gulai un ilian tuathr ono un atra ono waisha skolir fra rauthr.

Những lời nói vừa ra khỏi miệng, Eragon cảm thấy mỗi một đến không ngờ. Nó nói với bà lão:

- Nếu những lời chúc phúc của tôi có hiệu quả, em nhỏ này sẽ tránh được những thảm kịch trong đời.

- Cám ơn, Argetlam.

Bà lão thì thầm, cúi đầu, rồi vừa dợm quay đi, thì Saphira vươn cổ, cúi đầu sát đứa trẻ. Bà già hoảng hốt lùi lại. Saphira nhẹ đặt đầu mũi giữa cặp lông mày con bé.

Đám đông như nghẹn thở. Trên chỗ da Saphira vừa chạm tới, hiện lên một vết trắng sáng như bạc, hình ngôi sao giống dấu gedwey ignasia trên bàn tay Eragon. Bà lão lom lom nhìn Saphira bằng đôi mắt đầy sự biết ơn. Thành linh Saphira rướn người nhảy vọt lên, vỗ cánh, gió thổi dập đám đông. Lên cao rồi, Eragon mới hỏi: "Em đã làm gì vậy?"

"Anh cho em bé tương lai, còn em cho nó hy vọng."

Dù đang ở bên Saphira, một nỗi cô đơn chợt tràn ngập trong lòng Eragon. Chung quanh nó toàn người xa lạ, lần đầu tiên nó cảm thấy rõ ràng quê nhà đã quá xa xôi. Dù chỉ là hình ảnh một mái nhà tan nát, nhưng tấm lòng nó vẫn chỉ hướng về nơi đó. Nó hỏi Saphira: "Anh đã trở thành cái gì thế này, hả Saphira? Anh mới bước vào tuổi mười sáu, vậy mà đã được lãnh tụ Varden hỏi ý kiến, bị vua Galbatorix truy lùng, lang thang cùng con trai phản đồ Morzan, và bây giờ lại còn chúc phúc cho kẻ khác. Anh đã ban sự khôn ngoan nào cho một đứa trẻ chưa biết gì đây? Những khó khăn nào anh sẽ phải vượt qua để ngăn chặn một đoàn quân? Toàn chuyện điên rồ! Chúng ta nên trở về Carvahall với anh Roran thôi."

Một lúc lâu sau, Saphira mới nhẹ nhàng nói: "Một chàng tuổi trẻ, đó là anh hiện nay. Một chàng tuổi trẻ tranh đấu khi bước vào đời. Có thể em nhỏ hơn anh nhiều, nếu tính bằng năm tháng, nhưng tư tưởng của em già dặn hơn anh. Đừng lo lắng trước những chuyện này. Con người thường biết phải làm gì. Anh chỉ việc chỉ cho họ một con đường, như vậy là khôn ngoan. Như việc anh chúc phúc cho em bé, không phải là một chuyện viễn vông đâu. Những gì anh thấy mới chỉ là sự khởi đầu cho một lịch sử mới, một huyền thoại mới. Anh nghĩ xem, với một dấu ấn của rồng và lời chúc phúc của một Kỵ Sĩ, cô bé đó rồi đây có an phận làm một thôn nữ hay phụ việc trong một quán ba không? Anh đánh giá thấp tài năng, sức mạnh của chúng mình rồi."

"Tất cả những chuyện đó đều quá nặng nề với anh. Anh cảm thấy như đang sống trong một ảo ảnh, một giấc mơ không có gì là thật. Anh biết, đã có biết bao chuyện đáng kinh ngạc xảy ra thật, nhưng toàn là những chuyện của người khác, ở đâu đó, trong một thời gian xa tít mù. Nhưng còn việc anh tìm thấy trứng, được một Kỵ Sĩ dạy dỗ, rồi quyết đấu với Tà Thần, những việc đó không phải là của một thằng bé nông dân như anh, nó làm anh thay đổi quá."

"Đó là định mệnh của anh. Thế hệ nào cũng cần một thần tượng. Cậu nông dân mang tên vị Kỵ Sĩ đầu tiên đâu phải không có một nguyên nhân. Cái tên chỉ là sự khởi đầu, bản thân anh hiện nay là sự tiếp nối. Hoặc là sự kết thúc."

"Càng nói càng thêm lẫn lộn. Nếu điều gì cũng do tiền định, sự lựa chọn của ta trên đời này không có nghĩa gì sao? Cứ cúi đầu cam nhận số mệnh thôi sao?"

"Eragon, em đã chọn anh từ khi em còn trong trứng. Anh đã ở trong hoàn cảnh có thể dẫn đến cái chết, anh có ân hận vì điều đó không? Anh hãy tỉnh táo suy nghĩ kỹ đi. Mọi chuyện xáo trộn từ sau khi ông Brom chết. Chính em cũng không yên tâm."

Bay tới đỉnh Tronjheim, Eragon liếc nhìn qua lỗ hổng xuống nền nhà nghỉ của rồng: Isidar Mithrim- Tầng ngọc hình ngôi sao. Nó biết phía dưới là phòng trung tâm khổng lồ. Saphira nhẹ nhàng đáp xuống sàn. Eragon hỏi: "Em có làm trầy sàn đá không?" "Chắc không. Thứ ngọc này rất khác thường."

Gian phòng tròn, đường kính khoảng ba mươi thước, cao ba mươi thước. Chung quanh tường là những hang tối rộng như một căn nhà, với những bậc thang dẫn lên tận những hang cao nhất. Căn phòng có một cửa vòm mở ra ngoài.

Eragon nằm sấp, áp mặt trên nền ngọc mát lạnh, ráng nhìn xuyên qua những vân đá long lanh màu sắc. Nhưng nó không thể nào nhìn thấy gì trong gian phòng cách một dặm dưới kia. Nó hỏi: "Anh ngủ ở đâu."

Saphira nhún mình nhảy lên một miệng hang cao chừng sáu thước.

"Lên đây. Trong hang này có một cái giường dành cho anh."

Eragon theo mấy bậc thêm bước lên. Cái hang càng vào sâu càng rộng hơn Eragon tưởng. Những vết đẽo đục, lồi lõm tạo ấn tượng một hang động thiên nhiên. Cuối hang, một tấm nệm lớn đủ để dành cho Saphira. Kế bên, một cái giường đục sâu vào tường. Một ngọn đèn có chao rọi ánh sáng dịu khắp hang. Eragon nhận xét: "Có vẻ rất an toàn, anh thấy thích nơi này quá." Nó ngả mình trên nệm, thở dài hỏi Saphira: "Em nghĩ sao về thành phố ngầm này và ông Ajihad?"

"Eragon ạ, dường như chúng ta bị cuốn vào một cuộc chiến...kiểu mới. Dao kiếm, móng vuốt trở thành vũ dụng, nhưng chỉ lời nói và những mối đồng minh mới đem lại kết quả. Cặp song sinh không ưa chúng ta, phải thận trọng vì có thể chúng toan tính điều gì. Số người lùn tin tưởng ta cũng không nhiều. Thần tiên không muốn con người trở thành một Kỵ Sĩ, vì vậy chắc chắn họ sẽ phản đối anh. Vì thế, cách tốt nhất là, chúng ta phải mau chóng tìm hiểu và kết bạn với họ."

"Em nghĩ mình có thể độc lập giữa những người lãnh đạo khác nhau này không?"

"Ajihad ủng hộ sự tự do của chúng ta. Nhưng chúng ta sẽ khó sống nếu không tỏ ra trung thành với một nhóm nào đó. Sớm muộn gì ta cũng phải chọn một con đường."

### **Gặp lại ma mèo và phù thủy**

Eragon thức dậy trong hang ấm. Saphira vẫn say sưa ngủ. Lần đầu tiên, kể từ khi vào lòng núi Farthen Dur, Eragon mới cảm thấy yên tâm và tràn trề hy vọng. Ăn ngon, ngủ kỹ. Trong nó không còn cảm giác căng thẳng, sự căng thẳng từ khi ra khỏi thung lũng Palancar, và nhất là từ sau cái chết của ông Brom.

Nhưng tuy được Ajihad ưu ái, lương tâm nó không ngừng day dứt vì Murtagh. Nó không thể chấp nhận việc ông giam cầm Murtagh như thế.

Nó nhìn mái hang, mơ màng nghĩ đến nàng tiên Arya. Nhưng vừa trở mình nhìn ra: một con mèo lớn tướng ngồi lù lù ngay cửa hang, đang thản nhiên liếm láp bộ móng. Đôi mắt con mèo đỏ rực nhìn Eragon.

"Solembum hả?"

"Chính xác."

Con ma mèo há mồm ngáp nhe ra những cái nanh nhọn hoắt, vươn vai nhảy xuống sàn: "Theo ta."

Saphira đã thức, nhìn Eragon thì thầm: "Đi đi, em không sao đâu." Con ma mèo đứng chờ ngay cửa vòm. Eragon vừa nhảy xuống sàn, Solembum biến ngay sau cửa. Vội vàng đuổi theo, Eragon gặp đầu Cầu - Thang - Vô - Tận. Và đó là con đường độc nhất. Nó chạy xuống cầu thang. Xuống tới tầng dưới, nó thấy mình đang đứng trên con đường uốn quanh, dẫn xuống phòng trung tâm. Kế bên cầu thang là một máng trượt, gần đó đặt sẵn một chồng những miếng da dùng để lót khi trượt xuống. Bên phải Eragon, một hành lang dẫn qua những căn hộ cùng tầng. Con ma mèo đang đứng đỉnh vừa đi vừa ve vẩy đuôi. Eragon chạy theo, cho tới khi Solembum ngừng trước một cánh cửa, nghe ngao mấy tiếng. Hình như đó là một mật hiệu. Cánh cửa bật mở. Solembum lách vào, cửa đóng lại ngay. Eragon bối rối đưa tay định gõ, cánh cửa bung ra tức thì.

Nó bước vào một căn hộ hai phòng, trang trí xa hoa, bàn ghế chạm trổ, nhiều bó cây lủng lẳng trên tường. Những ngọn đèn từ trần và các bức tường, chiếu sáng một đồng đồ lộn xộn trên sàn.

Giữa phòng, bà phù thủy thầy bói Angela, đang ngồi trên một cái ghế da. Eragon bật hỏi:

- Bà làm gì ở đây vậy?

- Chỉ có một cái ghế độc nhất thôi, cháu chịu khó ngồi xuống sàn đi, rồi mụ nói cho nghe.

Eragon ngồi xuống giữa hai cái bình sóng sánh nước thuốc màu xanh. Angela cúi nhìn nó:

- Thì ra cháu là một Kỵ Sĩ. Mụ đã nghi, nhưng cho đến hôm qua mụ mới biết chắc. Mụ tin là Solembum biết từ lâu, nhưng nó không nói. Đáng lẽ mụ phải đoán ra ngay từ khi cháu nhắc đến Brom. Saphira...mụ thích cái tên này quá, rất hợp với một con rồng....

- Ông Brom đã chết. Tụi Ra'zac đã giết ông.

Angela giật mình, vén lọn tóc đen, nhẹ nhàng nói:

- Mụ rất tiếc, thật tình rất tiếc.

Eragon cười cay đắng:

- Nhưng không ngạc nhiên, phải không? Bà đã đoán trước cái chết của ông ấy mà.

- Mụ không biết đó là cái chết của ai. Nhưng không...mụ không ngạc nhiên thật. Mụ đã gặp Brom một vài lần. Ông ta không quan tâm đến chuyện bói toán...tâm phào của mụ. Nó chỉ làm ông khó chịu.

- Ở Teirm, bà đã cười nhạo số mệnh của ông ấy và bảo mệnh số của ông như một trò đùa. Vì sao vậy?

- Nhớ lại, mụ thấy định mệnh quả đã đùa giỡn với ông ta cay nghiệt quá. Tại sao mụ nói thế ư? Ông ta như bị lời nguyền. Cả đời thất bại, chỉ trừ một lần. Không phải lỗi của Brom. Mà do định mệnh. Ông ta được tuyển làm Kỵ Sĩ, nhưng rồng lại bị giết. Yêu một người đàn bà, nhưng không được đền đáp lại. Rồi được chọn làm người điu dắt, huấn luyện cho cháu, ông ấy lại thất bại vì cái chết. Chỉ một lần thành công, là giết chết Morzan. Một việc đáng lẽ ông ta không làm thì tốt hơn.

- Ông Brom chưa hề nhắc đến một người đàn bà với cháu.



- Ta nghe chuyện này từ một người...không thể nói dối. Nhưng thôi, chuyện này nói vậy đủ rồi. Đời sống vẫn tiếp tục, đừng để cái chết làm chúng ta rầu rĩ mãi.

Bà cúi nhặt bó rơm, tiếp tục bện lại với nhau. Eragon đàn phải hỏi qua chuyện khác:

- Vậy bà bỏ Teirm đến đây làm gì?

- Sau khi nghe cháu nhắc đến tên Brom, mẹ nhớ lại những chuyện xảy ra tại Alageasia. Thiên hạ xầm xì chuyện triều đình đang truy lùng một Kỵ Sĩ. Lúc đó ta hiểu ra, trứng rồng của Galbatorix chắc đã nở. Vậy là mẹ đóng cửa hiệu đi tìm hiểu thêm.

- Bà cũng biết chuyện trứng rồng?

- Tất nhiên là biết. Mẹ đâu có ngu. Mẹ từng đi nhiều nơi cháu không thể ngờ nổi đâu. Chẳng chuyện lớn nhỏ nào qua khỏi mắt mẹ lang này. Dù sao mẹ cũng phải đến chỗ Varden càng sớm càng tốt, vì vậy mẹ đã đến đây cả tháng rồi, mặc dù mẹ không ưa nổi nơi này, vừa xa xôi vừa mốc thối. Người nào ở đây cũng quá nghiêm túc, quá quý phái. Tuy nhiên số mạng của toàn thể dân Farthen Dur là chết thảm.

Angela thở dài, mặt thoáng vẻ dịu dặt. Eragon cười hỏi:

- Vậy bà còn ở lại đây làm gì?

- Vì mẹ muốn có mặt tại tất cả những nơi có những sự kiện trọng đại xảy ra. Hơn nữa, nếu mẹ ở lại Teirm, Solembum vẫn cứ đi một mình, mà mẹ muốn luôn gần gũi nó. Nào, kể cho mẹ nghe, từ ngày đó cháu đã phiêu lưu ra sao nào.

Trong một tiếng đồng hồ, Eragon kể lại chuyến đi trong hai tháng rưỡi của nó. Angela lặng lẽ nghe, nhưng khi nó nhắc tới tên Murtagh, bà ta bật kêu lên: "Murtagh?" Eragon gật đầu bảo:

- Đúng vậy, chính anh ta cho cháu biết anh ta là ai. Nhưng để cháu kể hết, bà hãy phán xét về anh ấy.

Khi Eragon kể xong, Angela ngồi trầm ngâm suy nghĩ. Solembum nhảy tót lên lòng bà, hau háu nhìn Eragon.

Angela vuốt ve con ma mèo, nói:

- Thú vị thật. Galbatorix liên minh với Urgals. Murtagh xuất đầu lộ diện...Dù cháu chắc đã tiên đoán được những điều nguy hiểm, nhưng ta cũng khuyên cháu phải coi chừng Murtagh.

- Murtagh tỏ ra là một người bạn chung thủy và một đồng minh quả quyết.

- Dù sao cũng vẫn phải rất thận trọng. Còn vấn đề Tà Thần nữa. Mẹ nghĩ, sau Galbatorix, Tà Thần Durza là mối đe dọa lớn nhất của Varden. Mẹ ghê tởm Tà Thần, chúng luyện những phù phép yêu mị nhất, bằng cách chiêu mộ âm binh. Ta muốn được móc tim chúng bằng que sắt rỉ, quăng cho lợn ăn.

Eragon ngạc nhiên vì giọng cay độc của bà phù thủy kiêm thầy bói:

- Ông Brom bảo, Tà Thần là phù thủy, sử dụng âm binh để hoàn thành những công việc theo ý chúng. Nhưng cháu không hiểu sao chúng quá độc ác vậy?

- Không, không đúng. Phù thủy thông thường, chẳng xấu hơn hay tốt hơn tất cả chúng ta. Họ dùng sức mạnh phép thuật để điều khiển âm binh và sức mạnh của âm binh. Còn Tà Thần buông thả sự kiểm soát hầu tìm kiếm những phép thuật, sức mạnh lớn hơn. Chúng để cho thân xác điều khiển bởi âm binh. Bất hạnh là chỉ những âm hồn độc ác nhất mới có thể trở thành quỷ ám con người, và một khi chúng đã nhập vào rồi, chúng



sẽ không buông tha, không chịu xuất ra khỏi thân xác đó nữa. Tình trạng này có thể xảy ra vì tai nạn, khi một phù thủy để một âm hồn mạnh hơn nhập vào. Vấn đề là, khi một tà thần được tạo ra, việc tiêu diệt nó là một điều cực kỳ nan giải. Mụ tin cháu đã biết, chỉ có hai người sống sót sau khi giết Tà Thần: thần tiên Laetri và Kỵ Sĩ Irnstad.

- Cháu đã được nghe chuyện này. Sao bà lên tận trên đỉnh này để ở, vừa biệt lập vừa bất tiện?

- Nói thật nhé, ta đi trốn. Vì ta chỉ yên ổn được mấy ngày đầu khi tới đây. Một tên gác bếp xé tiết lộ ta là ai, thế là đám phù thủy tép riu xúm vào làm phiền ta, nằng nặc mời ta gia nhập vào cái hội bí mật của chúng. Nhất là lại do loài dòm bọ như cặp sinh đôi điều khiển. Cuối cùng ta dọa sẽ biến chúng thành cóc, à xin lỗi, thành ếch ráo. Thế mà chúng đâu có nản lòng. Nửa đêm, ta chuồn lên đây. Chuyện lên tận đây sống, đối với mụ không khó khăn như cháu tưởng đâu.

- Bà có phải để cặp song sinh xâm nhập vào tâm trí để kiểm tra không?

- Hai anh em nó không dám làm chuyện đó với mụ đâu. Chúng biết sẽ bị mất hết công lực và hóa điên khùng. Và lại, ta từng đến đây, trước khi Varden bày ra vụ kiểm tra tư tưởng này.

Bà ta liếc về cuối phòng, bảo:

- Buổi nói chuyện thật thú vị, nhưng chắc cháu cũng phải đi thôi. Mụ đang luyện một môn thuốc đặc biệt bằng độc thảo và lưỡi thần lẩn. Đó, nước thuốc sôi rồi. Lúc nào rảnh hãy tới chuyện trò với mụ nhé. Đừng cho ai biết mụ ở đây. Mụ chán di chuyển lắm rồi, bực mình lắm. Mà cháu thì chắc không muốn làm mụ...bực mình, phải không?

- Cháu sẽ giữ bí mật.

Mèo ma hướng dẫn Eragon trở về phòng, rồi ngoe ngáy đuôi quay đi.

### **Cung điện của vua lùn**

Eragon thức dậy đã thấy một người lùn đứng chờ. Sau khi cúi chào, anh ta lắp bắp:

- Thưa Argetlam, Knurla Orík đang chờ ngài.

Anh ta vừa lui ra, Saphira nhảy xuống sàn, cắp thanh Zar'rac trao cho Eragon: "Đeo vào. Anh là một Kỵ Sĩ, phải đeo một thanh kiếm của Kỵ Sĩ. Có thể thanh Zar'rac này có một lịch sử đẫm máu, nhưng hãy hãnh diện mà đeo nó, tạo cho nó một lịch sử mới."

"Em quên Ajiḥad khuyên đừng đeo Zar'rac sao?"

"Nếu anh muốn vượt lên khỏi những thế lực ở đây, đừng để họ điều khiển từng hành động của anh. Cứ đeo nó đi."

Eragon miễn cưỡng đeo thanh kiếm. Trong khi bay xuống thành phố trong lòng núi, nó kể cho Saphira nghe chuyện gặp bà phù thủy Angela.

Vừa hạ xuống một cổng thành Tronjheim, ông lùn Orík chạy lại, nói ngay:

- Đức vua Hrothgar của chúng tôi đang chờ cả hai. Xuống đi, chúng ta cùng đi bộ vào.

Vừa rảo chân theo Orík qua một hành lang đầy người dòm ngó, Eragon vừa hỏi:

- Chúng ta gặp đức vua tại đâu?

- Trong cung điện. Bên dưới thành phố này. Đức vua cho cậu được triệu kiến riêng, để chứng tỏ một hành động....rất otho, nghĩa là sự chân thành. Cậu không phải thi lễ theo

triều nghi, nhưng hãy nói năng tôn kính. Đức vua rất nóng tính, nhưng rất anh minh, vì vậy phải thận trọng trong từng lời nói.

Tới phòng trung tâm, Orik đi trước, hướng dẫn Eragon và Saphira xuống một cầu thang bên phải, rồi tới một lối đi có mái vòm dài chừng ba mươi thước, chấm dứt trước hai cánh cửa lớn bằng đá hoa cương. Một vương miện được khắc trùm trên bề mặt hai cánh cửa.

Trước mặt họ là một tiền sảnh tối. Triều đình là một hang động thiên nhiên, dọc hai vách hang là những hàng thạch nhũ, từ trên rủ xuống, và từ nền mọc lên, cao lớn hơn một con người. Những ngọn đèn rải rác tỏa một nguồn ánh sáng âm u. Nền đá nâu và nhẵn bóng. Cuối hang, một bóng người ngồi bất động trên chiếc ngai màu đen.

- Đức vua đang chờ.

Orik cúi đầu nói rồi quay ra. Eragon nắm chặt chuôi kiếm tiến bước bên Saphira. Cánh cửa phía sau khép lại.

Tiếng bước chân của nó và Saphira vang vọng khi cả hai đi qua những bức tượng đặt trong hốc giữa những hàng thạch nhũ. Mỗi bức tượng là một vị vua của người lùn, đôi vương miện, ngồi trên ngai vàng, đôi mắt nghiêm khắc hướng về cõi xa xăm. Dưới chân tượng là hàng chữ khắc tên của vị vua.

Qua hai hàng tượng của hơn bốn chục vị tiên vương, tới những hốc còn bỏ trống, dành cho các vua sẽ qua đời trong tương lai, Eragon và Saphira ngừng trước ngai vàng.

Ông vua lùn ngồi im lìm trên ngai tạc bằng nguyên khối đá đen, chẳng khác gì một bức tượng. Chiếc ngai không trang trí, không được tạo theo một hình dáng nào, tỏa ra một sức mạnh, sức mạnh gợi nhớ lại thuở xa xưa, khi những người lùn cai trị Alageasia, không có bàn tay của thần tiên hay con người thường can thiệp vào. Vua Hrothgar đội một mũ đính hồng ngọc và kim cương thay cho chiếc vương miện. Mặt ông trang nghiêm hẳn những kinh nghiệm của những năm dài cai trị. Dưới vầng trán nhẵn, đôi mắt sâu sáng rực. Một tấm giáp sắt che trước ngực. Chòm râu bạc phủ xuống tận thắt lưng và trên đùi ông là một cay búa với biểu hiệu của bộ tộc, giống như trên nón sắt của Orik.

Eragon cúi đầu, quì gối. Nhà vua nhích người, như vừa tỉnh giấc, cất giọng sang sảng nói:

- Kỵ Sĩ hãy đứng lên. Người không phải thủ lễ với ta.

Eragon đứng thẳng dậy. Hrothgar chăm chăm nhìn rồi nói:

- Âz knurl deimi lanok. Đó là một châm ngôn cổ. Coi chừng đá đổi thay...Nhưng ngày nay đá đổi thay mau chóng thật. Ta không thể gặp nhà người sớm hơn vì buộc phải giải quyết cho xong một số việc với những kẻ chống đối trong các bộ tộc. Họ xin ta không cho nhà người ẩn trú và trục xuất ra khỏi Farthen Dur. Ta đã phải cố gắng thuyết phục để họ đồng ý chuyển nhà người ở lại vương quốc này.

- Đa tạ bề hạ. Thần không ngờ đã gây ra nhiều phiền toái thế.

- Hãy nhìn kia, Kỵ Sĩ Eragon. Đó là bốn mươi một đấng tiên vương của ta. Ta là vua thứ bốn mươi hai của vương quốc. Khi ta dời bỏ trần gian này để về cùng chư thần, tượng của ta cũng sẽ được đặt lên cùng các tiên vương. Bức tượng thứ nhất kia giống hệt đại tổ Korgan của ta, chính đại tổ đã rèn nên cây chùy Volund này. Suốt tám thiên niên kỷ - từ buổi bình minh của nòi giống chúng ta - dưới lòng núi Farthen Dur hùng vĩ này đều

do người lùn cai trị. Chúng ta là xương của đất, lâu đời hơn những thần tiên cao nhĩa và loài rồng man rợ.

Saphira hơi rướn mình lên. Vua Hrothgar trầm giọng tiếp:

- Ta đã già, già đủ để thấy những tháng năm huy hoàng của Kỵ Sĩ, để chuyện trò cùng Varel, người Kỵ Sĩ lãnh đạo cuối cùng của họ, khi ông ta tới đây triệu kiến ta chính trong bốn bức tường này. Vẫn có vài kẻ còn sống, có thể làm chứng cho điều ta nói. Ta còn nhớ những sự can thiệp của Kỵ Sĩ vào triều đình của ta, nhưng ta cũng vẫn nhớ nền hòa bình họ đem lại, để có thể bình yên đi bộ từ Tronjheim tới Narda. Giờ đây, nhà người - một truyền thuyết đã mai một, lại hồi sinh - đứng trước mặt ta. Hãy thành thật cho ta biết, vì sao nhà người tới Farthen Dur này. Ta đã nghe những việc làm nhà người phải trốn chạy triều đình Galbatorix. Nhưng hiện nay mục đích của nhà người là gì?

- Hiện nay thần và Saphira chỉ mong bình phục trong những ngày tá túc tại đây. Thần không đến đây với ý định gây rối, mà chỉ xin được ẩn trốn khỏi những hiểm nghèo đã gặp trong mấy tháng qua. Có thể ông Ajihad sẽ chuyển thần và Saphira sang với thần tiên, nhưng cho tới khi đó, thần cầu mong được ở lại quý quốc.

- Như thế là nhà người chỉ có một nhu cầu là được sống yên thân tại đây và....bỏ qua hết những gì triều đình Galbatorix đã gây ra cho nhà người?

Eragon lắc đầu, kiêu hãnh nói:

- Nếu bệ hạ đã nghe ông Ajihad tường trình, hẳn bệ hạ đã biết những thống khổ của hạ thần. Dù tan thân nát thịt, thần vẫn quyết đấu cùng Galbatorix. Hơn thế nữa, tâm nguyện của thần là phải cứu giúp những con người chưa thoát khỏi vòng kiểm tỏa của ông ta, trong số đó có người anh họ Roran của thần.

Nhà vua tỏ ra hài lòng vì câu trả lời của Eragon. Ông quay qua Saphira hỏi:

- Rồng, mi nghĩ sao về vấn đề này? Lý do gì mi tới đây?

Saphira nhếch mép gầm gừ: "Nói với ông ta, em khát máu kẻ thù và đang sôi gan chờ ngày ra trận để choảng nhau với Galbatorix. Em không thể có cảm tình đối với quân phản bội, những kẻ đã đập vỡ trứng rồng như lão vua giả đó. Lão đã giam giữ em suốt bao thế kỷ. Thậm chí đến bây giờ, còn hai anh em của em trong tay lão. Em phải giải phóng cho họ. Và anh cũng nói cho nhà vua biết, em thấy là anh cũng đã sẵn sàng."

Eragon nhăn nhó, nhưng cũng đành chuyển lại lời của Saphira. Ông vua già thích thú cười nhả cả mặt:

- Ha ha ta thấy bao nhiêu thế kỷ rồi loài rồng vẫn chẳng hề thay đổi. Các người biết vì sao ngai vàng này được đeo chẳng ra hình dáng gì, mà lại gồ ghề thế này không? Để không ai có thể thoải mái ngồi yên trên nó. Ta cũng vậy, khi phải từ bỏ ngai vàng, ta không tiếc nuối gì. Eragon, điều gì đã thúc dục, nhắc nhở người tới trách nhiệm vậy? Có phải vì ngai vàng của Galbatorix hay không?

- Thần không cố gắng để được ngai vàng hay quyền lợi. Trách nhiệm của một Kỵ Sĩ đã quá đủ rồi. Không, thần sẽ không dành vương miện của kinh đô Uru'baen...trừ khi không có người kế vị hay không ai đủ tài đức để lãnh trách nhiệm này.

- Chắc chắn người sẽ là một nhà vua đức độ hơn Galbatorix, nhưng không một đất nước nào nên có một người trị vì còn ít tuổi và muốn dẹp bỏ ngai vàng. Thời đại Kỵ Sĩ qua rồi, Eragon ạ. Họ sẽ không bao giờ thành công như xưa đâu. Cho dù hai cái trứng rồng của Galbatorix có nở ra.

Mặt ông tối lại khi nhìn bên sườn Eragon:

- Ta thấy người đang đeo thanh kiếm của kẻ thù. Ta cũng được nghe kể, người đi cùng con trai của một phản đồ. Lòng ta không vui khi thấy thanh kiếm đó, nhưng đưa ta nhìn kỹ xem sao.

Eragon tháo kiếm, dâng lên, chuôi kiếm đưa lên trước. Nhà vua ngấm nghĩa màu đỏ của thanh kiếm rực sáng dưới ánh đèn. Vừa vuốt ve lưỡi kiếm, ông vừa gật gù nói:

- Tuyệt hảo! Quả là bậc thầy tôi luyện kiếm. Thần tiên chỉ chuyên sử dụng cung tên, thương giáo, nhưng khi họ đã rèn kiếm thì cũng không ai bì kịp. Đây là một thanh kiếm bất hạnh, ta không muốn thấy nó trong vương quốc của ta. Nhưng nếu muốn, người cứ đeo, biết đâu số phận của nó đã được đổi thay.

Ông trao lại thanh Zar'rac và hỏi:

- Cháu ta có tận tình giúp đỡ người không?

- Thưa....là ai?

- Orik. Con trai quận chúa út của triều đình. Orik phục vụ Ajihad để chứng tỏ việc ta ủng hộ Varden. Tuy nhiên, hình như Orik đã trở lại dưới quyền ta. Ta rất hài lòng chuyện người đã lên tiếng bênh vực cho Orik.

Eragon hiểu đây lại thêm một dấu hiệu otho - chân thành - nữa. Nó cúi đầu thưa:

- Orik đã giúp thần rất tận tình

- Tốt. Nhưng ta không thể chuyện trò với nhà người lâu hơn nữa. Còn nhiều vấn đề chờ ta giải quyết. Tuy nhiên, ta có lời khuyên: nếu muốn có được sự ủng hộ của người lùn trong vương quốc của ta, trước hết hãy tự chứng tỏ mình. Đừng hấp tấp quyết định. Lời nói chẳng là gì, phải chứng tỏ bằng hành động.

- Thần xin ghi nhớ.

- Các người được phép lui ra.

Orik đứng chờ sẵn bên ngoài. Vừa ra tới phòng trung tâm, ông lùn lo lắng hỏi:

- Mọi chuyện tốt đẹp không?

- Tôi nghĩ là tốt đẹp, nhưng đức vua của ông thận trọng lắm.

- Nhờ vậy ngài mới có thể sống lâu đến thế.

Saphira nhận xét: "Em không muốn nhà vua nổi giận với chúng mình."

"Anh cũng vậy. Khó đoán được ông ta nghĩ gì về em. Hình như ông ta không có cảm tình với rồng, nhưng không nói ra."

Orik nói:

- Việc chúc phúc cho đứa trẻ hôm qua làm huyên náo cả phe Varden. Dấu vết của Saphira để lại trên trán con bé làm nó được đón chào như một vị anh hùng tương lai. Bà bảo mẫu và nó được cấp mấy căn phòng đẹp nhất. Mọi người đều bàn tán về "phép lạ" của Saphira. Các bà mẹ đang tìm cả hai để xin chúc phúc cho con cái họ.

Eragon lo lắng nhìn quanh:

- Tôi phải làm sao bây giờ?

- Tránh mặt đi. Mọi người đang xúm đầy gần cửa lên nhà nghỉ của rồng.

Trời còn sớm, Eragon cũng chưa muốn trở về. Nó muốn cùng Saphira khám phá Tronjheim, nhưng có Saphira lại khó tránh được mọi người. "Em tính sao, Saphira?" "Em về trước. Vì em có khách chờ. Anh cứ đi đi."

"Được, nhưng ai chờ em?" Cô ả chỉ nháy đôi mắt thô lỗ làm duyên rồi quay đi. Eragon nói với Orík:

- Tôi muốn đi ăn sáng rồi tham quan thành phố. Ngày mai hãy ra bãi tập, tôi chưa cảm thấy hoàn toàn khoẻ hẳn.

- Cậu có muốn thăm thư viện không? Rất nhiều sách có giá trị. Cậu sẽ thích thú tìm hiểu lịch sử Alageasia khi chưa bị bàn tay Galbatorix làm ô uế.

Lúc này Eragon mới nhớ lại ông Brom đã từng dạy nó đọc ra sao. Không biết nó còn nhớ gì không. Lâu quá rồi Eragon không để mắt tới một con chữ nào.

Điểm tâm xong, hai người tới thư viện.

Gian phòng làm Eragon nhớ những khu rừng. Những hàng cột vươn lên trong bóng tối, đỡ một mái trần năm tầng phía trên. Giữa những hàng cột, những kệ đá đen đối lưng nhau, ngồn ngộn sách. Nhiều băng đá dài và bàn kê sát tường.

Orík cắt nghĩa:

- Nơi này đúng thật là di sản của cha ông chúng tôi. Ở đây lưu giữ những trang viết của những vị vua, những học giả vĩ đại nhất từ thượng cổ tới ngày nay. Cả những ghi chép, sưu tầm những bài ca, truyện cổ của những nghệ nhân. Tuy nhiên, không phải tất cả đều là tác phẩm của chúng tôi, ở đây cũng có những tác phẩm của con người thường. Giống người các cậu, tuy đời sống ngắn ngủi, nhưng rất phong phú. Thư viện này rất ít, hay gần như không có những gì của thần tiên. Họ giữ gìn rất bí mật.

- Tôi có thể ở lại đây chừng bao lâu?

- Tùy cầu. Cần gì thì lại tìm tôi.

Eragon hăm hở lục tìm những quyển sách có những tên hấp dẫn hay bìa đẹp. Nó không ngờ chữ viết của người lùn cũng giống người thường. Nhưng nó hơi nản vì phải chạt vật để nhớ ra mặt chữ. Dần dần nó đi sâu mãi về cuối thư viện.

Khi Eragon đang lăm nhăm mấy vần thơ dịch từ một bài thơ của vị vua thứ mười, chợt nó nghe bước chân lạ sau kệ sách. Nhưng nó cười thầm vì biết trong thư viện không có ai. Tuy nhiên, Eragon cũng nhẹ nhàng đặt quyển sách xuống, lắng nghe. Tiếng chân lại nổi lên, không phải một, mà là hai người. Nó nhìn quanh cố nhớ Orík ngồi chỗ nào. Bước qua một góc phòng, Eragon giật thót người: cặp song sinh đứng lù lù trước mặt.

Chúng đứng vai sát vai, mặt trơ trơ. Bốn con mắt rắn đen ngòm chiếu thẳng vào Eragon. Hai tay chúng thu trong vạt áo. Cả hai cúi đầu, nhưng với bộ dạng đầy vẻ nhạo báng xác xược:

- Chúng tôi tìm cậu khắp nơi.

- Để làm gì?

Eragon cố nén rùng mình, hỏi. Vì giọng chúng gai góc khó chịu giống giọng tụi Ra'zac. Nó vội phóng tư tưởng liên lạc với Saphira.

Một tên lên tiếng, vẫn bằng giọng lễ phép giả tạo, nhưng Eragon không thể nào bắt bẻ:

- Từ sau hôm cậu gặp thủ lĩnh Ajihad, tôi muốn...có dịp xin lỗi vì những hành động đã qua. Hôm nay anh em chúng tôi đến để tỏ lòng tôn kính.

Eragon đỏ mặt tức giận khi cặp song sinh cúi rạp người như làm trò hề. Nghe Saphira nhắc nhở: "Thận trọng." Ráng nén tức, nhưng không thể để cho anh em nhà này trêu chọc mãi, Eragon cười cười:

- Tôi mới là người phải nhớ ơn hai anh chứ. Các anh không cho phép, làm sao tôi vào được nơi này.

Nó cúi đầu đáp lễ rồi ngạo mạn quay đi. Cặp song sinh thoáng vẻ bất mãn, nhưng vẫn nói:

- Chúng tôi rất hân hạnh vì được một người rất....quá quan trọng ban cho những lời vàng ngọc đó. Chúng tôi mong được trả ơn này....

- Tôi sẽ nhớ những lời anh vừa nói, khi nào cần thiết.

Saphira nổ ngay với Eragon: "Anh cương quá rồi đấy. Chúng sẽ ghim thái độ của anh, đợi dịp trả thù cho mà xem."

"Đừng ý kiến ý cò nữa. Bực lắm rồi."

Cặp song sinh tiến lại gần hơn. Giọng chúng chợt hòa nhã vui vẻ:

- Chúng tôi tìm cậu còn vì một lý do khác nữa. Kỵ Sĩ, một số người biết phép thuật tại thành phố ngầm này đã thành lập một nhóm, với tên gọi là Du Vrangr Gata, nghĩa là....

- Đường Phiêu Lãng, tôi biết.

Nó nhớ lại Angela đã kể về vụ này. Một trong hai tên lên tiếng nịnh:

- Sự am tường của Kỵ Sĩ về ngôn ngữ cổ thật sâu rộng. Và cũng vì tài trí và những chiến công hiển hách của Kỵ Sĩ mà chúng tôi được cử đến mời Kỵ Sĩ gia nhập nhóm Du Vrangr Gata. Chúng tôi có thể hướng dẫn cậu....những câu thần chú mà chúng tôi đã khám phá được. Không gì vinh hạnh cho chúng tôi hơn là góp chút tài mọn trên đường tiến tới vinh quang của cậu. Chúng tôi không dám đòi hỏi gì. Nhưng....nếu có thể, cậu san sẻ cho chúng tôi chút ít hiểu biết của cậu, chúng tôi không dám quên ơn...

- Các anh tưởng tôi là thằng ngốc sao? Vì những gì ông Brom dạy tôi, các anh đã không thể làm gì được tôi. Các anh tức điên lên vì vậy. Tôi không học hành, chia sẻ gì với hai anh hết.

Nụ cười biến mất ngay trên mặt chúng:

- Chúng ta không đùa đâu, nhóc. Chính anh em ta sẽ kiểm tra khả năng phép thuật của mi. Nhớ cho kỹ, chỉ một chút "sơ xầy" cố ý của ta là mi mất mạng. Cho dù mi là Kỵ Sĩ, nhưng hai anh em ta cộng lại vẫn mạnh hơn mi.

Eragon cố bình thản nói:

- Ta sẽ cân nhắc lại lời mời. Nhưng...

- Tốt. Chúng tôi sẽ đợi câu trả lời vào ngày mai. Hãy suy nghĩ kỹ và...trả lời sao cho nghe được.

Chúng cười lạnh tanh, quanh lưng, đi về cuối thư viện. Eragon cho Saphira biết: "Dù chúng làm gì, anh cũng không gia nhập cái nhóm mắc dịch đó."

"Anh nên nói chuyện này với bà Angela. Bà đã từng đụng độ với hai tên này rồi. Có thể bà ấy cũng sẽ có mặt khi chúng kiểm tra anh, như vậy may ra anh tránh khỏi bị chúng âm mưu hãm hại."

Eragon tìm thấy Orík đang ngồi lau chùi cây rìu chiến đấu. Ông dẫn Eragon ra khỏi thư viện, tới nơi Saphira đang chờ sẵn. Đám đông chưa kịp tụ tập tới, Saphira đã bay vút lên. Vừa đậu trên Ngôi Sao Ngọc, Saphira nói ngay: "Phải giải quyết vấn đề này gấp. Anh không thể để chúng nó hăm dọa mãi được."

"Anh biết. Nhưng anh không muốn làm chúng giận."

"Vậy là anh định nhập nhóm với chúng à?"

"Không, ngày mai anh sẽ cho chúng biết là anh từ chối."

Saphira vào hang, còn Eragon đi tới đi lui suy nghĩ. Nó muốn gặp bà Angela, nhưng không nhớ đường. Ra hành lang, đi lung tung, chỉ gặp những gian phòng bỏ trống, Eragon trở lại nhà nghỉ của rồng. Nó chợt nghe trong phòng có tiếng người nói. "Saphira, ai ở trong đó vậy?"

"Một cô gái...về có uy lắm. Để em làm cho cô ấy chú ý tới em, cho anh vào nhé." Eragon thắc mắc, vì chính Orík cho biết, không ai được lên đây, nếu không được mời.

Eragon nắm chặt kiếm, bước vào. Một thiếu nữ đứng giữa phòng, đang tò mò nhìn cái đầu khổng lồ của Saphira lộ ra khỏi hang. Ánh sáng từ ngôi sao ngọc tỏa xuống làn da sẫm màu như da của Ajihad. Cô ta chừng mười bảy tuổi. Áo nhung màu rượu nho. Chuôi dao găm nạm ngọc lộ khỏi bao da cô đeo bên mình.

Eragon đứng khoanh tay, chờ cô gái quay lại. Nhưng cô vẫn chăm chú ngắm Saphira, rồi duyên dáng nghiêng mình, ngọt ngào hỏi:

- Làm ơn cho biết Kỵ Sĩ Eragon đang ở đâu?

Đôi mắt láu cá của ả rồng sáng lên thích thú. Eragon mỉm cười lên tiếng:

- Tôi đây.

Bàn tay đặt ngay vào dao găm, cô gái quay phắt lại. Đôi mắt hình trái hạnh, cặp môi đầy đặn, gò má tròn. Cô gái lại nghiêng mình chào, nói:

- Tôi là Nasuada.

- Chắc cô đã biết tôi là ai. Nhưng cô cần gì?

- Cha tôi, ông Ajihad, có tin nhắn cho anh. Anh nghe chứ?

Thủ lĩnh Varden có vợ con không làm Eragon ngạc nhiên, nó chỉ tự nhủ, người đàn bà nào lọt vào mắt Ajihad chắc phải là một người đặc biệt.

- Vâng, tôi sẵn sàng nghe đây.

- Cha tôi rất hài lòng với những gì anh đã làm. Nhưng ông cảnh giác anh về những chuyện như vụ chúc phúc hôm qua. Nó tạo ra nhiều vấn đề khó khăn hơn là làm dịu tình thế. Ông cũng hối thúc anh mau ra bãi tập để kiểm tra càng sớm càng tốt. Cha tôi muốn biết khả năng toàn diện của anh, trước khi ông liên hệ với thần tiên.

- Cô leo cầu thang suốt từ dưới đó lên tận đây sao?

Nó nghĩ đến chiều dài thăm thẳm của cầu thang vô tận. Cô ta lắc đầu:

- Tôi lên bằng một ròng rọc vận chuyển lương thực và đồ đạc lên đây. Có thể nhắn tin bằng tín hiệu, nhưng tôi muốn tự gặp anh để chuyển lời cha tôi.

Eragon chỉ vào hang Saphira:

- Cô muốn ngồi một chút không?



- Không, tôi còn việc ở nơi khác nữa. Cha tôi cũng cho phép anh đến thăm Murtagh, nếu anh muốn.

Giọng cô ta chợt thoáng buồn:

- Murtagh rất mong được chuyện trò cùng anh. Anh nên đến thăm anh ấy. Hình như Murtagh...cô đơn lắm.

Nasuada chỉ đường tới phòng giam Murtagh cho Eragon. Nó cảm ơn rồi hỏi thăm về Arya. Cô gái cười tinh quái:

- Cũng như những thần tiên khác, Arya bình phục rất nhanh. Chưa ai được phép vào thăm Arya, trừ đức vua, cha tôi, và các thầy thuốc. Đức vua và cha tôi đã biết hết những chuyện thời gian Arya bị giam cầm. Bây giờ tôi phải đi, anh có điều gì muốn tôi chuyển lại cha tôi không?

- Cho tôi gửi lời cảm ơn tất cả nhiệt tình ông đối với chúng tôi. Và tôi mong mỗi được thăm Arya.

- Tạm biệt, Kỵ Sĩ Eragon. Mong sớm gặp lại.

Khi Nasuada đi khỏi, Eragon thắc mắc: "Chẳng lẽ cô ta lặn lội lên tận đây chỉ nói vài chuyện phiếm đó sao?"

"Ồi dào, suy luận cho rách việc" Saphira lèm bèm rồi thụt đầu vào hang. Eragon vừa lên tới nơi, chợt kinh ngạc thấy Solembum đang cuộn mình trong cái hốc kể bên đầu Saphira. Cả con ma mèo và ả rồng đều trở mắt nhìn Eragon như hỏi: "Thì sao nào?"

Eragon cười sảng sặc hỏi: "Saphira, khách chờ em là Solembum hả?"

Cả hai đứa đều chớp mắt trả lời: "Chính xác." Eragon lắc đầu thú vị. Cặp này kết bạn với nhau là đúng quá rồi, cá tính giống nhau, cùng là sinh vật của phép thuật. Nó hỏi: "Solembum, mi biết bà Angela đang ở đâu không?"

"Ở đâu đó trong thành phố này."

"Bao giờ bà trở lại? Ta cần hỏi ý kiến bà ngay hôm nay."

"Bà ấy chưa về sớm thế đâu."

Con mèo ma trả lời xong im thin thít, không chịu nói thêm gì nữa. Eragon chán nản nằm xuống cạnh Saphira tự nhủ, ngày mai mình phải đi thăm Murtagh.

### **Cuộc thử thách của Arya**

Buổi sáng ngày thứ ba tại Tronjheim, Eragon thức dậy với một tinh thần sảng khoái, sức khoẻ tràn trề. Đeo thanh Zar'rac, cung tên rồi nó cùng Saphira bay tà tà vào Farthen Dur. Khi gặp Orik, Eragon hỏi về Nasuada. Orik khó chịu liếc mắt nhìn thanh Zar'rac, trả lời:

- Nasuada là một cô gái hiếm có. Cô ấy hoàn toàn tận tâm tận lực với cha. Tất cả thời gian của cô đều dành cho công việc giúp Ajihad. Tôi nghĩ, cô ta làm nhiều việc hơn là Ajihad tưởng. Nhiều khi cô ta thu xếp, điều khiển địch thù chính trị của ông bố, mà không hề lộ diện.

- Mẹ cô ấy là ai?

- Điều đó thì tôi không biết. Ajihad một mình đem theo Nasuada tới đây, khi cô ấy mới ra đời. Ông ta chưa bao giờ cho biết từ đâu tới.

Vậy là cô ta cũng lớn lên mà không biết mẹ là ai, Eragon nghĩ. Nó bảo:

- Tôi bồn chồn quá, phải hoạt động cho cơ thể làm việc một chút. Bây giờ phải đến đâu để qua vòng "kiểm tra" của ông Ajihad đây?

- Tuy bãi tập chỉ cách đây nửa dặm, nhưng khuất núi nên không thấy được. Đó là một vùng rất rộng, cả người lùn cũng tập tại đó.

Saphira bảo: "Em cũng đi." Eragon nói lại ý nó, Orik vuốt râu ngần ngại:

- Có lẽ không nên. Bãi tập rất đông người, Saphira sẽ làm mọi người chú ý.

Saphira la toáng lên: "Tôi cứ đi. Rách việc!"

Gần tới bãi tập đã nghe tiếng người cười nói, la hét, tiếng vũ khí bằng sắt, bằng gỗ bình bịch, loảng choảng chạm nhau.

Toán bộ binh đang tập đấu với khiên và rìu có cán dài. Kế bên họ là bãi tập của hàng trăm chiến binh với đủ thứ vũ khí: chùy, giáo, gậy...và đủ loại mộc, khiên, giáp. Hầu hết chiến binh đều đội mũ sắt và áo giáp cũng đan bằng sắt. Người lùn rất đông, nhưng tập thành riêng một nhóm. Đám xạ thủ đang tập bắn vào hình nộm bằng những bao vải.

Eragon đang ngơ ngác chưa biết phải làm gì, một người rậm râu tiến lại. Mũ vải phủ từ đầu xuống vai, áo quần da bò còn phủ đầy lông, tay ông ta lăm lăm thanh gươm to, dài gần bằng thanh Zar'rac của Eragon. Ông ta liếc mắt như đánh giá Eragon và Saphira, rồi càu nhàu Orik:

- Anh đi đâu lâu thế. Ở đây chẳng còn tay nào chịu đấu với tôi.

- A, vì anh đập chúng te tua, tất cả đều bị bầm dập từ đầu đến chân rồi, còn tay nào dám làm đối thủ của anh nữa.

- Có chứ, còn anh đó, Orik.

- Vì tôi lanh lẹ hơn một chàng khổng lồ như anh.

Ông ta quay lại Eragon:

- Tôi là Frederic, tôi được lệnh tìm hiểu khả năng của cậu. Cậu khoẻ cỡ nào?

- Dạ, cũng tạm được. Tôi được lệnh thử đấu bằng phép thuật.

- Phép thuật không có chỗ tập ở đây. Tôi nghĩ là những trận đánh cậu đã tham dự chỉ kéo dài mấy phút. Điều chúng tôi quan tâm là, sức chịu đựng của cậu tới đâu trong những trận đánh kéo dài nhiều giờ, thậm chí nhiều tuần. Ngoài cung và kiếm ra, cậu còn sử dụng vũ khí gì?

- Chỉ...có quả đấm thôi.

Frederic ha hả cười:

- Câu trả lời hay lắm. Tốt, chúng tôi sẽ thử tài bắn cung của cậu trước tiên. Sau đó khi bãi tập trống, chúng ta sẽ....

Ông ta chợt ngừng nói, nhìn phía sau Eragon, giận dữ rủa mấy tiếng. Cặp song sinh đang lừ lừ lại gần. Hai cái đầu hói nhọt nhạt, trái ngược hẳn với màu đỏ tía của hai cái áo choàng.

Orik cũng vừa rút cây rìu ra vừa lăm bắm một tràng cổ ngữ. Frederic tiến lên đây về khiêu khích:

- Tao đã bảo hai anh em mày tránh xa bãi tập này ra.

Trước thân hình hộ pháp của ông, cặp sinh đôi trông yếu hèn, nhưng chúng vẫn ngạo nghễ nói:

- Tôi được lệnh Ajihad kiểm tra khả năng phép thuật của Eragon, trước khi....ông làm cậu ta hết hơi vì những thanh sắt của ông.

- Sao không để người khác kiểm tra Eragon?

- Vì không ai đủ sức.

Saphira nhảy lại gần, phì một luồng khói đen. Cặp sinh đôi làm ngơ, ra lệnh cho Eragon:

- Theo chúng tôi.

Eragon nhún vai, cùng Saphira đi theo chúng. Phía sau, nó nghe Frederic nói với Orik:

- Mình phải ngăn cản trước khi chúng đi quá đà.

Và tiếng Orik:

- Tôi biết, nhưng tôi không thể can thiệp vào. Đức vua đã ban lệnh sẽ không che chở cho tôi một lần nữa.

Eragon cố chống lại nỗi sợ hãi. Hai anh em thẳng hỏi này có thể phép thuật cao cường hơn nó. Tuy vẫn nhớ lời ông Brom, phép thuật của một Kỵ Sĩ mạnh hơn người thường, nhưng liệu nó có đấu lại với hai tên này khi chúng cùng hiệp lực lại không?

Saphira bảo: "Đừng lo lắng quá. Còn có em. Mình sẽ cùng hiệp lực lại."

Cặp song sinh nhìn Eragon hỏi:

- Sao, Kỵ Sĩ, trả lời lời mời hôm qua chứ. Nhận hay không?

- Không.

Chúng nhếch mép, cúi xuống vẽ trên mặt đất một ngôi sao, rồi cả hai bước vào chính giữa. Một tên cất giọng đầy hiểm độc:

- Vậy thì chúng ta bắt đầu. Mi chỉ phải làm đúng theo những gì chúng ta yêu cầu. Đơn giản vậy thôi.

Móc túi lấy ra một viên đá bằng nắm tay Eragon, hắn đặt xuống đất bảo:

- Nâng cao viên đá lên ngang tầm mắt.

"Trò trẻ." Eragon nói với Saphira, rồi niệm:

- Sternr reisa!

Viên đá run rẩy, rồi nhẹ nhàng bay bổng lên khỏi mặt đất. Nhưng mới chỉ được chừng ba mươi phân, một sức mạnh vô hình giữ nó lơ lửng, không lên cao hơn được nữa. Anh em sinh đôi lại nhếch mép cười. Eragon điên tiết trừng trừng nhìn chúng. Hai thẳng này quyết tâm làm cho Eragon thất bại, vì nếu bị kiệt sức trong cuộc đọ sức đầu tiên này, Eragon sẽ không còn đủ khả năng tỉ thí trong những môn đòi hỏi nhiều sức lực hơn. Chúng đang dương dương tự đắc, tin rằng hai anh em phối hợp sẽ hạ Eragon một cách dễ dàng. Nhưng ta đâu chỉ một mình. "Saphira, bắt đầu."

Nội lực của Saphira truyền sang cho Eragon. Hòn đá rướn mình vọt lên, lơ lửng đúng ngang tầm mắt. Cặp song sinh rít lên:

- Hay lắm. Bây giờ hãy vận chuyển cho hòn đá xoay vòng.

Một lần nữa, Eragon và Saphira lại vượt qua thử thách dễ dàng. Buổi thử nghiệm tiếp tục tăng dần, càng lúc càng phức tạp, khó khăn hơn. Eragon phải cố nhớ những câu chú chính xác. Trong khi đó mặt anh em chúng vẫn tỏ ra bình thản tung ra những màn đấu phép ác liệt hơn. Không có sự âm thầm tiếp sức của Saphira, chắc chắn Eragon đã lần đầu đứng trên mặt đất.

"Saphira, tại sao chúng kéo dài cuộc kiểm tra này lâu thế? Chúng đã thấy rõ khả năng anh rồi mà. A, anh nghĩ ra rồi, chúng lợi dụng việc này để moi móc và học tất cả những câu thần chú anh biết."

"Niệm chú nhỏ thôi, đừng để chúng nghe được. Và nhớ chỉ dùng câu đơn giản nhất."

Từ lúc này, Eragon đọc thật nhỏ và dùng những câu thật ngắn, nhưng phối hợp cho chúng có hiệu quả như một câu thần chú dài. Eragon tiếp tục chiến thắng và làm hai tên đầu hói tức tối co rúm mặt, vì không thể nào hiểu nổi những câu thần chú của Eragon.

Hơn một tiếng trôi qua, nhưng cặp sinh đôi chưa tỏ một dấu hiệu nào ngưng lại cuộc khảo sát. Eragon vừa nóng vừa khát. Tiếp tục: phân chất nước, nhóm lửa, thu hình ảnh từ xa, làm đông lạnh các vật thể, điều khiển đường bay của một mũi tên....Sau cùng, chúng đưa tay lên nói:

- Chỉ còn một việc đơn giản nữa thôi: hãy rút ra phần tinh túy của bạc trong cái nhẫn này.

Chúng đưa ra một cái nhẫn bạc. Eragon bối rối nhìn. Tinh túy của bạc là cái quái gì? Chưa bao giờ nó biết tên thật của bạc bằng cổ ngữ. Saphira cũng không biết. Tuy nhiên Eragon biết argetlam có phần chỉ về bạc, như người ta thường nói về bàn tay chiếu sáng của nó. Nó đành phối hợp từ ethgri (chiêu hồn) với từ arget.

Vừa thu hết nội lực, đứng thẳng người, mở miệng nói lời niệm chú, một tiếng nói trong như tiếng chuông, vang vào tai nó:

- Ngưng lại!

Giọng nói du dương, quen thuộc đến lạ lùng, cả người nó như gặp luồng gió mát. Eragon từ từ quay lại: một mình đứng sau nó, chính là...Arya.

Trên trán buộc dải dây da, mái tóc đen thả sau lưng, phủ trên đôi vai, bành bồng như dòng suối. Thanh gươm mảnh mai đeo bên hông, cung khoác phía sau lưng. Y phục da đen đơn sơ khoác lên một nhan sắc quá mỹ miều. Nàng cao hơn nhiều người đàn ông khác. Gương mặt không còn lưu chút dấu vết nào của những ngày tù đầy gian khổ.

Đôi mắt ngọc bích của Arya rực sáng, nhìn như xoăn vào ánh mắt khiếp đảm của cặp song sinh. Khoan khoái bước tới, nàng cất giọng nhẹ nhàng:

- Các người không nhục ư? Nhục vì đòi hỏi ở anh ta những khả năng chỉ có những bậc đại sư phụ mới có thể làm. Nhục vì các người đã dùng phương pháp hèn hạ đó. Nhục vì các người đã báo cáo với Ajihad là chưa biết khả năng của Eragon, nên cần phải kiểm tra. Bây giờ đã biết tài năng của anh ta rồi, sao chưa xéo khỏi đây?

Nàng nhún đôi mày lá liễu, chỉ ngón tay lên chiếc nhẫn bạc trên tay Eragon, hô lớn:

- Arget!

Màu bạc sáng rực lên. Một hình ảnh ma quái biến thành vật chất nằm cạnh chiếc nhẫn. Hai nhẫn giống hệt nhau. Nhưng mặt nhẫn hiện hình mặt quỷ trong trẻo hơn, rọi chiếu một màu trắng nóng.

Vừa thoáng nhìn, cặp song sinh vùng vẫy bỏ chạy. Chiếc nhẫn quý biến mất. Trên tay Eragon chỉ còn lại chiếc nhẫn bạc bình thường. Orik và Frederic lo lắng nhìn Arya. Saphira rướn mình sẵn sàng hành động.

Arya nhìn khắp mọi người, rồi đôi mắt đẹp của nàng dừng lại Eragon. Khi nàng tiến vào giữa bãi tập, các chiến binh buông vũ khí. Tất cả im lặng như tờ, bàng hoàng trước nhan sắc nàng tiên.

Eragon đi theo như bị hấp hồn. Saphira léo nhéo trong đầu, mà nó có hiểu cô em rồng nói gì đâu. Một vòng người vây quanh Arya, nhưng nàng chỉ nhìn Eragon, rồi lên tiếng:

- Ta dành quyền được thử thách tài năng sử dụng vũ khí của Eragon. Rút kiếm ra.

Nàng có ý quyết đấu với ta? Eragon ngỡ ngàng thẫn thờ. Nhưng Saphira hí hửng nói ngay: "Nhưng cô nàng chả dám làm anh đau đâu, anh nhóc ạ. Trố tài đi cho em thưởng thức."

Eragon miễn cưỡng tiến ra. Nó không thích chuyện này chút nào. Vừa hết hơi trong cuộc thử thách phép thuật, vừa có quá nhiều người chung quanh. Hơn nữa, tình trạng Arya chưa thể giao đấu được, nàng mới chỉ uống thuốc giải độc được hai ngày. Eragon thẫn thờ: ta sẽ nhẹ tay để không làm nàng bị đau.

Giữa vòng tròn đầy các chiến binh, hai người đứng đối diện nhau. Arya rút kiếm bằng tay trái. Mũi lưỡi Zar'rac đỏ rực chúc xuống đất. Tiên và người im lặng nhìn nhau. Eragon thoáng nghĩ đến biết bao trận luyện kiếm cùng ông già Brom. Ông luôn chủ động ra chiêu trước.

Nó thận trọng tiến lên. Một thoáng chuyển động, Arya đã đưa kiếm tới sát sườn nó. Eragon vùng kiếm đỡ. Những đốm sáng tỏa ra như mưa khi hai vũ khí chạm nhau. Arya không tận dụng lợi thế đường khai kiếm, nàng xoay mình sang phải, làn tóc thơm bay tung trong gió, trong khi một đường kiếm của nàng nhanh như chớp đến sát người Eragon. Nó chỉ kịp đưa kiếm đỡ, sững sờ vì sự lạnh lẽo và đường kiếm dữ dội của Arya.

Nó chợt nhớ lời ông Brom, một thần tiên yếu nhất cũng vẫn mạnh hơn con người. Lần này, Arya lướt kiếm thẳng trên đầu nó, Eragon thụp xuống, né lưỡi kiếm bén như lưỡi dao cạo của nàng. Arya định giở trò gì đây? Rồi nó nhận ra nàng đang muốn biết khả năng của nó.

Nghĩ vậy, Eragon bắt đầu tung ra hầu hết những chiêu lắt léo, đầy biến ảo mà nó từng học được. Chuyển từ thế này sang thế khác, không ngừng kết hợp, biến đổi để các đường kiếm trở nên hư ảo khôn lường. Nhưng biến chuyển cách nào, đường kiếm của Eragon cũng không thể đến gần nàng được. Arya vẫn bình thản, duyên dáng phá bỏ những chiêu kiếm của Eragon không chút tỏ ra ráng sức.

Cuốn lấy nhau như một vũ điệu thần tiên, thân thể họ nhện nhàng lui, tiến trong ánh thép loang loáng vây quanh. Nhiều lúc, hai làn da chỉ cách nhau bằng sợi tóc. Thân thể họ uốn éo, vờn lượn, bện lấy nhau như một sợi thừng bằng khói, sắp tung bay theo làn gió.

Eragon không còn nhớ nổi đã thi đấu bao lâu. Dường như không còn thời gian nữa, chỉ còn công và phản công. Thanh Zar'rac nặng trĩu trong tay. Cuối cùng, Eragon vừa đưa kiếm về phía nàng, Arya chuyển mình sang một bên, mũi kiếm của nàng đã dí sát cằm Eragon lạnh lẽo phi thường.

Eragon sờ người khi mũi thép lạnh ngắt chạm vào da. Nó mơ hồ nghe tiếng kèn của Saphira, tiếng hoan hô của các chiến binh. Arya tra kiếm vào bao, nàng nói nhỏ như gió thoảng trong tiếng cổ vũ náo nhiệt chung quanh:

- Chàng đã vượt qua cuộc khảo thí rồi.

Frederic đến, vỗ lưng Eragon thùm thụp:

- Tuyệt hảo! Những chiêu thức biến ảo đến không ngờ. Tôi cũng học lóm được vài chiêu của hai người.

Nhưng thật tình là mình đã thua, Eragon thầm nghĩ. Orík nhìn nó toét miệng cười, đầy khâm phục. Nhưng lúc này Eragon chỉ còn nhìn thấy một mình Arya. Nàng thoáng đưa ngón tay về một gò đất cách xa chừng một dặm, rồi quay lưng bước đi. Tất cả đều im lặng, tách ra khi nàng bước qua.

Eragon nói với Orík:

- Tôi phải đi. Sẽ trở lại nhà nghỉ sau.

Nó xách kiếm nhảy vọt lên Saphira. Khi Saphira cất cánh, cả biển người trên bãi tập ngửa mặt nhìn theo.

Eragon nghiêng mình nhìn xuống: Arya đang khinh công vun vút phía dưới. Saphira mát mẻ: "Hình như anh thấy cô ta xinh đẹp lắm thì phải?"

"Hơi bị quá đẹp đấy."

"Khuôn mặt kẻ ra cũng hơn nhiều người, nhưng....dài như mặt ngựa ấy nhỉ. Áo quần trông...như đồ dỏ hơi."

"Ê, em ghen tị hả?"

"Hừ, tôi mà thèm ghen tị? Không bao giờ có chuyện đó đâu."

Eragon cười sảng sặc: "Có mà, thú thật đi."

Saphira đáp xuống gò đất đến bịch một cái làm Eragon suýt ngã. Nhưng nó không quan tâm vì còn mãi nhìn Arya đã tiến đến gần. Nàng ung dung bước lên gò, hơi thở vẫn điều hòa. Thành linh lườm Eragon cứng lại, không thốt nổi một lời, chỉ ngẩn ra nhìn nàng. Arya đến bên Saphira, nói rất nhanh một tràng cổ ngữ. Eragon chỉ biết loáng thoáng vài từ, nhưng rõ ràng Saphira hiểu hết. Nó xếp cánh nhìn Arya lom lom rồi hậm hực gật đầu. Arya mỉm cười. Lúc này Eragon mới lắp bắp được mấy tiếng:

- Thấy nàng bình phục, tôi mừng quá. Chỉ lo nàng không sống nổi.

- Đó chính là lý do ta tới đây hôm nay. Chàng đã cứu mạng ta. Món nợ đó làm sao không trả được. Mãi mãi ta sẽ không quên.

Giọng nàng du dương, những âm bổng trầm mang hơi hướm ngoại lai. Eragon lại lắp bắp:

- Có...có gì đâu. Vì...vì sao nàng bị bắt vào Gil'ead?

Vẻ mặt đau khổ, Arya nhìn xa xa, nhỏ nhẹ nói:

- Mình đi dạo một chút.

Hai người cùng bước xuống con đường mòn quanh co, dẫn về núi Farthen Dur. Saphira lặng lẽ đi bên cạnh. Một lúc lâu sau, Arya lên tiếng:

- Ajihad cho ta biết chàng có mặt trong rừng khi trứng của Saphira xuất hiện?

- Đúng vậy.

- Vậy thì chàng phải biết điều này: ngay lúc chàng trông thấy quả trứng đó, cũng là lúc ta bị Durza bắt. Chính nó đã chỉ huy lũ Urgals phục kích và giết hai cộng sự của ta. Ta bị đánh thuốc mê và đưa về Gil'ead. Theo lệnh Galbatorix, Durza phải làm mọi cách để tìm hiểu bằng được ta đã chuyển trứng rồng đến nơi nào và tất cả những gì ta biết về hoàng cung Ellesmera. Suốt mấy tháng nó tra khảo ta rất dã man. Nhưng sau khi dùng đủ mọi phương pháp tra tấn không thành công, nó đã ném ta cho tụi lính muốn làm gì tùy thích. Không may cho chúng là ta vẫn còn đủ sức đánh vào tâm trí chúng, làm chúng bị suy nhược, mất hết sức khỏe. Cuối cùng, Galbatorix hạ lệnh đưa ta về kinh đô Uru'baen. Ta đã khiếp đảm khi nghe được tin này. Vì ta lo sợ cả tinh thần và thể chất đều không đủ sức chống lại lão vua tàn ác đó. Nếu không có chàng kịp giải thoát, chỉ trong vòng tuần lễ ấy, ta đã bị đưa đến trước ngai vàng của Galbatorix rồi.

Eragon rung mình, những vết thương kinh khủng của nàng như vẫn còn hiển hiện như in trong trí. Nó dịu dàng hỏi:

- Vì sao nàng cho tôi biết tất cả những chuyện này?

- Để chàng biết rằng ơn cứu tử của chàng đối với ta to tát đến nhường nào.

Eragon cúi đầu, ngập ngừng:

- Bây giờ nàng định làm gì? Trở lại hoàng cung Ellesmera?

- Chưa được. Ở đây còn nhiều việc phải làm. Ajihad cần ta giúp, không thể bỏ mặc Varden. Hôm nay ta đã thấy tài nghệ chàng, cả phép thuật và vũ khí. Brom đã huấn luyện chàng rất khả quan. Như vậy là chàng đã đủ khả năng để tiếp tục theo đuổi những bài tập mới.

- Nghĩa là tôi sẽ đến hoàng cung Ellesmera?

- Đúng vậy.

Eragon hơi bức, vì không ai báo chuyện này cho nó và Saphira biết.

- Bao giờ đi?

- Chuyện này chưa được quyết định. Nhưng chỉ trong vòng vài tuần.

- Lúc này cặp song sinh định bắt tôi làm gì vậy?

- Một việc mà chính anh em chúng cũng không làm được. Đọc thần chú tên thật của một vật và đem nó về nguyên thể. Một công việc phải bỏ công phu nhiều năm luyện tập rất khắc nghiệt. Nhưng nếu thành công, có thể điều khiển được mọi sự vật. Đó là lý do tên thật luôn được giữ kín. Vì nếu một kẻ tà tâm biết được, nó sẽ hoàn toàn chế ngự được ta.

- Có một chuyện thật kỳ lạ. Trước khi gặp nàng tại Gil'ead, tôi đã gặp nàng trong mơ nhiều lần. Thậm chí....tôi đã thu được hình ảnh nàng.

- Có nhiều lúc, ta cảm thấy dường như có người hiện diện quanh ta, nhưng ta tưởng đó chỉ là mê sảng vì những cơn sốt nóng. Kỳ lạ thật, ngay trong truyền thuyết, ta cũng chưa hề nghe nói tới việc có thể thu được những hình ảnh từ xa trong khi ngủ.

Xoay xoay chiếc nhẫn của ông Brom trên ngón tay, Eragon hỏi:

- Khi trị vết thương, tôi vô tình thấy vết xăm trên vai nàng, giống như dấu hiệu trên chiếc nhẫn này của ông Brom. Nó có ý nghĩa gì?



- Chàng có chiếc nhẫn với dấu yawe?
- Phải. Của ông Brom. Đây, nàng xem đi.

Arya quan sát mặt ngọc, rồi nói:

- Đây là một kỷ vật chỉ được trao cho những người bạn quý của thần tiên. Những chiếc nhẫn này rất có giá trị, vì nhiều thế kỷ rồi, không còn thấy nữa. Ta không ngờ Nữ Hoàng Islanzadi quý trọng ông Brom đến thế.
- Vậy thì, có lẽ tôi không nên đeo.
- Đừng, chàng hãy giữ lấy. Nó sẽ bảo vệ chàng, khi chàng gặp dân ta, và có thể chàng sẽ chiếm được lòng quý mến của nữ hoàng khi gặp mặt. Đừng cho ai biết về vết xăm của ta. Điều đó không nên tiết lộ.
- Tôi hiểu.

Eragon mong sao buổi nói chuyện với Arya đừng bao giờ chấm dứt, vậy mà cũng đến lúc phải chia tay.

Trên đường cùng Saphira xuyên qua Farthen Dur, mặc cho Eragon năn nỉ, Saphira nhất định không cho nó biết Arya đã nói gì. Rồi chợt nhớ lời khuyên của Nasuada về việc đi thăm Murtagh. Eragon bảo:

"Anh đi ăn một chút, sau đó đi thăm anh Murtagh. Em đợi anh cùng về được không?"

"Được, em đợi."

Eragon vui vẻ đi ăn, rồi theo chỉ dẫn của Nasuada, tìm tới một cửa phòng màu xám, có một người lính và một người lùn đứng gác. Biết ý định của Eragon, người lùn cười thân mật, gõ cánh cửa ba lần rồi mở chốt.

Phòng giam ẩm áp, sáng sủa. Góc phòng kê một bàn rửa mặt và một bàn viết đầy đủ bút giấy. Trần trang trí nhiều hình ảnh điêu khắc. Sàn lót thảm. Murtagh đang nằm đọc sách trên một chiếc giường rộng. Anh ta nhìn Eragon đầy ngạc nhiên, rồi vui mừng kêu lên:

- Eragon! Tôi mong cậu quá.
- Tôi cứ tưởng....
- Cậu tưởng tôi bị giam trong một ổ chuột, gặm lương khô chứ gì? Thật ra mình cũng ngỡ vậy. Nhưng Ajiha cho mình hưởng tất cả những thứ này, chừng nào mình chứng tỏ không là nguyên nhân gây rắc rối. Ăn uống thịnh soạn, sách vở ê hề. Không giữ gìn, mình sẽ trở thành một học giả béo ị mất.

Eragon cười lớn ngồi xuống bên Murtagh:

- Nhưng anh không bức tức vì vẫn chỉ là một tên tù sao?
- Ồ, lúc đầu thì có đấy. Nhưng càng nghĩ, mình càng thấy, nơi này tốt nhất cho mình. Dù Ajiha có trả tự do cho mình, mình cũng sẽ ở trong phòng suốt ngày.
- Vì sao?
- Cậu quá biết rồi mà. Biết sự thật về mình, những người chung quanh làm sao có thể thoải mái, yên tâm được?! Ấy là chưa kể những con mắt, những câu nói đầy thù hận, căm ghét nữa. Thôi, cho mình biết tin tức bên ngoài đi.

Eragon lần lượt kể lại những sự việc hai ngày qua, cả chuyện nó đụng độ với anh em sinh đôi trong thư viện.

Murtagh lặng im nghe, sau cùng lên tiếng:

- Mình e rằng Arya là nhân vật quan trọng hơn anh em ta tưởng. Thử nghĩ lại những gì cậu biết: cô ta là tay kiếm bậc thầy, phép thuật cao cường, điều đáng chú ý nhất là được chọn làm người bảo vệ trứng rồng. Cô ấy không phải là một thần tiên bình thường đâu.

Eragon đồng ý với những nhận xét của Murtagh. Anh tiếp:

- Cậu biết không, mình cảm thấy hoàn toàn thư thái trong phòng giam này. Lần đầu tiên trong đời, mình không lo sợ. Dù biết chỉ là tạm thời, nhưng không khí nơi này làm mình yên ổn. Đêm ngủ rất ngon.

- Tôi hiểu. Nasuada bảo cô ấy đã đến thăm anh. Cô ta có cho biết chuyện gì không?

- Không, cô ấy chỉ muốn gặp tôi. Trông cô ấy như một nàng công chúa, đúng không? Khi cô ấy vừa bước vào phòng, tôi tưởng là một quý phu nhân của triều đình Galbatorix. Tôi từng thấy những phu nhân của các vị công hầu, bá tước, nhưng so sánh với Nasuada, họ chẳng đáng gì.

Nghe những lời tán dương của Murtagh, Eragon dường như đã hiểu lòng anh. Song nó lại tự nhủ, chắc không có gì đâu, mình kết luận quá vội vàng. Nó hỏi:

- Anh định ngồi tù đến bao giờ đây? Làm sao anh trốn tránh mãi được?

- Lúc này tôi rất yên phận nghỉ ngơi tại đây. Chẳng có lý do gì phải tìm chỗ khác hay hiển mình cho anh em thẳng hói làm trò thí nghiệm. Có thể rồi tôi sẽ chán nơi này, nhưng....hiện nay tôi rất hài lòng.

### **Quý dữ tràn lan**

- Ui cha!

Eragon kêu lên, ngồi bật dậy vì bị Saphira húc mạnh vào người. Trong hang tối om, chỉ có chút ánh sáng từ mù của ngọn đèn có chao bao phủ. Bên ngoài, tầng ngọc ngời sao phản chiếu ánh đèn phát ra hàng ngàn màu sắc khác nhau. Một người lùn bồn chồn đứng ngoài cửa hang, rồi rít:

- Agretlam, xin đi ngay. Ajihad mời ngài. Mau mau, gấp lắm rồi.

- Chuyện gì vậy?

- Xin đi ngay cho, gấp lắm rồi.

Eragon đeo kiếm, vơ vội cung tên. Saphira nhảy xuống sàn, lèm bèm: "Rách việc, đang ngủ ngon." Eragon leo lên, nó uể oải cất cánh.

Orík, mặt nghiêm trọng, đang đứng chờ. Ông thúc dục, rồi tất cả cùng đi vội vào văn phòng Ajihad. Trên đường đi, trả lời những câu hỏi của Eragon, ông già lùn chỉ nói:

- Tôi không rõ lắm, chờ gặp Ajihad sẽ biết.

Hai lính gác cao lớn đứng ngoài cửa văn phòng mở rộng. Ajihad đứng sau bàn, chăm chú nhìn bản đồ. Arya đứng bên một người đàn ông lực lưỡng. Ajihad ngừng lên nói:

- Tốt, cháu tới rồi. Eragon, hãy làm quen với Jormundur, chỉ huy phó của ta.

Hai người chào nhau, rồi cùng quay lại chăm chú nghe lãnh tụ Varden lên tiếng:

- Ta đánh thức mọi người vào giờ này vì tất cả chúng ta đang gặp nguy hiểm ngặt nghèo. Nửa giờ trước, một người lùn vừa chạy thoát từ một đường hầm bỏ hoang, dưới thành phố Tronjheim này. Máu me đầm đìa, gần như mê sảng, nhưng hắn còn đủ trí để báo cho những người lùn biết kẻ nào rượt đuổi theo hắn: một đoàn quân Urgals, có thể cách đây một ngày đường.

Cả văn phòng bàng hoàng im lặng. Rồi Jormundur và Orik cùng lên tiếng ồn ào hỏi. Ajihad giơ tay:

- Trật tự. Còn nữa. Urgals không tiến tới...trên, mà là "dưới" mặt đất. Chúng ở trong những đường hầm. Như vậy có nghĩa...chúng ta sẽ bị tấn công từ lòng đất.

Eragon hỏi:

- Sao người lùn không biết tin này sớm hơn và bằng cách nào tụi Urgals khám phá ra những đường hầm?

- Chúng ta biết được kịp thời thế này là quá may rồi. Hàng trăm đường hầm dưới núi Beor bị bỏ hoang từ khi khai thác mỏ. Chỉ những người lùn lập dị, dở hơi, không muốn giao thiệp với bất kỳ ai, mới chui vào đó ở. Nếu không, giờ này chúng ta vẫn chưa thể biết tin tức gì.

Ajihad chỉ tay lên tấm bản đồ. Eragon thấy bản đồ này không giống của nó. Thay vì miền nam Alageasia trống trơn, bản đồ này vẽ từng chi tiết của rặng núi Beor kéo dài tới biên giới phía đông vương quốc Surda.

- Người lùn vừa thoát nạn khẳng định hắn đến từ đây.

- Orthiad!

Orik kêu lên. Nhìn vẻ dò hỏi trên mặt Jormundur, ông nói thêm:

- Đó là nơi xa xưa chúng tôi trú ngụ, trước khi hoàn tất thành phố Tronjheim. Thời gian đó Orthiad là thành phố lớn nhất. Nhưng nhiều thế kỷ rồi, không còn ai ở đó nữa.

Ajihad nhận xét:

- Và nó cũng đủ lâu đời để có thể nhiều đường hầm bị sụp. Chúng ta chỉ còn cách phỏng đoán, vì vậy mà những đường hầm này bị khám phá ra từ trên mặt đất. Ta nghĩ, chính Orthiad là nơi bây giờ chúng gọi là Ithro Zhada. Từ Ithro Zhada chúng có thể tỏa đi các nơi trong rặng Beor và chúng có đủ khả năng để tiêu diệt cả Varden và người lùn.

Jormundur chăm chú quan sát bản đồ:

- Ông có biết quân số Urgals là bao nhiêu không? Quân của Galbatorix có kết hợp cùng chúng không? Chúng ta không thể lên kế hoạch phòng thủ, nếu không biết rõ quân của chúng đông đến cỡ nào.

- Chúng ta không nắm chắc cả hai điều đó. Nhưng sự sống của chúng ta tùy thuộc vào việc Galbatorix có tăng cường quân đội triều đình cho tụi Urgals không. Nếu không, vì Galbatorix vẫn muốn che giấu mối liên kết này, thì chúng ta có thể thắng. Cả vua Orrin ở Surda và thần tiên đều không thể giúp chúng ta trong giờ phút cấp bách này. Tuy nhiên, tôi đã cho người đi thông báo về tình trạng của chúng ta. Ít nhất họ sẽ không bị bất ngờ, nếu chúng ta thất bại.

Ông vuốt bàn tay lên vầng trán đen thui:

- Tôi đã thưa chuyện cùng đức vua Hrothgar, và chúng tôi đã đồng ý chương trình hành động. Hy vọng duy nhất của chúng tôi, là cầm chân lũ Urgals trong ba đường hầm lớn

và lừa chúng vào Farthen Dur, như vậy tránh được việc chúng tràn vào Tronjheim như bầy châu chấu. Eragon, ta cần cháu và Arya giúp người lùn đánh sập những đường hầm bên ngoài. Công việc quá lớn nếu dùng những phương tiện thông thường. Hai nhóm người lùn đang làm việc đó: một bên ngoài Tronjheim, một bên dưới thành phố. Eragon, cháu làm việc với nhóm ngoài. Arya giúp nhóm dưới đất. Orik sẽ hướng dẫn hai người tới nơi làm việc.

Eragon hỏi:

- Sao không đánh sập hết, chỉ để lại một đường hầm chính thôi?

Orik cắt nghĩa:

- Vì như vậy, Urgals sẽ bắt buộc phải dọn đường, và chúng sẽ tìm ra đường nào dễ nhất để tiến công. Thêm vào đó, nếu chúng ta cắt hết lối vào, chúng sẽ tấn công những thành phố khác của người lùn.

Ajihad lên tiếng:

- Còn một lý do nữa. Đức vua đã cảnh giác ta, thành phố Tronjheim này nằm trên một hệ thống chằng chịt đường hầm. Nếu một số hầm bị yếu, nhiều nơi trong thành phố sẽ có nguy cơ lún sập.

Jormundur chăm chú nghe, rồi hỏi:

- Ông nói tìm cách lừa Urgals ra khỏi thành phố, vào Farthen Dur. Như vậy sẽ không có những trận đánh trong Tronjheim?

- Đúng vậy. Thành phố quá lớn, chúng ta không đủ lực lượng bảo vệ. Đóng chặt những hành lang và cổng vào thành phố, bắt buộc Urgals phải lọt vào khoảng trống chung quanh, nơi quân ta có đất tung hoành. Nếu để Urgals lọt vào những đường hầm dưới thành phố, tình hình sẽ cực kỳ nguy hiểm. Chúng sẽ đục đá, ngoi lên khỏi mặt sàn. Lúc đó chúng ta sẽ bị tấn công hai ngã: từ trong ra và từ ngoài vào.

- Còn gia đình chúng ta? Tôi không muốn thấy cảnh vợ con bị chết dưới tay lũ quái vật đó.

Những vết nhăn hằn sâu trên mặt Ajihad:

- Tất cả đàn bà, trẻ con đang được chuyển đến những thung lũng quanh đây. Nếu chúng ta bị hạ, họ sẽ có người đưa đến Surda. Trong tình hình này, tôi chỉ có thể làm được vậy thôi.

- Thưa ngài, cô Nasuada cùng đi với họ?

- Nó không vui, nhưng vẫn phải đi.

Mọi con mắt đổ dồn vào Ajihad khi ông thẳng người, đồng dục tuyên bố:

- Lũ quỷ dữ Urgals đang tiến gần. Chúng ta biết quân số của chúng nhiều và mạnh, nhưng bằng mọi giá ta phải giữ được Farthen Dur. Thất bại đồng nghĩa với sự suy tàn của người lùn, là cái chết của Varden, và sau đó là thảm bại của Surda và thần tiên. Đây là một cuộc chiến chúng ta không có quyền thất bại. Bây giờ các bạn hãy đi làm tròn nghĩa vụ của mình. Jormundur, sẵn sàng chiến binh vào trận.

Ra khỏi văn phòng, mỗi người đi một ngã: Jormundur tới doanh trại, Orik và Arya tới cầu thang xuống lòng đất, Eragon và Saphira vào một trong bốn hành lang chính của Tronjheim.

Trời còn rất sớm nhưng thành phố núi đã tràn ngập người như một tổ kiến. Mọi người ồn ào ôm từng bó hành trang, vừa chạy vừa thông báo tin tức cho nhau.

Trước đây Eragon từng đánh và giết kẻ thù. Nhưng trận chiến sắp diễn ra làm nó sợ đến tức ngực. Đối diện với dăm ba đối thủ, vài con quái Urgals, nó có thể tự tin vào thanh Zar'rac và phép thuật. Nhưng với một trận đánh lớn như thế này, làm sao biết trước chuyện gì sẽ xảy ra.

Ra khỏi Tronjheim, Eragon và Saphira đi tìm toán người lùn đang chờ được giúp sức. Không chút trăng sao, lòng chảo tối tăm của Farthen Dur chỉ có những ngọn đèn chập chờn soi tỏ.

Lướt một vòng bên ngoài thành phố, cho đến khi thấy nhiều cây đèn rọi sáng một vùng, Saphira bay thẳng tới đám người lùn đang bận rộn bởi đèn. Thấy họ giật mình hốt hoảng vì Saphira, Eragon vội vàng giải thích. Một người lùn mũi nhọn hoắt bảo:

- Ngay dưới chân chúng ta chừng bốn thước là một đường hầm. Có cách nào giúp được thì hay quá.

- Các ông dọn dẹp trên bề mặt đi, rồi để tôi tính.

Thay vì cho hầm nổ tung, Eragon định dùng phép thuật làm mặt hầm sụp xuống, để còn dành sức cho những công việc tiếp theo. Giữ nhịp thở đều hòa, nó lẩm bẩm: "Thrysta deloi!", đồng thời phóng ra một luồng kinh lực vào nền đất. Ngay lập tức, sức mạnh ý chí của Eragon tiếp xúc với mặt đất, nó đẩy luồng kinh lực xuống sâu hơn, cho đến khi cảm thấy khoảng trống của hầm. Nó bắt đầu lần tìm và mỗi khi phát hiện một vết nứt của trần đường hầm, nó tăng kinh lực kéo dài vết nứt. Nhưng trên mặt đất dường như không nhìn thấy gì. Eragon kiên nhẫn tiếp tục cho đến khi nghe những tiếng rầm rắc dội lên, rồi mặt đất sụp xuống, tạo thành một hố dài, rộng chừng bảy thước.

Trong khi những người lùn reo hò tạo dựng tường quanh miệng hố bằng đá vụn, Eragon và Saphira tiếp tục đánh sụp thêm nhiều hầm trong vòng mấy tiếng.

Xong xuôi, Eragon quay nhìn cảnh nhộn nhịp đang diễn ra. Một đoàn người tán cư: đàn bà, trẻ con, những người già của Varden từ thành phố Tronjheim đổ ra. Người nào cũng tay xách nách mang đồ đạc, quần áo. Một toán chiến binh hộ tống những đứa con trai và người già có địa vị cao hơn.

Tuy nhiên, hầu hết sự hoạt động tập trung dưới chân thành, nơi Varden và người lùn đang tập hợp quân sĩ. Đoàn quân chia thành ba tiểu đoàn. Mỗi tiểu đoàn đều mang theo cờ hiệu của Varden: Con rồng trắng cầm một bông hồng trên nền thanh kiếm màu đỏ tía.

Tóc xoắn dưới những chiếc nón sắt, nhiều chiến binh chỉ cầm gươm và khiên, nhưng nhiều toán cầm giáo và thương. Phía sau là những xạ thủ sẵn sàng cung nỏ.

Những người lùn trong những bộ giáp nặng nề bằng chì thép, phủ xuống tới gối. Tay trái là chiếc khiên tròn có huy hiệu của từng bộ tộc, tay phải họ cầm cây cúp hoặc rìu, dưới lưng đeo thanh kiếm ngắn.

Một người bé nhỏ chạy vội từ tiểu đoàn đến bên Eragon và Saphira. Đó là Orik. Ông ta mặc giống những người lùn khác.

- Việc đánh sập đường hầm xong rồi. Ajihad bảo cậu và Saphira trở lại đơn vị. Bữa ăn đã sẵn sàng.

Eragon và Saphira theo ông lùn đến một cái lều, đầy đủ nước, bánh mì cho Eragon và thịt khô cho Saphira.

Ăn uống xong, Orik bảo Eragon chờ, rồi chạy biến vào tiểu đoàn. Khi ông trở lại, theo sau là một hàng người lùn khệ nệ ôm từng chồng những miếng kim loại. Orik lấy mấy chồng đặt trước Eragon. Nó ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì vậy?

- Quà tặng của đức vua. Bộ giáp này đã có từ lâu đời, từ thời đại các Kỵ Sĩ, để trong kho tàng của hoàng gia.

Không ai có thể chiến đấu với bộ giáp quá nặng nề này, Eragon tự nhủ. Nó hỏi:

- Nhưng để làm gì?

- Tất nhiên là để cho Saphira. Cậu tưởng rằng không cần giáp khi ra trận sao? Một bộ hoàn chỉnh thế này bây giờ hiếm lắm. Hy vọng Saphira mặc vừa.

Saphira tò mò đánh hơi mấy mảnh thép sáng bóng. Eragon hỏi: "Em thấy sao?"

"Thì cứ mặc thử xem."

Sau một hồi vất vả, Eragon và Orik lúi lùi lại ngắm nghía thành quả. Trừ mấy cái gai sau gáy, cổ Saphira cuộn gọn trong lớp giáp. Phần bụng được bảo vệ bằng những miếng thép nặng nhất, những miếng nhẹ hơn che chở phần đuôi. Hai cánh để trần. Trên đầu cũng được che kín, chỉ chừa lại hàm dưới để nó có thể nhai và đớp mồi.

Saphira thử vươn cổ, nhúc nhích thân mình, bảo: "Bộ giáp này sẽ làm em chậm chạp hơn, nhưng đỡ tên rất tốt. Trông em thế nào?"

"Oai lắm." Nghe Eragon nói, cô ả phớn ra mặt.

Orik nhặt lên những miếng còn lại, đưa cho Eragon, nói:

- Bộ này của cậu. Chúng tôi ít khi chế binh giáp cho người thường và thần tiên. Không biết bộ này làm cho ai, nhưng còn mới tinh, chưa ai dùng. Chắc vừa với cậu.

Bộ giáp dài tới gối Eragon, như một cái váy. Mỗi cử động lại kêu lên lèng kèng. Trên đầu là một mũ da, phủ ra ngoài là lớp đan bằng chỉ thép và lớp trên cùng, một mũ bằng vàng và bạc. Đôi găng tay cũng bằng chỉ thép. Orik trao cho Eragon một cái khiên lớn, trên mặt có hình một cây sồi.

Biết đây là những món quà quý giá của vua Hrothgar, Eragon nói:

- Cám ơn ông rất nhiều và tôi cũng vô cùng đội ơn đức vua.

- Chờ khi nào những bộ giáp này cứu được mạng hai người hãy cám ơn.

Đoàn quân bắt đầu di chuyển. Ba tiểu đoàn tách làm ba ngả. Orik cùng Eragon và Saphira đi theo một tiểu đoàn. Eragon hỏi về lũ quái Urgals, Orik cho biết, quân thám báo dưới đường hầm báo về chưa nghe động tĩnh gì.

Tiểu đoàn ngừng trước một hầm đã được đánh sập. Những người lùn đã đánh đổ những mảnh đá đổ nát, để lũ quái vật dễ dàng leo lên. Saphira nhận xét: "Chắc đây là một trong mấy điểm họ dồn Urgals lên mặt đất."

Hàng trăm ngọn đèn mắc trên những cột cao, rọi ánh sáng như giữa ban ngày. Dọc hai bên đường hầm sập, ánh lửa bập bùng dưới những chiếc nồi khổng lồ nấu nhựa thông sôi sùng sục. Eragon ghê tởm quay đi. Bất kỳ giết vật gì, cho dù là lũ quái Urgals, bằng

cách này cũng kinh khủng quá. Từ miệng hầm tới những ụ tua tua cọc nhọn, đã được cắm đầy những cái chông.

Eragon phụ những người lùn đào những cái rãnh giữa hàng chông. Saphira sốt sắng dùng móng bới đất đá. Orik điều khiển toán đắp chướng ngại vật và cũng là bảo vệ của xạ thủ. Eragon khoan khoái nâng vò rượu lần lượt chuyển tay từng người. Nó và Saphira đang ngồi nghỉ thì Orik đến nhập bọn:

- Toàn thể Varden và người lùn đã ra chiến trường. Các cửa vào thành phố đã đóng chặt. Đức vua chỉ huy tiểu đoàn cánh trái, Ajihad chỉ huy tiểu đoàn phía trước chúng ta.

- Ai chỉ huy tiểu đoàn này?

- Jormundur.

Bỗng Saphira huých Eragon, bảo: "Trông kìa."

Murtagh, tay cầm kiếm, đội mũ sắt, khoác khiên của người lùn, đang ngồi trên lưng Tornac tiến tới.

Orik đứng bật dậy, nhưng Murtagh nói ngay:

- Yên tâm đi, Ajihad thả tôi rồi.

- Tại sao ông ta làm vậy chứ?

- Ông ấy bảo đây là dịp cho tôi chứng tỏ lòng thành.

- Làm sao tin nổi là người thành thật.

- Vì tôi đã nói là tôi thành thật.

Murtagh tỉnh bơ trả lời Orik. Còn Eragon hớn hở ra mặt. Murtagh là người nó mong có ở bên mình trong chiến trận. Anh ta là một chiến binh dũng cảm tuyệt vời.

Ajihad, giấp che ngực, cầm cây kiếm chuôi ngà, tiến lại. Ông đặt tay lên vai Eragon dìu nó ra xa:

- Tốt, Orik trang bị cho cháu hả?

- Dạ.

- Một trong hai anh em sinh đôi đang ở trong thành phố. Nó sẽ quan sát trận chiến từ nhà nghỉ của rồng, rồi chuyển tin tức xuống cho người anh em nó, để báo cho ta. Ta biết cháu có thể nói thông qua tư tưởng, vì vậy ta cần cháu hãy cho anh em chúng biết tất cả, bất cứ điều gì cháu thấy là bất thường trong khi chiến đấu. Đồng thời, ta cũng có những lệnh truyền cho cháu. Cháu hiểu chứ?

Ý nghĩ phải liên kết với anh em sinh đôi làm Eragon ghê tởm, nhưng nó biết đây là sự cần thiết của công việc.

- Dạ, cháu hiểu.

- Cháu không phải là bộ binh hay quân kỵ mã, cũng không thuộc dạng bất cứ chiến binh nào ta từng chỉ huy, nhưng ta nghĩ cháu và Saphira sẽ an toàn hơn khi tác chiến trên mặt đất. Bay trên không, để làm mục tiêu cho những xạ thủ của Urgals. Cháu định sẽ tác chiến trên lưng rồng chứ?

- Cháu cũng chưa biết tính sao. Cháu chưa từng chiến đấu trên lưng ngựa và mới chỉ bay cao cùng Saphira để giết một quái vật Kull thôi.



- Ta sợ rằng lần này tụi Kull rất đông. Ta khuyên cháu một điều: cố tránh những mạo hiểm không cần thiết. Mất cháu, Varden không đủ sức đương đầu với chúng đâu.

Nói rồi, ông quay trở lại hàng quân. Eragon trở lại ngồi chờ đợi bên Orik, Murtagh và Saphira. Chung quanh họ, hàng trăm chiến binh cũng căng thẳng đợi chờ. Mặt trời chỉ còn mấp mé vành đai lòng chảo, ánh sáng trong Farthen Dur giảm dần.

Eragon nhìn quanh trại quân, nó bỗng lạnh người, tim đập rộn ràng. Cách chừng mười thước: Arya đang ngồi lặng lẽ với cây cung để trên đùi. Dù biết là vô lý, nhưng nó vẫn thầm hy vọng nàng đã di cư khỏi đây cùng đám phụ nữ rồi. Nó vội vàng chạy lại:

- Nàng tham chiến sao?

Arya trầm tĩnh trả lời:

- Ta làm điều phải làm thôi.

- Nhưng quá nguy hiểm....

- Thần tiên huấn luyện tác chiến cho nam nữ như nhau. Ta không giống những tiểu thư yếu đuối của con người, chưa gặp hiểm nguy đã bỏ chạy. Dù bị thất bại, nhưng ta từng được giao trách nhiệm gìn giữ trứng rồng. Gia đình ta sẽ mất danh dự, hơn nữa, sẽ bị mang nhục nếu ta không bảo vệ được chàng và Saphira trên mặt trận này. Chàng quên là phép thuật ta cao cường hơn tất cả những người ở đây, kể cả chàng sao? Nếu Tà Thần xuất hiện, ai sẽ hạ nó, nếu không phải là ta? Và....còn ai có lý do chính đáng để làm chuyện đó hơn nữa?

Biết Arya có lý, nhưng Eragon vẫn không muốn chấp nhận việc nàng xông pha trong trận chiến quá nguy hiểm này. Nó bật nói bằng cổ ngữ:

- Hãy bảo trọng...vì hạnh phúc của tôi.

Arya bối rối quay đi, mặt nàng khuất sau mái tóc đen. Nàng vuốt ve cây cung, thì thầm:

- Định mệnh ta là ở lại chốn này. Ân đền oán trả.

Khi Eragon trở lại, Murtagh tò mò hỏi:

- Cô ta nói gì vậy?

- Không có gì.

Thời gian chậm chạp trôi qua, những người phòng thủ vẫn căng thẳng đợi chờ. Vài ánh đèn chập chờn cũng những bếp lửa nấu nhưa thông. Eragon hết ngắm nghía những đường nổi trên bộ giáp lại liếc nhìn Arya. Orik vuốt ve viên đá mài trên lưỡi rìu. Murtagh yên lặng dõi đôi mắt vào cội xa xăm.

Thình thoảng mấy tay liên lạc chạy vào doanh trại, mọi người lại vội vàng xô lại, nhưng vẫn chưa có tin tức gì. Loán thoảng đã nổi lên vài tiếng nóng nảy cãi cự nhau, rồi tất cả lại chìm trong yên lặng. Không một chút gió, Farthen Dur ngọt ngào đầy những khói.

Đêm tối dần, ngoài chiến trường im phăng phắc. Eragon cố nhướn đôi mắt nặng nề nhìn ra bóng đêm. Cuối cùng Orik lên tiếng:

- Chúng ta ngủ chút đi. Có gì, những người kia sẽ gọi.

Eragon nằm sát Saphira, gối đầu lên tấm khiên. Khi đôi mắt khép lại, Eragon còn thấy Arya vẫn đang ngồi, lặng lẽ nhìn về phía nó.

Những giấc mơ đầy những hình ảnh lũ quái vật đầu sừng hiện ra, và nó liên tục nghe một giọng trầm trầm lên tiếng hỏi: "Mi đã sẵn sàng chưa?" Rồi nó chìm trong giấc ngủ

một mối dây những hình ảnh lộn xộn cho đến khi giật mình tỉnh dậy vì một vật chạm mạnh vào cánh tay.

### **Trận chiến trong lòng núi**

- Bắt đầu rồi.

Arya buồn rầu nói. Những đội quân vũ khí tuốt trần, cảnh giác. Orík vung vẩy cây rìu. Arya rút tên đặt lên cung. Murtagh báo cho Eragon:

- Một thám báo mới chạy từ đường hầm về cho biết Urgals đang tiến tới.

Mọi người không rời mắt khỏi miệng hầm đen ngòm giữa những hàng chông nhọn hoắt. Một, hai rồi ba phút trôi qua. Mắt vẫn hướng về đường hầm, tay cầm thanh Zar'roc, Eragon leo lên yên rồng. Murtagh lên lưng Tornac. Bỗng tiếng một người la lên:

- Tôi nghe thấy chúng rồi.

Các chiến binh gồng mình nắm chặt vũ khí. Tất cả bất động, nín thở. Tiếng gào của lũ Urgals như xé không gian, rồi những bóng đen nhô lên khỏi miệng hầm. Vừa được lệnh, những thùng dầu sôi khổng lồ đổ ào ào xuống cái miệng chết khát của đường hầm. Những con quái vật rú lên đau đớn. Một cây đuốc được ném xuống lớp nhựa thông bập bênh, dìm lũ Urgals vào hỏa ngục. Choáng váng, Eragon liếc qua những miệng hầm khác. Hai tiểu đoàn kia cũng đang sáng ngời ánh lửa. Nó tra kiếm vào bao, đặt mũi tên lên cung.

Những con quái thú lớp sau nhồi đám đồng đội bị thương vào đồng dầu thông, đập qua chúng, để leo lên khỏi miệng hầm. Chúng sát cánh nhau, thành một bức tường cứng rắn. Sau những ụ phòng thủ, hàng xạ thủ đầu tiên bắn tên ra như mưa. Eragon và Arya bắn trợ lực cùng họ. Những ngọn giáo bay tới làm hàng ngũ Urgals gục lả tả.

Bức tường thịt của lũ quái hơi chao đảo, nhưng rồi chúng dừng khiên, mặc che kín thân mình. Trong làn mưa tên, lũ Urgals tiếp tục tràn lên mặt đất. Eragon khiếp đảm, không ngờ chúng đông đến thế. Bắn tên kiểu này để giết từng đứa một sao? Thật điên rồ! Nhưng còn may là chưa nhìn thấy bóng dáng quân triều đình của Galbatorix. Chợt giữa những lá cờ hiệu tươi tắn giơ cao trong đoàn quái thú, tiếng tù và thúc trận vang lên. Toàn thể tụi Urgals gầm thét tấn công. Chúng ném những cái xác của nhóm tiên phong lên những cọc chông làm ụ phòng thủ. Hàng loạt tên đen rào rào bắn về phía những người đang cố bảo vệ Farthen Dur. Eragon thụp người sau tấm khiên. Saphira cúi vội đầu. Những mũi tên tanh tách chạm vào giáp nó, rồi lả tả rơi xuống đất.

Lợi dụng giây phút đó, đám Urgals ào ạt tiến lên, tiếng gầm thét thúc quân rền vang như sấm. Hàng loạt ngọn giáo tua tua đâm vào những con quái thú, nhưng không ngăn cản được đoàn quân Urgals tràn ngập vượt qua bãi chông.

Hàng phòng thủ trên cùng bị vỡ. Lần đầu tiên hai lực lượng cuốn lấy nhau trong một trận giáp lá cà.

Tiếng la hét chói lói của ba tiểu đoàn phòng thủ nhào vào cuộc chiến làm Saphira hăng máu, nó rống lên, nhảy vào xé tan thân một con quái Urgals. Những cái nanh của nó còn độc địa hơn cả gươm đao. Cái đuôi cô ả như một cây chùy khổng lồ. Từ trên lưng rồng, Eragon vung kiếm gạt đường búa của con Urgals đầu đàn, đang bổ xuống cánh Saphira. Thanh Zar'rac đỏ rực, sáng lên như hả hê vì máu quái vật. Eragon thoáng thấy Orík chặt đầu một Urgals bằng cây rìu vô cùng dũng mãnh. Kế bên ông lùn, Murtagh, trên lưng Tornac, nghiêng răng giận dữ, vung kiếm tả xung hữu đột. Vừa lúc Saphira xoay mình, Eragon thấy Arya nhảy vọt qua xác một địch thủ.

Một con quái thú lặn qua một người lùn bị thương, chặt mạnh chân trước Saphira, nhưng thanh kiếm của nó trượt trên mặt giáp thép, toé lửa. Eragon bổ một nhát lên đầu Urgals, thanh Zar'rac kẹt cứng vào sừng con quái, tuột khỏi tay nó. Eragon nhảy xuống đất, ôm đầu con quái thú, nghiền nát mặt nó bằng cái khiên. Vừa kịp rút thanh Zar'rac khỏi sừng con vật, Eragon vội vàng nhảy tránh một Urgals khác nhào lại tấn công.

"Saphira, cứu anh!" Nhưng Saphira đã bị cuốn sâu vào cuộc chiến hỗn loạn. Thành lĩnh một quái Kull, giơ cao cây chùy, xông tới. Không kịp đưa khiên lên đỡ, Eragon bật nói "Jierda!" Một tiếng "rắc" vang lên, cổ con quái bị gãy, đầu bật ra sau. Eragon liền tiếp xuất chiêu, thêm bốn tên Urgals gục dưới thanh Zar'rac khát máu. Ngay lúc đó, Murtagh phóng ngựa đến sát bên Eragon, một lũ Urgals bám theo.

- Lên mau.

Vừa nói Murtagh vừa kéo Eragon lên ngựa, phóng về phía Saphira. Mười hai tên Urgals đang vây quanh Saphira. Chúng đang tới tấp đâm vào hai cánh nó, máu tung toé trên mặt đất. Mỗi lần Saphira định tấn công một tên, cả bầy xúm lại đâm vũ khí vào mắt nó. Nó xoè móng vuốt chụp những cây giáo, thì lũ Urgals nhảy bật ra sau, né tránh.

Nhìn máu Saphira, Eragon giận điên lên. Gầm lên một tiếng, nó nhảy xuống ngựa, vùng kiếm đâm xuyên qua ngực một con quái gần nhất. Lũ quái dạt ra. Chỉ một cú đá, Saphira hất một con quái bay bổng lên không. Eragon nhảy lên lưng Saphira. Murtagh ngoắc tay, rồi lặn xả vào cuộc chiến.

Saphira bay vút lên, lượn vòng vòng để nó và Eragon lấy lại sức, rồi nó nhẹ lướt là tới sau một bầy xạ thủ Urgals. Lũ quái thú chưa kịp biết chuyện gì xảy ra, Eragon đã lia kiếm chặt đứt đầu hai tên. Saphira cũng giúp ba tên hồn lìa khỏi xác, rồi bay vội đi vừa lúc chúng í ới báo động và những mũi tên đen được bắn ra.

Tiếp tục chiến thuật đột kích đó, cùng với tốc độ phi thường của Saphira và ánh sáng lù mù, những sườn khác của kẻ thù đều bị tấn công bất ngờ. Những lúc Saphira bay trên không, Eragon sử dụng cung tên. Vì vậy chẳng bao lâu nó không còn mũi tên nào. Nhưng Eragon vẫn chưa dùng phép thuật, để dành sức cho khi nào tối cần thiết.

Saphira bay cao hơn để Eragon quan sát toàn diện diễn tiến trận đánh. Ba mặt trận, quanh ba cửa đã bị đánh sập của ba đường hầm. Điểm bất lợi của Urgals là chúng bị phân tán và không đủ khả năng dốc toàn bộ lực lượng lên mặt đất cùng một lúc. Tuy vậy, cả quân Varden và người lùn đều không thể ngăn nổi sức tấn công của chúng, họ đang bị ép dần về thành phố Tronjheim. Quân phòng thủ dường như không đủ sức chống lại khối lượng khổng lồ của Urgals tiếp tục tăng dần.

Urgals chia làm nhiều đoàn, mỗi đoàn tụ tập quanh một cờ hiệu của mỗi bộ lạc khác nhau. Nhưng Eragon không thể biết kẻ nào là tổng chỉ huy những đoàn quân của chúng. Dường như chúng nhận chỉ thị từ một nơi nào khác, các bộ lạc không hề lưu tâm tới nhau. Eragon ước sao biết tổng chỉ huy của chúng là ai, nó và Saphira sẽ tìm cho ra để tiêu diệt.

Nhớ chỉ thị của Ajihad, Eragon chuyển tin về cho cặp sinh đôi. Chúng hỏi cặn kẽ việc Urgals không có mặt kẻ chỉ huy trực tiếp, rồi chuyển lại lệnh của Ajihad: "Hãy đến giúp đức vua, trận tuyến phía đó đang lâm nguy."

Saphira bay vội đến nơi những người lùn đang bị bao vây. Rực rỡ trong bộ giáp vàng, nhà vua của người lùn đứng giữa một nhóm hoàng tộc. Ông đang vung cây Volund, cây búa của tổ tiên. Thấy Saphira, mắt ông lấp lánh cái nhìn khâm phục, chòm râu bạc sáng rực dưới ánh đèn.

Saphira phủ phục bên những người lùn, hướng về lũ Urgals đang ồ ạt xông lên. Tên Kull can đảm nhất cũng phải thất kinh chùn bước trước vẻ dữ tợn của Saphira. Chớp cơ hội, những người lùn lao tới. Eragon cố sức bảo vệ cho Saphira, vì bên trái nó có những người lùn, nhưng bên phải và phía trước là một biển kẻ thù hung dữ. Vừa sử dụng kiếm vừa dùng phép thuật, Eragon chém Urgals như chẻ tra. Một mũi giáo trượt qua tấm khiên, làm vai trái nó đau nhói. Eragon điên tiết bổ thanh Zar'rac, chẻ sọ một con quái thú làm hai.

Nó kinh ngạc, không ngờ ông vua già khú khụ, sống từ bao nhiêu thế hệ trước, mà vẫn còn uy dũng phi thường. Không một tên Urgals nào, kể cả Kull, đến gần nhà vua và hàng bảo vệ của ông mà thoát khỏi chết. Mỗi lần cây búa Volund vung lên, lại như tiếng cồng báo tử cho một kẻ thù. Một chiến binh bị rút cây thương, nhà vua cầm thương của mình, phóng thẳng đến tay người lính đó, cách xa hai mươi thước.

Eragon chém hụt một tên Kull hơi quá tầm tay, suýt bị nhào khỏi lưng Saphira. Ngay lập tức con quái khổng lồ lách tới, vung gươm. Đường gươm của nó đi ngay đỉnh mũi sắt của Eragon. Tiếng sắt thép chạm nhau, làm Eragon hoa mắt, choáng váng. Lưỡi gươm của tên Kull loang loáng chuyển xuống ngực Eragon. Nhưng bỗng con quái rú lên, bật ngửa trên mặt đất. Đứng ngay tại đó là: Angela.

Bà phù thủy mặc một áo choàng đỏ dài lướt thướt, bên trong là một bộ giáp lạ lùng thù thừa sắc sỡ. Tay cầm một vũ khí còn lạ lùng hơn: cán bằng gỗ, hai đầu là hai lưỡi kiếm. Angela tinh quái nháy mắt với Eragon, rồi vừa bước đi, vừa quay tít thanh kiếm hai đầu, như làm trò ảo thuật. Theo sát sau bà, chính là Solembum dưới lốt một thằng bé tóc rối bù. Con ma mèo cầm một lưỡi dao đen, nhe hàm răng nhọn hoắt.

Vẫn còn choáng váng, Eragon cố ngồi thẳng trên yên. Saphira lại vươn mình bay lên không, để Eragon phục hồi sức lực.

Nhưng, từ trên nhìn xuống, Eragon khiếp đảm thấy cả ba cánh quân của Ajihad, Jormundur và vua Hrothgar đều đang thất thế trước lũ Urgals tràn ngập.

Biết rõ giới hạn của mình, nếu Eragon dùng phép thuật tiêu diệt hết lũ Urgals, chẳng khác nào nó tự tử vì làm một chuyện quá sức. Nhưng chỉ còn cách đó, may ra mới thắng được đám quái vật này.

Cuộc chiến kéo dài như bất tận, Eragon và Saphira vừa diệt được một Urgals, lập tức con quái khác tiến lên. Toàn thân đau nhức, đầu như búa bổ, Eragon đuối sức dần sau mỗi lần dùng phép thuật. Saphira, dù bị những vết thương nhỏ trên cánh, nhưng tình trạng sức khỏe khá hơn.

Vừa đưa kiếm đỡ một đòn, giọng anh em sinh đôi khản đặc trong đầu, Eragon bắt liên lạc ngay: "Nhiều tiếng động lớn dưới lòng thành phố. Cùng Arya trở vào Tronjheim, cho sập ngay những đường hầm Urgals đang đào."

Vừa đánh, Eragon vừa mở đường đến chỗ Arya đang chiến đấu. Eragon với tay gọi lớn: "Lên ngay." Arya không chút lưỡng lự, nhảy lên Saphira. Một tay nàng ôm ngang Eragon, một tay chùi vết máu trên kiếm. Saphira vừa nhún mình, một con quái thú gầm lên, xông tới bổ cây rìu ngay ngực rồng.

Saphira rú lên đau đớn. Nâng mình khỏi mặt đất, xoè cánh, ráng sức giữ thăng bằng, nhưng nó vẫn bị chao đảo, đầu cánh phải lệt xệt xuống đất. Phía dưới, một quái Urgals vung cây rìu để phóng lên. Arya vội giơ tay phóng ra một chưởng, một quả cầu xanh ngọc bắn ra từ lòng bàn tay nàng, giết chết ngay con quái. Saphira thở hổn hển khi bay ngang chiến trường.

Eragon không biết Saphira bị thương ở đâu, lo lắng hỏi: "Em có sao không?"

"Còn sống. Nhưng áo giáp trước ngực bị vỡ, đau lắm."

"Đưa anh và Arya về nhà nghỉ ngơi, nổi không?"

"Để thử xem."

Eragon cho Arya biết tình trạng của Saphira. Arya hứa khi tới nơi sẽ cùng Eragon chữa trị cho nó.

Sau những phút vất vả ráng sức, Saphira nặng nề hạ cánh xuống Khối Ngọc Ngôi Sao. Nhưng thay vì gặp cặp song sinh có mặt tại đó để quan sát trận địa, Eragon thấy chung quanh trống trơn. Nó nhảy xuống sàn, thăm vết thương của Saphira. Những miếng kim khí che trước ngực nó đã bị Urgals làm bẹp dúm, vì thế Saphira rất đau và khó thở.

Eragon để Saphira ở lại với Arya, chạy ra ngoài cửa vòm. Nhưng nó đứng sững lại. Mãi lo lắng vì vết thương Saphira, Eragon quên khuấy là nó đang ở trên đỉnh Vol Turin, cầu thang vô tận. Làm sao xuống kịp Tronjheim trong khi Urgals đang đào đường xâm nhập?! Nhìn đường máng hẹp kề bên cầu thang, Eragon vớ vội cái đệm, lót lên máng, rồi leo vào nằm.

Lòng máng bằng đá trơn láng như gỗ sơn mài. Eragon trôi xuống với một tốc độ khủng khiếp, vách máng loang loáng lướt qua và mỗi đường rẽ lại làm thân hình Eragon nảy lên như sắp vọt ra ngoài. Gió vù vù lùa vào mũ sắt như cuồng phong. Tuy lòng máng rất hẹp, nhưng nó khép chặt chân tay, nên vẫn được an toàn.

Dù tốc độ xuống rất nhanh, nhưng mười phút sau, Eragon mới tới mặt sàn mã não hồng. Eragon chóng mặt đến không thể nào bước đi nổi. Hai tay ôm đầu, nó chờ cho đến hết cơn buồn nôn, chóng mặt.

Tĩnh tảo lại, Eragon nhìn quanh. Gian phòng mênh mông lặng lẽ, hoang vắng. Ánh sáng hồng lọc qua khối ngọc Isidar Mithrim. Bây giờ nó phải làm gì? Eragon cố gắng, nhưng vẫn không bắt liên lạc được với anh em sinh đôi. Bỗng nó lạnh người khi nghe tiếng nện ỳnh ỳnh vang vọng khắp Tronjheim.

Một tiếng động như xé không gian. Sàn mã não phồng lên một đường dài hơn chục thước. Mảnh đá vụn bay tung lên, rồi ào ào đổ xuống. Eragon nhảy lùi lại, sững sờ nắm chặt chuôi kiếm. Từ lỗ hổng trên sàn, những hình thù vằn vẹo của những con quái Urgals xuất hiện.

Eragon bối rối: chạy hay ở lại đánh sập cửa hầm? Lỡ chúng còn xuất hiện tại nhiều điểm khác, làm sao cứu kịp thành phố? Hay phá toang cổng thành để Varden và người lùn xông vào tái chiếm?

Chưa kịp quyết định, một thân hình cao lớn trong bộ giáp toàn đen và chiếc áo choàng da rắn, từ đường hầm nhô lên, nhìn thẳng vào nó.

Chính là Durza!

Tà Thần cầm thanh kiếm xanh còn hằn vết chém của Ajihad. Một chiếc mộc tròn với dấu hiệu đỏ chói trên cánh tay. Chiếc mũ sắt của hắn trang trí như mũ của một vị tướng quân. Đôi mắt màu hạt dẻ sáng quắc về phía Eragon, cái nhìn của một kẻ đam mê quyền lực và tự tìm kiếm cho mình vị thế để sử dụng quyền lực đó.

Eragon biết không đủ sức, cũng không đủ nhanh nhạy để tẩu thoát khỏi tay con quỷ sứ này. Nó báo động cho Saphira, dù biết với tình trạng hiện nay, Saphira cũng không thể đến cứu được. Nó cấp tốc ôn lại những lời dạy của ông Brom: đấu với một kẻ có phép

thuật, phải xâm nhập được vào đầu nó mà nắm bắt quá khứ và ý định của nó. Và Ajiha đã nói: muốn tiêu diệt Tà Thần phải đâm xuyên qua tim chúng.

Durza khinh khỉnh nói:

- Kar jitierl trazhid! Otrag bagh.

Lũ quái Urgals nhìn Eragon đầy ám muội, rồi tản ra vây quanh phòng. Durza, vẻ đắc thắng từ từ tiến lại Eragon:

- Vậy là mình lại gặp nhau, hay quá, chàng Kỵ Sĩ trẻ trung. Mi đã quá ngu ngốc khi tẩu thoát tại Gil'ead. Điều đó chỉ gây cho ta phải xử tệ hơn với mi thôi.

- Mi không bắt sống được ta đâu.

- Vậy sao? Ta không thấy "anh bạn" Murtagh yêu quý của mi quanh quẩn gần đây để giải thoát cho mi. Lần này mi không thoát nổi ta đâu. Không còn kẻ nào có thể cứu mi được nữa.

Eragon cố nén sợ, làm cách nào Tà Thần biết được tên của Murtagh? Nhưng nó vẫn lấy giọng điệu cợt hỏi:

- Mi có khoái mũi tên Murtagh bắn mi không?

Mặt Durza sa sầm:

- Món nợ đó ta sẽ đòi bằng máu. Nào, nói đi, con rồng của mi đang trốn ở đâu?

- Không bao giờ.

- Vậy thì ta phải bắt buộc moi từ đầu óc mi ra.

Kiểm của hắn rít lên trong không khí. Cùng lúc mũi kiếm vừa chạm áo giáp Eragon, một luồng tư tưởng ào ào xâm nhập, mò mẫm vào tư tưởng nó. Eragon ráng sức bảo vệ tiềm thức, không để Durza xâm nhập. Nó phóng tư tưởng phản công. Hết sức bình sinh phần đầu, nó ráng len lỏi qua vòng rào sức mạnh tinh thần, che chở quanh ý chí Tà Thần, nhưng không đạt kết quả. Eragon phóng thanh Zar'rac xĩa một mũi vào Tà Thần. Hắn nhẹ nhàng đỡ, gạt phẳng đường kiếm. Rồi nhanh như chớp đâm một nhát, xé toạc một đường áo giáp của Eragon. Hắn chủ tâm làm Eragon hoảng loạn, để dễ bề xâm nhập vào trí não và kiểm soát nó.

- Không!

Eragon gào lên, quăng mình vào Durza. Nó nghiêng rặng, túm chặt Tà Thần, đâm mạnh vào tay hắn cầm vũ khí. Durza đưa kiếm cắt bàn tay Eragon, nhưng găng tay sắt làm lưỡi kiếm trượt ra ngoài. Bị Eragon đá tới tấp vào chân, Durza vung cái khiên đập nó gục xuống sàn. Eragon liếm máu đang ứa ra, lẫn mình, quăng cái khiên sắt nặng chịch của nó trúng chân Tà Thần. Durza vừa loạng choạng trượt chân, Eragon xĩa một đường Zar'rac, cánh tay Tà Thần nhuộm máu.

Eragon vận công thúc đẩy luồng tư tưởng vào ý chí đang suy kiệt dần của Tà Thần. Một đợt sóng tràn ngập những hình ảnh như bất ngờ nhấn chìm nó, ào ạt trôi vào tiềm thức nó.

"Durza là một đứa trẻ con, sống lang bạt cùng cha mẹ, trên một cánh đồng hoang vắng. Gia đình nó bị bộ tộc bỏ rơi, họ gọi cha nó là "kẻ bội thề." Chỉ có điều, khi đó nó không phải là Durza, tên nó là Carsaib, cái tên mẹ nó nựng nịu mỗi khi chải đầu cho nó...."

Tà Thần lão đảo, mặt co rúm vì đau đớn. Eragon ra sức kiểm soát những ký ức của hắn đang tràn ngập trong tâm trí hắn.



"Một mình đứng trước mồ cha mẹ trên đồi, nó nức nở khóc vì sao những kẻ kia không giết nó luôn cùng cha mẹ. Rồi nó điên loạn chạy vào sa mạc..."

Eragon phấn đấu khép kín tư tưởng, không để đôi mắt đỏ vằn lên nét căm hờn khủng khiếp của Durza phóng sức mạnh ý chí vào tiềm thức nó.

"Lão già xót xa nhìn Carsaib thoi thóp nằm trên đụn cát. Những ngày Carsaib dần hồi phục và nỗi khiếp đảm của nó khi khám phá ra ân nhân của nó là một phù thủy. Những khi nó nài nỉ lão truyền dạy cho phép triệu âm binh. Lão Haeg chấp thuận và đặt tên cho nó là Chuột Sa- mạc...."

Eragon đã đứng hần dậy. Durza cố tấn công, nhưng hần như điên lên vì bị cây khiên của Eragon làm vắng kiếm của hần ra ngoài.

"Những ngày tu luyện dưới cái nắng như thiêu đốt của mặt trời sa mạc. Phép thuật mạnh dần, nó tự tin và hãnh diện. Những tuần lễ nó săn sóc sư phụ bị tấu hỏa nhập mà vì một câu thần chú. Niềm vui sướng khi sư phụ hồi phục....Rồi sư phụ nó bị một toán cướp hạ sát giữa đêm khuya. Carsaib điên cuồng phẫn nộ, chiêu gọi âm binh để phục thù. Nhưng lũ âm binh mạnh hơn nó tưởng. Chúng điều khiển ngược lại nó. Xâm chiếm linh hồn và thể xác nó. Nó bị qui ám! Carsaib gào lên: TA LÀ DURZA!"

Một mũi kiếm xuyên qua áo giáp đâm thẳng vào lưng Eragon. Nó đau đớn quỵ xuống, những hình ảnh bị bôi xóa hết trong đầu. Eragon, nước mắt đầm đìa, ngược nhìn trời, lòng tràn ngập niềm thống khổ. Tất cả đã thất bại rồi! Nó đã bị hạ. Varden và người lùn bị tiêu diệt. Saphira sẽ đầu hàng để cứu nó. Arya sẽ bị bắt lại và bị giết. Vì sao lại kết cục như thế này? Công lý ở đâu? Tất cả chỉ là vô nghĩa.

Nó ngược nhìn Khối Ngọc Hoa Hồng, một tia sáng làm nó chói mắt, rồi căn phòng bỗng rung chuyển rầm rầm. Nó dụi mắt, không tin nổi.

Khối ngọc đã nứt ra. Một đường tròn khổng lồ lớn dần, những mảnh lớn như những lưỡi dao, rưng rào rào xuống sàn. Giữa phòng, Saphira phóng đầu xuống trước. Hàm mở rộng, phun ra những tia lửa vàng loáng thoáng đốm xanh. Trên lưng nó là Arya: tóc tung bay, bàn tay giơ cao sáng ngời hào quang màu ngọc bích.

Thời gian dường như chậm lại khi Eragon nhìn Durza ngược mắt lên trần. Kinh ngạc rồi giận dữ làm mặt hần co rúm lại. Hần cười ngạo nghễ đưa cao tay chỉ thẳng Saphira, miệng lẩm bẩm niệm chú.

Nội lực còn tiềm ẩn trong Eragon, bất ngờ cuộn cuộn dâng trào. Thu hết thành công lực, tay nắm chặt đốc kiếm, nó sử dụng toàn bộ sức mạnh phép thuật, tất cả đau đớn, căm hờn gom hết vào một câu thần chú: "Brisingr!"

Thanh Zar'rac sáng rực màu máu, ánh lửa chờn vờn quanh thân kiếm. Eragon phóng mạnh. Lưỡi kiếm bay vút đi, xuyên qua tim Durza.

Tà Thần ngổ ngàng nhìn thanh kiếm cắm trên ngực. Miệng hần há hốc, nhưng thay vì là những câu thần chú, thì chỉ bật ra tiếng rú. Hần buông kiếm. Đưa những ngón tay đỡ dẫn lên nhổ thanh Zar'rac, nhưng bất lực.

Thế rồi, làn da Durza chuyển dần thành trong suốt. Dưới làn da, không có thịt xương, chỉ có một khối u tối cuộn cuộn quay cuồng. Với một tiếng gào, toàn thân Tà Thần bị xé nát từ đầu tới chân, bóng đen u ám thoát ra ngoài, chia làm ba khối, bay xuyên qua những bức tường của thành phố trong lòng núi. Tà Thần biến mất.



Eragon kiệt sức, nằm vật ngửa, giang rộng hai tay. Phía trên nó, Saphira và Arya đã gần tới sàn. Nhưng mắt Eragon mờ dần: Arya, Saphira và vô vàn mảnh ngọc đang rơi...tất cả dường như ngừng lại, bất động, lơ lửng trên không.

### **Tiếng gọi xa xôi**

Những mảnh ký ức của Tà Thần còn loáng thoáng trong trí Eragon. Những sự kiện u tối quay cuồng trong nó như một con trốt, làm nó gần như mê muội đi. Không còn biết mình là ai, đang ở đâu. Nó không còn đủ sức xua tan những hình ảnh lạ lùng như đám mây mù tràn ngập trong tâm trí. Những hình ảnh đã man, tàn nhẫn, ngập ngụa máu trong quá khứ của Tà Thần hiện hiện trước mắt Eragon, làm linh hồn nó phải đau đớn hét lên.

Từng núi xác người bị giết dưới lệnh Tà Thần. Nhiều làng bị tiêu diệt sạch bằng gươm dao và phù phép. Chung quanh Eragon không một người chạy thoát. Nó đứng không vững trước những bằng chứng của tội ác đầy man rợ. Nó cầu xin ai đó đưa nó ra khỏi cơn ác mộng này. Hoặc ai đó giúp cho nó nhớ lại nó là ai: con trai hay đàn ông, thẳng vô lại hay một vị anh hùng, Tà Thần hay Kỵ Sĩ; tất cả như rối bời xoắn xuýt vào nhau.

Thình lình một chùm ký ức của chính nó loé sáng trong đám mây u ám của Tà Thần còn sót lại. Hình ảnh những sự việc từ khi nó phát hiện trứng của Saphira. Những thành công và thất bại. Nó mất bao điều yêu dấu, nhưng bù lại định mệnh đã ban cho nó những món quà quý giá hiếm hoi. Nó cảm thấy hãnh diện vì nó là chính nó. Nhưng như để chống lại niềm tự tin vừa loé lên trong nó, một lần nữa màu đen hắc ám của Tà Thần lại tấn công. Tri giác của nó lại trở về cõi trống không cùng nỗi hãi hùng. Nó là ai mà dám thách đố quyền lực của Galbatorix?

Tư tưởng hắc ám của Tà Thần mạnh dần lên. Eragon lảo nhảm thần chú ráng sức chống lại. Nó đau đớn nhận biết sự sống của nó đang bị hủy diệt, nhưng dường như có ai đó đang níu sự sống lại cho nó. Vẫn còn chút sáng suốt, nó tự hỏi, mình sẽ đi về đâu? Không còn ông Brom, ai sẽ dìu dắt mình?

"Hãy đến với ta."

Nó rúm người, khi một tư tưởng lạ tiếp xúc với tiềm thức. Eragon nhận ra đây là người đã níu sự sống của nó lại. Giống như tâm trí Arya, tâm trí người này nhẹ nhàng thanh thoát.

Nó rụt rè hỏi: "Ông là ai?"

"Là người đến giúp." Lời nói bằng tư tưởng, xa xôi nhẹ nhàng đó quét sạch ảnh hưởng của Tà Thần trong nó.

"Ta đã cố bảo vệ con, nhưng con ở xa xôi quá, ta chỉ có thể tránh cho lương tâm con những điều đau đớn."

"Nhưng ông là ai mà lại giúp con?"

"Ta là Osthato Chetowa, một Hiền Nhân Sám Hối, và ta cũng là Togira Ikonoka, một người Tàn Mà Không Phế. Hãy đến cùng ta, Eragon. Ta sẽ trả lời tất cả những thắc mắc của con. Con sẽ không được an toàn cho đến khi nào gặp ta."

"Nhưng làm sao gặp được vì con không biết ông là ai?"

"Hãy tin tưởng Arya và theo cô ấy về hoàng cung Ellesmera. Ta sẽ ở đó. Ta chờ con quá lâu rồi, đừng trì hoãn nữa, kéo quá muộn....Eragon, con vĩ đại hơn con tưởng. Hãy nghĩ

lại những việc con đã làm, con đã tiêu diệt tội ác, con đã hoàn thành một việc chưa ai làm được. Nhiều người mang ơn con."

Ông ta có lý, nó đáng được tự hào vì những việc đã làm. Dù sau này có ai lên án nó điều gì, nó cũng không bao giờ là một công cụ cho trò chơi quyền lực. Nó đã vượt qua được chuyện đó. Nó đã trở thành điều Ajihad mong muốn: không lệ thuộc vào bất cứ vua chúa hoặc thủ lĩnh nào.

Từ xa xôi truyền vào trí não nó những sắc màu rực rỡ, rồi từ từ kết tụ thành hình ảnh một người gù trong bộ áo trắng, đang đứng trên một triền đá.

"Eragon, con nghỉ đi. Khi tỉnh lại, đừng cho ai biết về ta. Hãy nhớ, con phải đến với thần tiên. Ngủ đi."

Mặt ông ta chìm khuất trong vầng hào quang bạc. Ông đưa tay như chúc phúc cho nó. Một nỗi êm ả, thanh thoát truyền khắp người Eragon.

Ý nghĩ cuối cùng của Eragon là ông già Brom hẳn đã hạnh diện vì nó.

- Dậy đi, dậy đi, Eragon. Ngủ nhiều quá rồi.

Nó cố mở mắt và thấy đang được nằm trên giường nệm chần ấm áp. Bà phù thủy ngồi ghế kế bên, đang chăm chăm nhìn nó.

- Cháu cảm thấy sao rồi?

- Cháu....không biết nữa.

- Thế thì cứ nằm im để giữ sức.

Eragon thấy bà ta vẫn mặc áo giáp. Vì sao vậy? Nó bỗng nổi cơn ho, khắp mình ê ẩm. Angela đưa cho nó một cái sừng đựng nước:

- Uống đi, cháu.

Nước mát làm nó tỉnh táo. Nó tự hỏi sao mình lại ở đây? Mình đang ngoài mặt trận...bên mình đang thua...rồi Durza và...Saphira!

Eragon ráng ngồi dậy nhưng không nổi.

- Còn Saphira và Arya sao rồi?

- Còn sống. Tất cả đang chờ cháu tỉnh lại. Cháu muốn gặp họ bây giờ không?

Eragon gật, bà ra mở cửa và Arya, Murtagh cùng bước vào. Chỉ riêng Saphira thò được mỗi cái đầu to đùng qua cửa. Mắt cô ả long lanh mừng rỡ. Eragon mỉm cười đón luồng ý nghĩ của Saphira: "Thấy anh khoẻ lại, em vui quá, anh nhóc ạ."

"Anh cũng mừng vì em còn sống. Nhưng tại sao?"

"Để mọi người cắt nghĩa."

"Anh thấy em phun lửa được rồi. Giỏi quá."

Ả hạnh diện trả lời:

"Chính xác. Hơi bị...quá hay."

Arya và Murtagh đều bị băng bó. Arya, cánh tay. Murtagh, băng cuốn trên đầu. Eragon hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Arya có vẻ buồn. Murtagh lên tiếng:

- Chúng ta đã thắng. Không thể ngờ được. Khi linh hồn của Tà Thần, nếu có thể gọi đó là linh hồn, thoát ra khỏi Farthen Dur, thì lũ Urgals giảm cường độ chiến đấu. Rồi như chúng cũng thoát ra khỏi lời bùa chú, các bộ lạc quay lại đánh lẫn nhau. Chỉ trong mấy phút, toàn quân Urgals tan tác. Chúng ta dẹp chúng không mấy khó khăn.

- Chúng chết hết rồi sao?

- Không, còn một số đông chạy xuống đường hầm. Varden và người lùn đang tiếp tục tiêu diệt chúng. Tôi cũng tham gia cùng họ, cho đến khi ăn một chùy của Urgals lên đầu, nên được đưa về đây.

- Họ không bỏ anh vào tù nữa chứ?

Murtagh buồn rầu nói:

- Ngay lúc này chưa biết chính xác được điều gì. Cả Varden và người lùn đều bị chết rất nhiều. Những người còn sống vẫn còn đang ngoài mặt trận. Nhưng dù sao cậu có lý do để vui mừng. Cậu đã là một người hùng. Tất cả mọi người đều nói về việc cậu tiêu diệt Tà Thần. Không có cậu, chúng ta đã thua rồi.

- Anh em sinh đôi đâu? Tôi cố liên lạc với chúng nhiều lần mà không được.

- Tôi nghe nói chúng phải ngăn cản một nhóm Urgals xâm nhập rất vất vả, nên không liên lạc được với cậu.

Eragon cảm thấy lý do này có điều rất khó tin, nhưng nó chưa hiểu tại sao. Quay qua Arya, đôi mắt rực rỡ của nàng chăm chăm nhìn nó suốt từ lúc vào phòng, Eragon hỏi:

- Vì sao nàng và Saphira....

Thấy Eragon còn mệt, Arya nhỏ nhẹ nói luôn:

- Khi....khi...chàng báo cho Saphira, tôi còn đang tháo bộ giáp khỏi thân nó. Xong việc thì không còn thời gian vượt qua cầu thang. Lo sợ chàng bị Durza giết trước khi tôi kịp cứu, vì thế đành phải phá vỡ ngôi sao bằng ngọc.

- Nhưng tại sao không mảnh ngọc nào làm tôi và nàng bị thương?

- Tôi không cho phép. Khi tôi và Saphira hạ xuống gần tới sàn, tôi đã làm cho tất cả bất động trong không gian.

Angela mát mẻ:

- Phải, nếu không có tôi thì mấy người chết ráo rồi.

Eragon cảm thấy vết thương sau lưng nó không có vết băng:

- Tôi được đưa về đây bao lâu rồi?

Bà Angela trả lời:

- Một ngày rưỡi rồi. Cháu may mắn vì ta ở đây ngay lúc đó, nếu không cũng phải vài tuần vết thương mới lành. Eragon, cháu nên hiểu cho ta, ta không có phép thuật cao cường như cháu và Arya. Ta chỉ nhờ vào dược thảo và thuốc nước thôi. Vì thế khả năng của ta rất giới hạn, nhất là với một vết thương lớn như thế, nên....

Eragon đưa tay ra sau, sờ soạng vết thương. Một đường thịt phồng lên dài từ vai trái xuống lưng. Tà Thần đã để lại trên lưng nó một vết sẹo dài. Arya thì thầm:

- Chàng đã phải trả giá cho hành động của mình, Eragon - với- dấu - ấn - của - Tà - Thần ạ.

Murtagh cười ha hả:

- Cái tên mới rất tuyệt. Bây giờ cậu cũng mang dấu vết giống hệt như mình.

Eragon mệt mỏi nhắm mắt, rồi nó nhớ lại hình ảnh đã thấy trong lúc hôn mê....người mặc áo trắng...tàn nhưng không phế, Togira Ikonoka. Ông đã bảo nó: "Hãy nghĩ đến những gì con đã làm, con đã tiêu diệt tội ác. Con đã hoàn tất một việc không ai làm nổi. Nhiều người đã mang ơn con...."

"Hãy đến cùng ta, Eragon, vì ta sẽ là người trả lời những thắc mắc của con."

Một sự hài lòng êm ả vỗ về Eragon.

"Dạ, con sẽ đến."

**Hết**